

သတ္တပ္ပန် စာပေ

(လှိုင်းဂျာနယ် စာအုပ်များလုံးချင်းဝတ္ထု)

နှိုင်းမဟာ

ဒီဇင်ဘာသတ္တရာဇ်

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

L နှင့်

သစ္စာပွင့်စာပေတိုက်

စင်တင်ကလောင်ရှင်

BURMESE
CLASSIC
...COM

နှိုင်းမဟာ

ဒီဇင်ဘာသက္ကရာဇ်

(လှိုင်ဂျက်စွန်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထု)

◀ အဖွင့် ▶

ဒီဒင်ဘာ၏နှင်းစက်နှင်းပွင့်တွေက မြေပြင်ပေါ်တွင် ကြွေခလျက်ဆောင်းည၏သရုပ်ကိုဖော်ပြ၍နေသည်။ ရေတမာပင်ကြီးများပိုင်းရုံစိုက်ပျိုးထားသော မဏိပူရ ဘဏ်တိုက်ကြီးကိုနှင်းပွင့်တွေကြားတွင် တွေ့နေရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အစိုးရဘဏ်ကြီးပြီးလျှင် ဣလိကဘဏ်တွေထဲတွင် အကြီးမားဆုံးဘဏ်ကြီးဆိုလျှင် မမှား။ နိုင်ငံတကာကုန်သွယ်မှုငွေပြောင်းငွေလွှဲလုပ်ငန်းကြီးကို အကြီးကျယ်လုပ်ကိုင်နေသော ဘဏ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

အချိန်ကည (၁:၀၀) နာရီ ထိုးလုလုတွင် ဘဏ်ကြီးထဲသို့

သစ္စာမွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ကား(၂)စီးမောင်းဝင်လာသည်။ ရှေ့ဆုံးမှကားမှာ အနက်ရောင် ဗားစီးဒီး ကားလေးဖြစ်ပြီး နောက်တွင် ကပ်ပါလာသောကားမှာ ကုန်တင်အလုံပိတ်ထရပ်ကားငယ်တစ်စီးပင်ဖြစ်သည်။

ဘဏ်လုံခြုံရေးဂိတ်မှာ စောင့်ကြပ်နေသော လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်း(၃)ဦးမှရှေ့ဆုံးကားကိုလှမ်းပြီးတားလိုက်တော့...

- "ဟာ...ဆရာကောင်းပီလျှံ"
- "ဟုတ်တယ်...ကိစ္စရှိလို့လာတာ...တံခါးဖွင့်"
- "ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့"

ကောင်းပီလျှံဆိုသူမှာ ဘဏ်ကြီး၏အကြီးဆုံးမန်နေဂျာချုပ် ကြီးဖြစ်သဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

ဘဏ်ကြီး၏ဂိတ်တံခါးများကို ခေတ်မီ အိလက်ထရောနစ် စနစ်ဖြင့်သာ အဖွင့်အပိတ်ပြုလုပ်နိုင်သောကြောင့် ဂိတ်အတွင်းမှ ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်မှ တံခါးမကြီးဖွင့်သွားလေတော့သည်။

"ဦး..."

ကား(၂)စီးသည် ဘဏ်ကြီး၏ဂိတ်ပေါက်ထဲသို့ မောင်းဝင် လာပြီးနောက် ကားပေါ်မှ အသံတိတ်ထပ်ထားသော သေနတ် တစ်လက်ထွက်လာပြီး

- "ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်..."
- "အင့်...အီး...အီး..."

လုံခြုံရေးလူငယ် (၃)ဦးစလုံး မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသွား တော့သည်။ ကား(၂)စီးလုံး ဘဏ်အပေါက်ဝတွင်ရပ်လိုက်ကာ ကောင်းပီလျှံဆိုသူ ဆင်းလာပြီး အတွင်းတံခါးချုပ်လျှို့ဝှက်နံပါတ် ခလုတ်နှိပ်ပြီးဖွင့်လိုက်သည်။ ဘဏ်ကြီးထဲတွင် လုံခြုံရေးတာဝန်ကျ နေသော သူတွေက ကောင်းပီလျှံကိုတွေ့တာကြောင့်

- "ဆရာ...ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ"
- "ကိစ္စရှိလို့လာတာပေါ့၊ မင်းတို့ခေါင်းဆောင် ဉာဏ်ဦးရော"
- "ရှိပါတယ်ဆရာ၊ ဟိုဘက်ခန်းမှာ မနက်ဖြန်အတွက် လွှဲ ပြောင်းရေးကိစ္စတွေလုပ်နေပါတယ်"

- "ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ"
- "အားလုံး(၃)ယောက်ပါဆရာ၊ ကျွန်တော်သွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ရမလားဆရာ"
- "မကြားနဲ့... ဝါကိုယ်တိုင်သွားတွေ့လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကောင်းပီလျှံဆိုသူ နောက်တွင် ကပ်လိုက်လာတဲ့ သေနတ်

သမား(၃)ဦးဆီမှသေနတ်သံတွေထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်...”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်အတုံးအရုံးလဲကျသွားတော့သည်။

“ဟင်...ခင်...ဈား...ကောင်း...ပီ...လျံ”

အခန်းထဲမှထွက်လာသောဘက်လက်ထောက်မန်နေဂျာ

ကိုဉာဏ်ဦးကတွေ့သွားပြီးအံ့အားသင့်ချိန်တွင်

“ဒုတ်...”

“အား...”

ကိုဉာဏ်ဦးရင်ဝကိုကျည်ထိမှန်သွားပြီးနောက်သို့လှန်ပြီး

ကျသွားတော့သည်။

“နောက်ကလူတွေပါဆက်ရှင်း”

အခန်းထဲမှထွက်ပြီးထွက်လာသော (၂)ယောက်ကိုပါ

သေနတ်သမားတွေကပစ်ခတ်လိုက်ကြသည်။

“လုပ်စရာရှိတာကိုမြန်မြန်လုပ်ကြမယ်”

“တီ...တီ...”

ဘက်ကြီး၏နောက်ဘက်တံခါးချပ်တွေမှာကွန်ပျူတာစနစ်

နှင့်ဖွင့်ရတာမို့ကောင်းစီလျံတို့ထဲမှကွန်ပျူတာသမားတစ်ဦးကကျွမ်း

ကျင်စွာတံခါးတွေကိုသူ့မှာပါလာသောခရီးဆောင်ကွန်ပျူတာလေး
နှင့်ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။နောက်သံမဏိအာမခံတံခါးကြီးဆီသို့ရောက်
ခဲ့ကြသည်။

ကောင်းစီလျံ တံခါးချပ်ကြီး၏ ဘယ်ဘက်တွင်ရှိသော
မှန်ချပ်လေးရှေ့တွင်ရပ်ပြီးသူ့ဒဏ်ကပ်ထဲမှဘူးလေးတစ်ဘူးကိုနှိုက်
ပြီး အထဲမှ မျက်လုံးတစ်လုံးကို မှန်ချပ်၏အပေါက်လေးရှေ့တွင်
ကပ်ပြီးပြလိုက်တော့မှ

“တီ...တီ...တီ...”

သံမဏိအာမခံတံခါးချပ်ကြီးပွင့်သွားတော့၏။

“သယ်စရာရှိတာကိုမြန်မြန်ဆန်ဆန်သယ်ကြ”

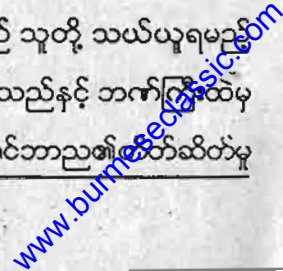
ဘက်ကြီး၏အာမခံသံမဏိအခန်းထဲတွင်ရှိသော ငွေများ

ကိုမယူဘဲစိန်များကိုသာထုတ်ယူကြလေသည်။

“ဆရာ...အားလုံးပြီးပြီ”

“ဒါဆိုသွားကြမယ်”

ကောင်းစီလျံဆိုသူနှင့်အဖွဲ့သည် သူတို့ သယ်ယူရမည့်
ပစ္စည်းတွေကို ကားပေါ်သို့ တင်ဆောင်ပြီးသည်နှင့် ဘက်ကြီးထဲမှ
ကားကိုအမြန်မောင်းထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ ဒီဇင်ဘာည၏ထိတ်ဆိတ်မှု

အောက်တွင် မကီပူရ ဘဏ်ကြီးရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံကြီးကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြပေ။ ဒါပေမဲ့ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို တွေ့မြင်လိုက်သူ တစ်ဦးကတော့ ဘဏ်ကြီးရဲ့ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားကို သံချောင်း ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုကောင်းစီလျှံတို့က မတွေ့ခဲ့ကြပေ။ သံချောင်း ဘဏ်ကြီးထဲသို့ဝင်ပြီး သေဆုံးသူတွေကို ကြည့်ကာ သွေးပျက်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ကို...သံ...ချောင်း”

“ဟာ...ဆရာဉာဏ်ဦး...”

သွေးသံရဲ့ ဖြင့်သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ပြေးပွေးလိုက် သည်။

“ကောင်းစီလျှံ... ဆိုတဲ့သူ... ဘဏ်ကို... လှယ်ကံသွားတာ...”

“ဆရာ... ဦးဉာဏ်ဦး”

ကိုလံချောင်းလက်ပေါ်တွင် ကိုဉာဏ်ဦးတစ်ယောက် ခေါင်း ကျိုးကျသွားတော့သည်။

၃၅ ၃၅ ၃၅

အခန်း ◀ ၀ ▶

“သေဆုံးဒဏ်ရာရသူအားလုံး ဘယ်နှစ်ဦးရှိလဲ စခန်းမှူး ကြီး”

ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ရာဇာဒီပါနယ်မြေစခန်းမှူး ကိုအောင်ကျော်ကို လှမ်းပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆရာ ဒီပါရေ.. အားလုံး (၈)ယောက်တိတိပဲ၊ တစ်ယောက်မှ မျှော်လင့်ချက်မရှိကြတော့ဘူး”

“သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ချည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ဒီပါ၊ ဘဏ်ထဲက ပါသွားတဲ့ ပစ္စည်း တွေကိုတော့ မသိရသေးဘူး၊ အပြင်မှာရှိတဲ့ ငွေတွေတော့ ပြည့်စုံ တယ်လို့ ငွေစာရင်းကိုင်ကပြောပါတယ်၊ ဘဏ်ရဲ့ ငွေတိုက်ထဲကတော့ မန်နေဂျာဦးလက်ျာခေါင် ရောက်မလာသေးလို့ ဖွင့်ပြီး မကြည့်ရသေး

www.burmesedclassic.com

ဘူး”

“ဒီပါ... မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ”

ထောက်လှမ်းရေးတပ်တွင်အတူတူတာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်စွာအမေးကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ အလောင်းတွေကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘက်ထဲမှာ အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ သယ်သွားတာတော့ သေချာသလောက်ရှိတယ်ကွ”

“ဒီလောက်ခေတ်မီစက်ကိရိယာတွေ ကွန်ပျူတာတွေနဲ့ လုံခြုံရေးလုပ်ထားတဲ့ဘက်ကို အလွယ်တကူ ထိုးဖောက်ဝင်ပြီး ယူသွားနိုင်တာကတော့ အံ့သြစရာပဲ”

“သိပ်တော်တဲ့သူတွေ နေမှာပေါ့ကွာ၊ ရဲချုပ်ကြီးလာပြီး စစ်ဆေးမယ်လို့ပြောထားတယ်”

“ရဲချုပ်ကြီးအတွက် ခေါင်းကြီးစရာတော့ဖြစ်ပြီကွ”

ရာဇာဒီပါတို့ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ရဲချုပ်ကြီးကားမောင်းဝင်လာတာကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ထွက်ပြီးကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

“ဆရာဒီပါ... ဘာတွေထူးခြားတာတွေ့သေးလဲ”

“ခုထိတော့ သဲလွန်စက်ရှာလို့မရသေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဓားပြ

အဖွဲ့က ငွေတွေကိုမယူသွားကြဘူးဆိုတော့ ဘက်အာမခံခန်းထဲက ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေကိုယူသွားသလဲဆိုတာ စစ်ဆေးဖို့မန်နေဂျာကို တောင့်နေပါတယ်”

“မန်နေဂျာက ဦးလက်ျာခေါင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စစ်တပ်မှာ ဝါနဲ့အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ ရဲဘော်တွေကွ၊ သူက ဆေးပင်စင်နဲ့ အနားယူသွားပြီး မကပ်ပူရဘက်ကြီးမှာ မန်နေဂျာဝင်ပြီးလုပ်နေတာ... သူလည်း ခပ်ညံ့ညံ့တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလောက်အတင့်ရဲတာ ခံပြင်းစရာပဲကွ”

ရဲချုပ်ကြီးမှ သေဆုံးသူတွေနှင့်ဘက်ကြီးအခြေအနေကို ကြည့်ပြီးနောက်

“အလောင်းတွေကို သယ်သွားကြတော့ကွာ”

“ဟုတ်..”

ဆေးရုံကားတွေပေါ်သို့ အသတ်ခံရသူတွေကို တင်ဆောင်နေစဉ်မှာပဲ မန်နေဂျာ ဦးလက်ျာခေါင် ရောက်လာပြီး..

“ဆောရီးကွာ.. လမ်းမှာ ကားဘီးပေါက်နေလို့ နေထိုင်ကျ သွားတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ..၊ ကဲ..လက်ျာခေါင်..ဘာတွေပါသွားတယ်ဆိုတာ မင်းဘက်တိုက်အာမခံခန်းကိုဖွင့်ပြီးကြည့်မှသိရမှာကွ”

“သွားကြည့်တာပေါ့”

ဦးလက်ျာခေါင် ခေါ်ဆောင်သောနှောက်သို့ တံခါး(၃)ထပ်လောက်ကိုကျော်ပြီးမှ အရေးကြီးသော ဘက်တိုက်အာမခံခန်းသို့ ရောက်လေသည်။

“အန်ကယ်... ကျွန်တော်တို့ဖြတ်ခဲ့တဲ့ တံခါးမတွေက ကွန်ပျူတာစနစ်တွေနဲ့ဖွင့်ရတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဒီပါ၊ ဒီတံခါးတွေကို ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်တဲ့သူတစ်ယောက်ကဖွင့်သွားတာဖြစ်မယ်၊ ဒါကလည်း မလွယ်လှဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ ကွန်ပျူတာကုတ်ကို သိတဲ့သူမှရှာဖွေပြီးဖွင့်လို့ရတာ”

“ဒီကွန်ပျူတာကုတ်ကိုတာဝန်ယူတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

“ကိုညက်ဦးဆိုတဲ့လူပါ၊ သူလည်း အသတ်ခံရတဲ့အထဲမှာပါသွားတယ်”

“ဟင်..”

ရာဇာဒီပါအတွေးခြောက်စေသော အချက်ပင်ဖြစ်နေသည်။

“ဒီတံခါးတွေကိုပဲ ဖြတ်လို့ရချင်ရမယ်၊ ဘက်တိုက်အာမခံတံခါးကြီးကိုဖွင့်လို့ရတဲ့လူက (၃)ယောက်ပဲရှိတယ်၊ မကပ်ပူရ ဘက်တိုက်ပိုင်ရှင် မစ္စတာဟောက်ရှိပိုင်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃)လလောက်ကသေသွားတဲ့ကောင်းပီလျံရယ်ပဲဖွင့်လို့ရတာ”

“ဘယ်လိုနည်းစနစ်နဲ့ လုပ်ထားလို့လဲ”

“ဒီမှာလေ... ဆရာဒီပါ”

ဦးလက်ျာခေါင်က သူ၏ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကိုထိုးပြလိုက်၏။

“မျက်လုံးသူငယ်အိမ်အကျဉ်းအကျယ်သွေးကြော လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားတာ... ဒီမှာကြည့်”

ဦးလက်ျာ ခေါင် မိမိရှေ့ရှိ မှန်ချပ်လေးရှေ့တွင် သူ့မျက်လုံးနှင့်ကပ်ပြီးကြည့်လိုက်မှ

“တီ...တီ...တီ... ကျီး..”

သံမကပ်တံခါးချပ်ကြီးပွင့်သွားတော့သည်။

“အထဲကိုဝင်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရာဇာဒီပါတို့ဘက်တိုက်ခန်းထဲသို့ရောက်သည့်နှင့်

“ဟာ...ပါသွားပြီ”

“ဘာတွေလဲလက်ျာခေါင်..”

“ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ စိန်ပြပွဲအတွက် အပ်နံ့ထားတဲ့ စိန်
သေတ္တာတွေပါသွားပြီ”

“ဟင်..”

“ဟေ..”

ဘဏ်တိုက်ထဲတွင် ငွေသေတ္တာများစွာရှိနေပေမဲ့တစ်ရွက်
တောင် လျော့မသွားဘဲ စိန်သေတ္တာသက်သက်ကိုသာ ယူသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဒီစိန်တွေက အခွန်ပေးဆောင်ပြီး သွင်းထားတဲ့ တရားဝင်
စိန်တွေပါ”

“ကာလတန်ကြေးဘယ်လောက်ဖိုးလောက်ရှိသလဲ”

“ဒေါ်လာ ၁.၄ ဘီလီယံလောက်တန်ဖိုးရှိတယ်”

“တန်ကြေးမနည်းပါလား”

“သူဌေးတော့ ခေါင်းမီးတောက်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဒီထဲကို ဝင်လို့ရ
တာဆိုလို့ သူနဲ့ ငါပဲ ကျန်ခဲ့တာ၊ သူမဟုတ်ရင် ငါဖြစ်ရမယ်၊ ဖူး...ဟူး...”

ဦးလက်ျာခေါင် သက်ပြင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချပြီး ဘာလုပ်ရ

မှန်းပင် မသိဖြစ်နေတော့သည်။

“ငါ့ကို ကယ်ပါဦးကွာ”

“လက်ျာခေါင်... သိပ်ပြီးတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီအမှုကို
အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်”

“တကယ့်ကို မယုံနိုင်စရာပဲကွာ”

ကျော်စွာမှ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေကို ရိုက်ယူနေသလို
ရာဇာဒီပါကတော့ ခြေရာလက်ရာတွေကို စစ်ဆေးနေသည်။

ဘဏ်တိုက် ၏ တံခါးဝတွင် စီးကရက်အတိုတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့်
ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ တရုတ်ပြည်ထုတ် စီးကရက်ဖြစ်ပြီး

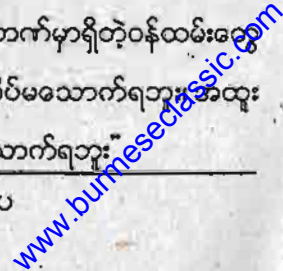
မြန်မာပြည်ဘက်တွင် သောက်သုံးသူ မရှိသလောက်ပင်။ ရာဇာဒီပါ
ထိုစီးကရက်တို့ကို ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ပြန်

ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“အန်ကယ်... ဒီစီးကရက်မျိုးကို ဘယ်သူသောက်တာတွေဖူး
လဲ”

“မတွေ့ဖူးဘူးကွဲ့၊ အန်ကယ်တို့ဘက်မှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ
အားလုံး ဘဏ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူး၊ အထူး

သဖြင့် ဒီအခန်းကို ဝင်ရင် ပိုပြီး တောင် မသောက်ရဘူး”

“အန်ကယ်တို့ဘက်မှာ စီစီတီကင်မရာတွေ မတပ်ထားဘူးလား”

“တပ်ထားတယ်”

“သွားပြီးကြည့်လို့ရမလား”

“ရတာပေါ့၊ လုံခြုံရေးခန်းမှာထားတယ်လေ၊ အဲဒီကနေ ဘက်ထဲက လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြည့်ကြတာ”

“ညက စားပြေတွေဝင်ရောက်မှုကို ရိုက်ထားမှာသေချာပါတယ်”

လုံခြုံရေးအခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး ညက အခြေအနေကို ရှာဖွေပေမဲ့ ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

“ညက မရိုက်ဖြစ်လိုက်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စီစီတီကင်မရာက တစ်ညလုံး ရိုက်ယူပြီး မနက်ကျရင် အန်ကယ်တစ်ချက် ပြန်ကြည့်တယ်လေ၊ ခုဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး”

“စီစီတီကင်မရာရိုက်လို့ မရအောင်၊ ဖျက်ပြီးမှ ဝင်တဲ့ သဘောပါ”

“ဆရာဒီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါရဲ့ချုပ်ကြီး”

“ခု မကိပူရဘက်ကြီးကနေ စားပြတိုက်ယူသွားတဲ့ အမှုကို အထူးကြိုးစားပြီး ဖော်ထုတ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လက်ျာခေါင်.. ငါပြန်ဦးမယ်ကွာ၊ ငါ့တပည့်တွေက အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ရဲချုပ်ကြီး ပြန်သွားပေမဲ့ ရာဇဒီပါနှင့် ကျော်စွာတို့ ဆက်ပြီး စစ်ဆေးရမည့်ကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်နေစဉ်...

“ဆရာဒီပါ”

“စခန်းဖျက်ကြီး.. လာဗျာ”

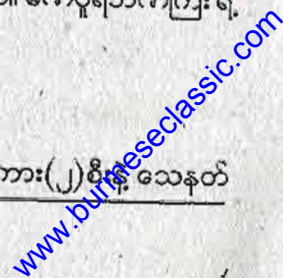
“ဒီမှာ ညက မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်တဲ့ သူကို ခေါ်လာတယ်”

“ဪ... ကဲ... ထိုင်ဗျာ”

“ကျွန်တော့်အမည်က သံချောင်းပါ၊ မကိပူရဘက်ကြီး ရဲသန်ရှင်းရေးအလုပ်သမားပါ”

“ဆက်ပြီးပြောပါ”

“ညက (၁:၀၀) နာရီလောက်မှာ ကား (၂) စီးနဲ့ သေနတ်

သမားတွေရောက်လာပြီး အရင်ဆုံး ဂိတ်ဝကလုံခြုံရေးသမားတွေကို အသံတိတ်သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ပြီးမှ ဘဏ်ထဲကိုဝင်သွားကြတာ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားပြီး ချုံလေးထဲမှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ပုန်းနေခဲ့ရတယ်။ သူတို့ပြန်သွားတော့မှ ဘဏ် ကြီးထဲကို ဝင်ကြည့်တော့ ဆရာကိုဉာဏ်ဦးတို့ လဲနေတာတွေ ပါတယ်။

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကိုသံချောင်းမသိဘူးလား”

“မသိပါဘူးဆရာ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အထဲကို ရောက် တော့ ဆရာကိုဉာဏ်ဦးမသေသေးဘူး၊ ကျွန်တော်ပွေ့မတုန်း သူ့ဆီက နောက်ဆုံးစကားကိုကြားခဲ့ရပါတယ်”

“သူဘာပြောခဲ့လဲကိုသံချောင်း”

“ဘဏ်ကြီးကို ဓားပြတိုက်တဲ့သူက ကောင်းစီလျံလို့ပြောပြီး သေသွားတာပါ”

“ဟင်..”

“ဟာ...”

ရာဇာဒီပါ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့ သူ့ ဦးလက်ျာခေါင်ပြောတော့ ကောင်းစီလျံသေဆုံးသွားတာ (၃) လ

ရှိနေလေပြီ။

“ဟူး.. ဝိုပြီးတောင် ရှုပ်လာပါလားဟေ့”

“ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာ ဒါအကုန်ပါပဲဆရာ၊ ဆရာ ဦးဉာဏ်ဦး သေသွားတာနဲ့ ရဲစခန်းကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ရတာပါ”

“ကိုသံချောင်း ကျေးဇူးပဲဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိုအပ်ရင် ခေါ်ပြီးတွေ့ပါမယ်”

“ကျွန်တော် သွားလို့ရပြီလားဆရာ”

“ရပါပြီ”

ရာဇာဒီပါတို့ဦးလက်ျာအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက်

“ဆရာဒီပါ.. ထိုင်ဗျာ၊ ဘာတွေထူးခြားတာတွေ့သေးလဲ”

“အန်ကယ်ကို မေးစရာလေးရှိလို့ပါ”

“ဆရာဒီပါတို့ သိချင်တာကို မေးပါ”

“ကောင်းစီလျံဘယ်မှာဆုံးပါးသွားတာလဲ”

“တရုတ်ပြည် ရှန်ဟိုင်းမှာပါ”

“သူ့သေဆုံးတာကို အန်ကယ်ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့တာလား”

www.burmeseclassic.com

“တွေ့ခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ အန်ကယ်နဲ့သူတရုတ်ပြည်ရှန်ဟိုင်မှာ ဘဏ်ကိစ္စနှင့်သွားတုန်းက ကားကားချင်းတိုက်မိပြီး အန်ကယ်က တော့ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ညာလက်ဆစ်လွဲတာကလွဲပြီးဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကောင်းပီလျှင်ကတော့ ကားစတီယာတိုင်နဲ့ရင်ဝကိုဆောင်မိပြီး ဆေးရုံမှာ (၅)ရက်လောက်ကုသပေမဲ့ မရခဲ့ဘူး။ ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ သူ့ကိုဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ပြီးမှ အန်ကယ်မြန်မာပြည်ကိုပြန်ခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာဒီပါ”

“ကိုညက်ဦးက ကောင်းပီလျှံဆုံးတာကိုသိမှာပေါ့”

“သိတာပေါ့ကွယ်”

“သူက သေခါနီးမှ ဘဏ်ကြီးကို ဓားပြတိုက်သွားတာ ကောင်းပီလျှံလို့ပြောခဲ့လို့ပါ”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အန်ကယ်ရှေ့မှာ သူတကယ်သေသွားတာပါကွယ်၊ တစ်ခုခုလွဲနေပြီထင်တယ်”

“စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဩော်... သန့်ရှင်းရေးအလုပ် သမား ကိုသံချောင်းက ကောင်းပီလျှံကိုတွေ့ဖူးလား”

“သူ မတွေ့ဖူးလိုက်ဘူး၊ ကောင်းပီလျှံ ဆုံးပြီးမှ အလုပ်ဝင်တာလေ၊ နာမည်တောင် သူကြားဖူးမှာမဟုတ်ဘူး”

ရာဇာဒီပါအတွက် သဲလွန်စ မရသောအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ ပြင်ပသဲလွန်စတွေကိုရှာရဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွာ၊ လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရာဇာဒီပါတို့ဘဏ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာတော့ မိုးလင်းစပြုနေလေပြီ။ အပြင်တွင် မြူနင်းတွေကျလျက်..

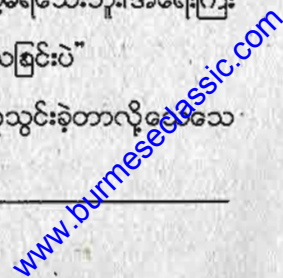
“ဒီပါ... ငါတော့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့တောင်မရတော့ဘူး၊ ဦးလက်ျာခေါင်စကားအရဆိုရင် သူ့ကိုပဲဖမ်းရမလို့ဖြစ်နေပြီကွ”

ရာဇာဒီပါကတော့ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးများစွာနှင့် ကားကို သာဂရုစိုက်မောင်းလာခဲ့လေသည်။

“တစ်ခုခုများ လွဲနေပြီလား ဒီပါ”

“အဖြေတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလို့မရသေးဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့သော့ချက်က ကောင်းပီလျှံသေခြင်းမသေခြင်းပဲ”

“ဦးလက်ျာခေါင်က သူ့ကိုယ်တိုင် ဂူသွင်းခဲ့တာလို့ပြောသေးရာချာကြီးကိုပြောနေတာ”

“အသတ်ခံရတဲ့ ကိုညာဏ်ဦးကလည်း ကောင်းစိလျှံဆိုတာ ကိုပြောသွားတယ်”

“ဟို သံချောင်းဆိုတဲ့လူ နားကြားလွဲတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကျော်စွာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကောင်းစိလျှံကို သံချောင်း မသိနိုင်တာရယ်၊ သံမဏိတံခါးကြီးကို ဖွင့်လို့ရတဲ့ (၃)ဦးထဲမှာ ကောင်းစိလျှံပါနေတာရယ်က ကောင်းစိလျှံ သေခြင်းမသေခြင်းကို အတည်ပြုဖို့လိုနေပြီကွ”

“တကယ်မလွယ်တဲ့ အမှုကြီးပဲ၊ ကဲ...ဒါတွေထားပါဦး၊ မင်း ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ၊ ရဲချုပ်ကြီးကတော့ ငါတို့ပခုံးပေါ်ကို တင်ပေးလိုက်ပြီ”

“ငါတို့လုပ်ရမှာက ညက မောင်းဝင်လာတဲ့ကားတွေနဲ့ သယ်သွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခြေရာခံဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ပစ္စည်းတွေက မြန်မာပြည်ထဲကနေ အပြင်ကို ထုတ်မှာ တော့ သေချာတယ်၊ ငါတို့လက်ဦးမှ ရနိုင်ပါ့မလား”

“ခုချိန်ထိတော့ ဘာမှ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောလို့မရသေးဘူး”

“ဒီပါ...မင်းနဲ့ ငါက ပင်လယ်ထဲက အပ်ရှာရတာထက်

ခက်မယ့် သဲလွန်စကို ရှာရတော့မှာ နော်၊ ဘယ်ကနေ စပြီးစုံစမ်းမလဲ”

“တဖြည်းဖြည်းတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ကျော်စွာရယ်”

“ခုဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“မော်တော်ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးရုံးကို သွားမယ်”

“ဒီပါ...ဒီအမှုမှာ ငါက နောက်လိုက်ပဲဟေ့”

“ဘယ်တုန်းက မင်းရှေ့ကနေဦးဆောင်တာရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ကွာ၊ စားပွဲ သောက်ပွဲတွေကျရင် ငါရှေ့ဆုံး

ကလေ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ရာဇာဒီပါ မော်တော်ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးရုံးရှေ့

တွင် ကားရပ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာဒီပါတို့ပါလား၊ ကိစ္စပေါ်လာပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဌာနမှူးကြီးရှေ့...”

“ကဲ...ထိုင်ပြီးပြောတာပေါ့၊ ဘာသောက်မလဲ၊ အဖေအေးလား

အပူလား”

“စောစောစီးစီးဌာ၊ အပူပဲသောက်ပါရစေ”

ဌာနမှူးကြီးက သူ့တပည့်ကို ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပိုစီးလိုက်

သည်။

“ကဲ...ဆိုတာ”

“ညကမကိပူရဘက်ကြီးရဲရဲဘက်အပိုင်းကိတ်မှာညဂူတိ
ဘယ်သူတာဝန်ကျလဲဌာနမှူး”

“အင်း...ခဏနေဦး၊ ဆရာအောင်ကိုရေး...ခဏလာပါဦးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့...လာပါပြီဆရာ”

ဌာနစိတ်မှူးအောင်ကိုရောက်လာပြီး

“မင်းညကအပိုင်းဘက်မှာဘယ်သူတွေကိုတာဝန်ချထား

လဲ”

“ရဲဘော်ကျော်လှနဲ့တင်ကို”

“သူတို့ကိုသွားပြီးခေါ်ခဲ့တာဒီမှာကိစ္စလေးရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲ...ဆရာဒီပါ... သောက်လည်းသောက်၊ စားလည်းစား
ဗျာ၊ မနက်က သတင်းကြားတယ်၊ တော်တော်ရဲတင်းတဲ့လူတွေပဲ
ဘယ်လိုလဲတရားခံကိုခြေရာခံမိပြီလား”

“ခြေရာခံဖို့မပြောနဲ့ဗျို့၊ ဘဲဥအစရာရသလိုဖြစ်နေတာ”

“ဌာနမှူးကြီး...ရောက်ပါပြီ”

ကျော်လှနဲ့တင်ကိုရောက်လာပြီး ရာဇာဒီပါတို့ရှေ့တွင်ရပ်နေ

ကြသည်။

“ဆရာဒီပါတို့ပဲမေးပါ”

“ကိုကျော်လှနဲ့ကိုတင်ကိုတို့ ည (၁:၀၀)နာရီလောက်က
မကိပူရဘက်ကြီးဘက်ကိုကားသွားလာမှုကိုသိချင်လို့ပါ”

“မနေ့ည (၁:၀၀)နာရီလောက်က မကိပူရဘက်ဘက်ကို
မာစီဒီးအနက် ကားနံပါတ် (x x x x x) ကားတစ်စီးနဲ့ ထရပ်ကား
အလုံပိတ် (x x x x x x) ကားတစ်စီးမောင်းသွားတာကိုတွေ့ပါ
တယ်၊ ဒီကား (၂)စီးလုံးတစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ဘက်ကြီးထဲက
ပြန်ပြီးမောင်းထွက်လာပါတယ်၊ ထူးထူးခြားခြားတော့ မရှိပါဘူး”

“ဒီလောက်ဆိုရပါပြီ”

“ကဲ...မင်းတို့သွားကြတော့”

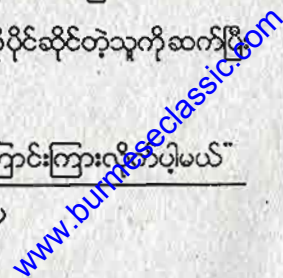
“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဆရာဒီပါဘာဆက်ပြီးကူညီရဦးမလဲ...ပြော..”

“ဌာနမှူးကြီးရေး...ဒီကား (၂)စီးကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့သူကိုဆက်ပြီး”

စုံစမ်းပေးပါဦး”

“စိတ်ချသိတာနဲ့ချက်ချင်းအကြောင်းကြားလို့တာပါမယ်”

“စားသောက်လို့လဲ ပြီးပြီ၊ သွားဦးမယ်ဗျာ”

“နောက်လည်း ဝိုက်ဆာတဲ့ အခါ ဝင်ခဲ့ပေါ့”

“စိတ်ချ ဝင်ကို ဝင်ခဲ့မယ်”

ရာဇာဒီပါတို့ (၂) ဦး ရုံးထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်ဆက်ပြီး သွားမလဲ”

“အဆောင်ကို ပြန်ပြီး တရေး အိပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ အိပ်ရာ

ထတာနဲ့ လူတစ်ယောက် ဆီကို သွားမယ်”

“ဘယ်သူဆီလဲ”

“ယမုံဦး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဦးဆီ”

“သူက..”

“ကိုညက်ဦး ရဲချစ်သူ..”

❀ ❀ ❀

အခန်း << ၂ >>

ရာဇာဒီပါနှင့် ကျော်စွာ အိပ်ရာမှ ထပြီး ရေချိုးခန်းထဲ သို့ဝင်ကာ ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲနေစဉ်

“ဆရာဒီပါနဲ့ ဆရာကျော်စွာ”

“ဘာလဲ ကျော်ထူး... ရဲချုပ်ကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်လို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“ဆရာဒီပါ အကြားအမြင်များရနေလား”

“ရနေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ သိနေတာကွ”

နှစ်ယောက်သား အဝတ်အစားလဲပြီး သည်နှင့် ရဲချုပ်ကြီး ရုံးခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရဲချုပ်ကြီး ရုံးခန်းအဖို့ ရောက်

သည်နှင့်...

“ထိုင်ကြပါ”

ရဲချုပ်ကြီးကိုအရိုအသေပြုပြီး ကုလားထိုင်တွင်နှစ်ယောက် သားဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏

“ငါတို့ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ကို လူကြီးတွေက အထူး တာဝန်ကြီးတစ်ခုကိုပေးလိုက်ပြီ... မင်္ဂလာဘက်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တရားခံတွေကိုအမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ဖို့ကိုညွှန်ကြားလိုက်ပြီဆရာဒီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အမှုရဲ့အခြေအနေက အရမ်းကို ရှုပ်ထွေးနေတာ ဝါ သဘောပေါက်တယ်၊ ဘယ်လိုရှုပ်ထွေးမှုပဲဖြစ်ဖြစ် တာဝန်တစ်ခု ရောက်လာပြီဆိုရင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီးဖော်ထုတ်ရမှာ ဒို့တာဝန်ပါ။ မင်္ဂလာဘက်ကြီးဟာ ကိုယ့်မြန်မာပိုင် ဘက်ကြီးမဟုတ် တော့ပိုပြီး တာဝန်ကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်မြေပေါ်မှာ ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် နယ်မြေ လုံခြုံရေးနဲ့ အေးချမ်းသာယာမှုကို ထိပါးစေတဲ့ကိစ္စ ပဲ ဆရာဒီပါတဲ့အရင်အမှုကိစ္စတွေထက်ပိုပြီး ကြိုးစားပေးဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသွားပါ့မယ်”

“ဆရာဒီပါ”

“အမိန့်ရှိပါရဲချုပ်ကြီး”

“မင်္ဂလာဘက်ကြီး အနုကြမ်းစီးမှုကို ဆရာဒီပါ ဦးဆောင် ပြီး စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်ပါ။ နယ်မြေခံတပ်ဖွဲ့အားလုံး ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ပါပြင်ဆင်ပြီး ဘက်ပေါင်းစုံက လုပ်ဆောင်ပါ။ ဌာနချုပ်ရဲ့ တိုက်ရိုက်ညွှန်ကြားချက်အောက်ကနေ အားလုံးလှုပ်ရှားမယ်ဆိုတာ ကိုသဘောပေါက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

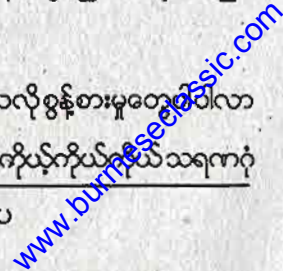
“ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး ဆရာဒီပါဟာ ဒီစစ်ဆင်ရေးအတွက် တာဝန်အရှိဆုံးဆိုတာကို သိထားပါ။ လိုအပ်တာကို တင်ပြနိုင်ပါတယ်။ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်ပြီးလုပ်ပါ”

“ဟုတ်...”

ရာဇာဒီပါနှင့်ကျော်စွာတို့ ရဲချုပ်ကြီးကို အလေးပြုပြီး ပြန် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဒီပါ မင်းနဲ့ငါတော့ အထူးတာဝန်တွေပိုပြီး သေဖို့သာ ပြင် ထားပေတော့ဟေ့”

“သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသလို စွန့်စားမှုတွေမပါလား နိုင်တဲ့အမှုကြီးကို ဒီနေ့ကစပြီး ကျော်စွာရေကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သရကင်”

တင်ပြီးလိုက်ဖို့သာပြင်ထား..."

ဌာနချုပ်ကားများထားရာနေရာသို့ရောက်တော့

"ဘယ်ကားကိုအသုံးပြုမှာလဲ"

"ဟိုမှာတွေ့လား"

အနက်ရောင် ဝီလီဂျစ်လေးကို ရာဇာဒီပါ လက်ညှိုးထိုးပြ

လိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့တက်ကာမောင်းထွက်လာခဲ့ကြ၏။

သူတို့သွားကြမည့်နေရာက မဏိပူရဘက်ကြီး၏ လက်

ထောက်မန်နေဂျာကိုဉာဏ်ဦး၏ချစ်သူယမုံဦးဆီကိုပင်..။

"မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ကိုဉာဏ်ဦးချစ်သူယမုံဦးကိုသိ

ခဲ့တာလဲ"

"ကိုဉာဏ်ဦးနဲ့ငါက မဏိပူရဘက်ကြီးဖွင့်လှစ်တဲ့နေ့ကစပြီး

သိခဲ့ကြတာလေ၊ ဒီနောက်ပိုင်း လမ်းမှာ ငါ့ကားပျက်တုန်း သူ့ကားနဲ့

ပါသွားရာက သူ့ကားပေါ်မှာ ယမုံဦးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို သိကျွမ်းခဲ့

ရတာပဲ"

"ယမုံဦးဆီကို မင်းသွားရတဲ့အကြောင်းရင်းက ကိုဉာဏ်ဦး

အတွက်စိတ်မကောင်းကြောင်းပြောဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ယမုံဦးဟာ ကွန်ပျူတာ ဆရာမတစ်ဦးလေ၊ ဂျပန်

ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရထားတဲ့သူဆိုတော့ သူ့ဆီက သဲလွန်စ တစ်ခုခုကို ရလိုငြားပေါ့ကွာ၊ ငါတို့အမှုအတွက် မြေစမ်းခရမ်းပျိုးပြီး ခြေရာခံတဲ့သဘောပေါ့ကွာ"

"မော်တော်ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးရုံးက ကားပိုင်ရှင်

တွေကို သိရင်ရော ခြေရာခံလို့မရနိုင်ဘူးလား"

"ကျော်စွာ..မင်းဆိုတဲ့ကောင်က စုံထောက်လုပ်ပြီး ခပ်တုံး

တုံးတွေကို မတွေ့နဲ့ကွာ"

"ဘာလို့လဲ"

"မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မဏိပူရဘက်ကြီးကို အနကြမ်းဝင်

ပြီးစီးတဲ့ကောင်တွေက ကားနံပါတ်အမှန်နဲ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်မှာလဲ၊

ကားနံပါတ်အတုနဲ့သာလာကြမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သဲလွန်စဆိုတာ အသေး

လေးတစ်ခုပဲရရ. ရတာတွေကို ပေါင်းစပ်ပြီး ခြေရာခံရမှာပဲ"

ရာဇာဒီပါတို့ကွန်ပျူတာ သင်တန်းကျောင်းရှေ့တွင် ကားရပ်

ပြီးကျောင်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့စဉ်

"ဘုတ်.."

"ဟာ..ဆောရီးဗျာ"

အဝင်ဝမှန်တံခါးနားတွင် ရာဇာဒီပါ လူတစ်ဦးအောက်နှင့်ဝင်

တိုက်ပြီး ထိုလူလက်ထဲမှ စီဒီဘူးလေးတစ်ခု လွက်ကျသွားသဖြင့် ရာဇာဒိပါကောက်ယူပေးမည်အပြုထိုလူက ချက်ချင်းကောက်ယူပြီး ထွက်သွားလေသည်။

“ဘာတွေအရေးကြီးနေသလဲမသိဘူး”

ကွန်ပျူတာသင်တန်းခန်းမရှေ့တွင် ရပ်ပြီးနေစဉ်

“ဆရာတို့ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“ယမုံဦးကိုတွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘယ်သူလို့ပြောလိုက်ရပါမလဲရှင်”

“ကိုညက်ဦးမိတ်ဆွေတွေလို့ပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ... ဧည့်တွေခန်းမှာစောင့်နေကြပါ”

မိန်းကလေးထွက်သွားပြီးနောက် ရာဇာဒိပါတို့ဧည့်တွေခန်းတွင် ထိုင်ပြီးစောင့်နေလိုက်ကြသည်။

“ဪ...ဘယ်သူတွေများမှတ်တယ်ကိုရာဇာဒိပါတို့ပဲ၊ မေရီရေတစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ပါကွယ်”

ယမုံဦးက သူ့ဘဝညီမလေးကို လှမ်းပြောပြီး သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်ပြီးထိုင်လေသည်။

“ဘာကိစ္စတွေပေါ်လို့လဲ...ကိုညက်ဦးကိစ္စလား”

“ကိုညက်ဦးကိစ္စကတော့ စိတ်မကောင်းဘူးဆိုတဲ့စကားပဲ ပြောစရာရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးမယမုံဦး”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲရှင်၊ လူတွေအားလုံးဟာ ကိုယ့်ကံကြမ္မာနဲ့ကိုယ်လာခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်လား”

ယမုံဦးက ဘာမှခံစားချက်မရှိသလို ခပ်အေးအေးပင်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုရာဇာဒိပါတို့ရော အမှုကို ခြေရာခံနိုင်ပြီလား”

“အနီးစပ်ဆုံးတော့ရောက်နေပါပြီ”

“ဟင်... ဒီလောက်ကြီးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခြေရာခံနိုင်တယ်ဆိုတော့ သိပ်ကိုတော်နေပြီ”

“ဒီလောက်ကြီးလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုညက်ဦးမသေခင်ပြောသွားတဲ့နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ခြေရာခံမိတာပါ”

“ဟင်...သူ...သူက...ချက်ချင်းမသေခဲ့ဘူးလား”

“အနကြမ်းစီးတဲ့သူတွေက သေပြီလို့ထားခဲ့တာ၊ ကိုညက်ဦးဟာ နောက်ထပ် နာရီပိုင်းလောက်မှ သေခဲ့တာပါ”

ယမုံဦး မျက်နှာ သိသိသာသာပျက်သွားတာကို သူ့ထံထားလိုက်မိသည်။ ကိုညက်ဦး ဘာတွေပြောခဲ့သလဲဆိုတာတော့ ယမုံဦး

မမေးဝံ့တာကြောင့် မမေးဘဲနေလေ၏။

“ကိုရာဇာဒီပါတို့တခြားကိစ္စတွေများပါသေးသလား”

“ကျွန်တော့်တူမလေးတစ်ယောက်က ကွန်ပျူတာတက်ချင်လို့လာပြီးမေးမြန်းတာပါ”

“ဪ..”

ယမုံဦးက ကွန်ပျူတာသင်တန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလင်းပြောပြတာကို နားထောင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အပြင်ကိုရောက်တော့

“ဒီပါ.. ယမုံဦးက ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး သေဆုံးတာကို တကယ်တရားပြည့်နေတဲ့လူတစ်ယောက်လိုပါလား။ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလိုပဲ၊ ပြင်ထားလိုက်တာကလည်း လန်းနေတာပဲဟေ့”

“ငါတို့ဒီကိုလာတာစိတ်ကူးကောင်းသွားတယ်”

“ဘာလို့”

“ယမုံဦးဟာ ငါတို့အတွက် ပထမဦးဆုံးသံသယပစ်မှတ်တစ်ခုပဲ”

“ဟင်... သေချာရဲ့လား.. ဒီပါ”

“ငါဆိုတဲ့ကောင်က မသေချာတဲ့စကားကို ပြောဖူးလို့လား”

ရာဇာဒီပါ အရည်အချင်းကို ကျော်စွာ လက်တွဲလာတာကြာပြီ ဖြစ်တာမို့ သိနေပြီးသားဖြစ်သည်။ ရာဇာဒီပါ က သူ့ဘက်မှ မသေချာရင် ဘာကိုမှ ထုတ်ပြောခြင်းမရှိသူ။

“ဒါဆို ယမုံဦးကို ပစ်မှတ်အဖြစ် လိုက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်ရတော့မယ်”

“တိ... တိ..”

ဟန်းဖုန်းမှ ခေါ်သံကြောင့် ရာဇာဒီပါ ထုတ်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

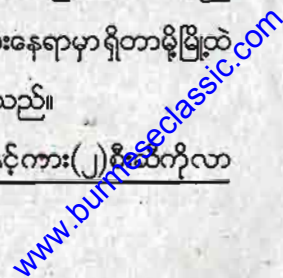
“စက်ရုံပျက်တစ်ခုမှာ ကား(၂)စီးကို တွေ့ထားတယ်လို့နယ်မြေခံတပ်ဖွဲ့က သတင်းပို့တာ”

“တစ်ခါတည်း သွားကြမလား”

“သွားမယ်”

သတင်းပို့တဲ့စက်ရုံပျက်ကြီးဆီသို့ ဆက်ပြီးမောင်လာခဲ့ကြတော့သည်။ စက်ရုံပျက်ကြီးမှာ မြို့၏အဋ္ဌန်ဆုံးနေရာမှာ ရှိတာမို့မြို့ထဲမှ ကားကို တစ်နာရီနီးပါးလောက် မောင်းခဲ့ရသည်။

စက်ရုံပျက်ဝန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ကား(၂)စီးကို လာ

ခဲ့ပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ကြသည်။ စက်ရုံပျက်ကြီးထဲမှ သောက်
စားထားကြသော အရက်ပုလင်းလွတ်များနှင့် စားစရာတွေကိုလည်း
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဒီကနေ နောက်ကားနဲ့ပြောင်းပြီး ထွက်သွား
တာ”

ထားရစ်ခဲ့သော ကားဘီးများနှင့် မတူသော ကားဘီးရာကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ရာဇာဒိပါတို့သည် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော ကားထဲသို့
ဝင်ကြည့်လိုက်စဉ်

“ဟင်...”

မာစီးဒီးကား၏ ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တွင် အသားရောင် ပလတ်
စတစ်အဖတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြီး ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။
ပြီးမှ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်ပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်တော့သည်။ ကား
ထဲမှာ ဆက်ပြီး ရှာဖွေတော့ စီးကရက်ဘူးခွံတစ်ခုကို ထပ်ပြီးတွေ့
လိုက်ရသည်။ ရာဇာဒိပါ ဘဏ်တိုက်ခန်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရသော စီးကရက်
အတိုလေးရဲ့ဘူးကလေးဖြစ်နေသည်။

“ဘာထူးခြားတာတွေလဲ ဒီပါ”

“စီးကရက်တရားခံဟာ အနုကြမ်းသမားထဲက တစ်

ဆိုတာ လောက်နဲ့ ပြောလို့မရသေးတဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုကိုတွေ့ထား
တယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းကိုပို့ပြီး အဖြေတစ်ခု သိရမှာ”

“နောက်ကကားကို သွားကြရအောင်”

ကုန်ပို့တဲ့ထရပ်ကားပေါ်သို့ တက်ပြီး ရာဇာဒိပါတို့ စစ်ဆေး
ပြန်သည်။ ထူးခြားတဲ့ သဲလွန်စဘာမှမတွေ့သဖြင့် ကားပေါ်မှပြန်ဆင်း
ခဲ့ကြစဉ်

“ဟင်...”

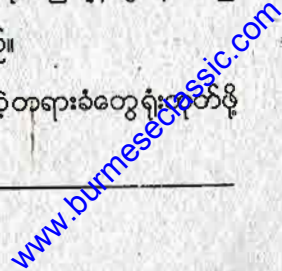
မြေကြီးပေါ်မှ ခြေရာတစ်ခုကို သတိထားမိပြီး ကြည့်မိလိုက်
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒီပါ”

“ဒီခြေရာပိုင်ရှင်က ညာဘက်ခြေထောက်က အတူကြီးကွ၊
ကျော်စွာ၊ ဒီခြေရာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ယူထား၊ ငါ ဒီခြေရာပုံစံကိုတွေ့
ဖူးတယ်”

ကျော်စွာ ခြေရာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်ပြီး ချိန်တွင် နယ်မြေ
ခံတာဝန်ရှိတဲ့ စခန်းမှူးတွေ ရောက်လာသည်။

“ဆောရီး ဆရာဒီပါ... အရေးကြီးတဲ့ တရားခံတွေ ရှာဖွေဖို့
လုပ်နေရတာနဲ့ နောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ် ဒါနဲ့ ဒီကား ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ဘယ်လိုကားတွေ ဆိုတာကိုရောစုံစမ်းပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပြီးပါပြီ၊ ဒီမာစီးဒီးကားဟာ လိုင်စင်မဲ့ကားပါ ဆရာဒီပါ၊ နောက်ကကားကတော့ ဂျူကာပေါင်မုန့်တိုက်ကနေ ဝယ် သွားတဲ့ကား၊ ဝယ်သွားတဲ့သူတွေကိုတောင် နာမည်ပြောင်းဖို့မလုပ်ရ လေးဘူး”

“ဝယ်သွားတဲ့သူကိုသိလား”

“ပွဲစားကတစ်ဆင့်ဆိုတော့ ပွဲစားကိုမေးရင် သိနိုင်မယ်”

“စခန်းမှူးကြီးပဲ ပွဲစားကိုမေးပြီး သတင်းပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာဒီပါ...”

“လုပ်စရာရှိတာ ဆက်ပြီးလုပ်ကြပါ၊ ကိစ္စလေးရှိလို့ သွားခွင့် ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ရာဇာဒီပါတို့အတွက် ပင်လယ်ထဲကျသွားသော အပ်ဟုတ် ရသော အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

“ကျော်စွာ”

“ပြောလေဒီပါ”

“သဲလွန်စလေးတွေကတော့ ဝယ်လာပါပြီကွ”

“ငါ့ဆံပင်တွေဖြူလာသလိုပဲဟေ့...ဟားဟားဟား...”

၂၅ ၂၅ ၂၅

အခန်း << ၃ >>

ရာဇဝတ်မှုခင်းရုံးသို့ ရာဇအိပါနှင့် ကျော်စွာလာခဲ့ကြသည်။ မှုခင်းရုံးတွင် တာဝန်ကျသော ဒုရဲအုပ်မျိုးဇော်နှင့်တွေ့လိုက်ရပြီး

“ငါ့ဆရာကိစ္စပေါ်လာပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် မျိုးဇော်... မင်းတို့ဆီမှာ ရာဇဝတ်မှုကျ လွန်ခဲ့ဘူးတဲ့လူတွေထဲက လူတစ်ယောက်ကို သိချင်လို့လာခဲ့တာ”

“ဘယ်သူလဲ ဆရာ”

“ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာတော့မသိဘူး၊ ညာခြေထောက် တစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သိချင်တာ”

ဒုရဲအုပ်မျိုးဇော်က ခဏစဉ်းစားပြီးနောက်

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်ပြီ... အံ့ပွားကိုပြောတာဖြစ်မယ်”

“သူရဲကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းတွေရှိလား”

“ရှိတယ်ဆရာ..”

“သွားကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒုရဲအုပ်မျိုးဇော် ခေါ်ဆောင်တဲ့မှုခင်းဖိုင်တွဲအခန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ

“ဆရာကိုဦးရေး.. အံ့ပွားဖိုင်တွဲကိုထုတ်ပေးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

တပ်ကြပ်ကြီးကိုဦးမှဖိုင်တွဲတွေကိုရှာပြီး ထိုထဲမှ အံ့ပွားဖိုင် တွဲကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။

၁၉ x x x ခုနှစ်က ဖောက်ထွင်းမှုနှင့်ထောင်ကျပြီး ဒုတိယ အကြိမ်လုယက်မှုနှင့်ထောင်ပြန်ကျကာ ၂၀ x x ခုနှစ်မှာပြန်ပြီးလွတ် လာခဲ့သော အကြောင်းအချက်များနှင့် အံ့ပွား၏ဓာတ်ပုံကိုတွေ့လိုက်ရ လေသည်။ ထို့အပြင် အံ့ပွားခြေထောက်အတုပုံစံကိုကြည့်ပြီး

“ကျော်စွာမင်းဓာတ်ပုံနဲ့တိုက်ကြည့်ရအောင်”

“အေး..”

သစ္စာမွန်စာပေ

ကျော်စွာ ရိုက်ယူထားသော ခြေတုဓာတ်ပုံနှင့် ဖိုင်ထဲမှ ခြေတုပုံစံတို့ကို တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ

“မလွဲပါဘူးဒီပါ... ဒီနားမှာ A.P လို့ရေးထားတဲ့အရာလေးကို တွေ့ရတယ်၊ အံ့ပွားခြေတုမှာလည်း A.P လို့ရေးထားတယ်”

“ဖျောက်...”

ရာဇာဒီပါ လက်ဖျောက်လေးတစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး သူတို့ အတွက် သံလွန်စတစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ရလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“မျိုးဇော်”

“ပြောပါဆရာ”

“အံ့ပွားလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့နေရာကို မင်းခြေရာကောက်နိုင်လား”

“ဒီကောင်တွေက အနေသိပ်ပြီး ပိရိတာဆရာ၊ ဘယ်မှာတယ်ဆိုတာကို ပြောရခက်တယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အံ့ပွားကို ရှာပေးနိုင်တဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကို သွားရင်တော့ သိနိုင်မယ်ထင်တာပဲ”

“မင်း... ချာတိတ်ဆီကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့... လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒါဆို တစ်ခါတည်း သွားကြရအောင်”
ဒုရဲအုပ်မျိုးဇော်ကို ခေါ်ပြီး မှုခင်းရုံးထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ချာတိတ်လေးက ဘယ်လိုအသွင်လဲ”

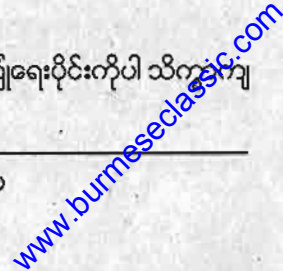
“အင်း... ပြောရရင် အမှောင်စရိုက်တွေထဲမှာ လည်သလို လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတဲ့ ချာတိတ်လေးပါ၊ သိပ်တော်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆို သူ့ကိုပဲ အားကိုးနေရတာ၊ ဖိုးတာလို့ခေါ်တယ်၊ အံ့ပွားက အရေးပါတဲ့ တရားခံထဲမှာပါလားဆရာ”

“သိပ်အရေးပါတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ဖမ်းမိရင် ငါတို့အတွက် လှုပ်ရှားဖို့လမ်းကြောင်းပွင့်သွားတာပေါ့”

“မကီပူရဘဏ်ကိစ္စကတော့ ဆရာတို့တင်မကဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှ ခင်းရုံးအဖွဲ့ကတောင် နေ့ညမပြတ် အထူးတာဝန်ယူနေရတယ်”

“မကီပူရဘဏ်ကြီးအနကြမ်းစီးမှုဟာ ငါတို့အာလုံးကို စိန်ခေါ်လိုက်တဲ့သဘောပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်... နယ်မြေလုံခြုံရေးပိုင်းကိုပါ သိကန့်ကျ အောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”

“ဒီလိုပြောလို့မရဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆို မကိပူရဘက်ကြီးကို ငါတို့မြေမှာ ဖွင့်ဖို့လုပ်တုန်းက လုံခြုံရေးဆိုင်ရာကို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ပြောခဲ့တယ်။ ဒါကို မကိပူရဘက်ပိုင်ရှင်က သူ့ဘက်ကြီးမှာ အဆင့်မြင့်နည်းပညာတွေက လုံခြုံရေးကို စိတ်ချရတယ်ဆိုပြီး အရပ်သားလုံခြုံရေးကိုပဲ အသုံးပြုခဲ့တာလေ။ ခုဘက်ကြီးကို အနကြမ်းစီးသွားလို့ရတာဟာ သူတို့နည်းစနစ်ပိုင်းဘက်က ပေါက်ထွက်သွားတာပဲ။ ကိုယ့်မြေမှာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်လို့ ငါတို့တာဝန်ဖြစ်နေတာ”

“ဒါဆို ဆရာကျော်စွာရယ်၊ နည်းပညာပိုင်းကို ကိုင်တွယ်တဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေကို စစ်ဆေးရင် ရောအဖြေထွက်မလာနိုင်ဘူးလား”

“မျိုးဇော်ရယ်.. မင်းပြောသလို လုပ်လို့ရမှတော့ ဒီအထိ တောင်အလုပ်မရှုပ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကျော်စွာ”

“ဘက်ကြီးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိတဲ့သူက (၂)ဦးပဲရှိတယ်။ တစ်ဦးက ဘက်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင် တစ်ဦးက ဘက်ကြီးရဲ့ မန်နေဂျာချုပ်၊ ဖမ်းမယ်ဆိုရင် မန်နေဂျာချုပ်ကိုပဲ ဖမ်းရမလို့ဖြစ်နေတာ”

“သူက သံသယမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“လက်ရှိအခြေအနေတွေကို ကောက်ချက်ချတာတော့”

မန်နေဂျာချုပ်ဟာ... သံသယပစ်မှတ်မဖြစ်သေးဘူး”

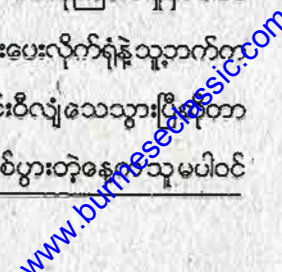
“ဟုတ်တယ်... မျိုးဇော်.. မကိပူရဘက်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးကို ရှုပ်ထွေးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုက ရှိနေတယ်”

“သိခွင့်ရှိမလား ဆရာ”

“သိရပါတယ်၊ မင်းတို့လည်း ပူးပေါင်းစစ်ဆင်ရေးထဲမှာ ပါနေတာပဲ။ ဒီလိုကွဲ၊ ဘက်ကြီးရဲ့အာမခံခန်းကို ဖွင့်လို့ရတဲ့လူ (၃)ဦးထဲမှာ တစ်ဦးက ကားကားချင်းတိုက်မိပြီး သေသွားပြီဆိုတာ ကျန်တာ (၂)ဦးပဲရှိတယ်။ ဘက်ပိုင်ရှင်နဲ့ မန်နေဂျာချုပ်၊ သာမန်တွေ့လိုက်ရင် မန်နေဂျာချုပ်ဦးလက်ျာခေါင်ဟာ အဓိကအကျဆုံးတရားခံဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ခြေအားနည်းခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတစ်ခုက ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ သေဆုံးသွားတဲ့ ကောင်းဝီလျံဆိုသူ ပြန်ပြီးပေါ်လာလို့ပဲ”

“ဟာ...”

“တကယ်လို့သာ ဦးလက်ျာခေါင်ဟာ အနကြမ်းစီးပူမှာ ပါဝင်နေရင် ကောင်းဝီလျံကို လမ်းကြောင်းပြောင်းပေးလိုက်ရုံနဲ့ သူ့ဘက်က ဂျန်းထွက်လို့ရပေမယ့် သူကိုယ်တိုင် ကောင်းဝီလျံ သေသွားပြီဆိုတာကို နိုင်နိုင်မာမာ ပြောနေတာရယ်။ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေ့က သူ မပါဝင်

နိုင်တဲ့သက်သေပြချက်တွေက နိုင်နိုင်မာမာကိုရထားတယ်”

“အင်း... ဆရာတို့အမှုကြီးက တကယ့်ကိုမလွယ်လှဘူးဗျာ”

“ဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ အစဆွဲပြီးထုတ်ရမှာပဲ မျိုးဇော်ဇေ”

“ဆရာ... ကားကို ဒီမှာရပ်ပြီး စောင့်နေကြပါ။ ကျွန်တော် ရပ်ကွက်ထဲကိုဝင်ပြီး ခေါ်ခဲမယ်”

“အေး...”

ရာဇာဒီပီတို့ကားပေါ်မှာပဲစောင့်နေလိုက်ကြသည်။ မျိုးဇော်ဝင်သွားပြီး သိပ်မကြာချာတိတ်လေးတစ်ဦးနှင့်ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဖိုးတာ ကားပေါ်တက်ကွာ၊ ကားမောင်းရင်း ပြောတာ ပိုပြီး ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ကားပေါ်ရောက်တော့ ဒုရဲအုပ်မျိုးဇော်က မိတ်ဆက်ပေးပြီး အံ့ပွားရှိမည့်နေရာကိုမေးသည်။

“အံ့ပွားခုတလော ပွပေါက်တစ်ခု ရထားတယ်နဲ့ တူတယ် ဆရာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူ့မယားငယ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ရွှေဖွဲ့ကို အိနေတာပဲ”

“သူ့မယားငယ် ရွှေအိတာ မအိတာ အရေးမကြီးဘူး၊ သူဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲဆိုတာက အရေးကြီးတယ်”

“သူ့ခုနေတဲ့နေရာကို သိချင်ရင် သူ့မယားငယ်ကို စစ်ပြီးမေးမှပဲ ရမယ်ဆရာ... အံ့ပွား ခုရက်ပိုင်းမှာ အပြင်ကိုလုံးဝမထွက်ဘူး၊ သူတင်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့တပည့် ဝဲကျော်နဲ့ ကြောင်ပါးတို့တောင် မတွေ့ရဘူးဆရာ”

“သူ့မယားငယ်ကို အသားလွတ်ကြီးမေးလို့မကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဘက်က ငြင်းနေရင် ခက်မယ်ဖိုးတာ”

“သူ့ကိုအကွက်ဆင်ဖမ်းပြီးမှ အပေးအယူပုံစံမျိုးလုပ်ရင် ရောမရနိုင်ဘူးလား”

“သူက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“အံ့ပွားမယားငယ်က ဆေးစွဲနေတာ ဆရာ”

“ငါ့အဘောပေါက်ပြီ”

“ခု မူးယစ်ဖမ်းဆီးမှုတွေများလို့ သူ့မှာ ငွေရှိပြီး ဆေးမရလို့ ပြတ်နေတာကြာပြီ၊ ဆရာတို့ဒါကိုအကွက်ချပြီးလုပ်ပေါ့”

“ဖိုးတာ ကျေးဇူးပဲကွာ၊ မင်းဆက်ပြီး ကူညီနိုင်မှစား”

www.burmeseclassic.com

“ကူညီပါမယ်ဆရာ”

ရာဇာဒီပါခေါင်းထဲမှာ တစ်ချက်တွေးပြီးနောက် ဖိုးတာလှိုင် ရှားရမယ့် ကိစ္စကိုပြောပြလိုက်သည်။

“သူယုံကြည်အောင် မင်းကို ပစ္စည်းအစစ်တစ်ခုထည့်ပေး လိုက်မယ်”

“ပိုပြီးကောင်းတာမရှိဆရာ”

“မျိုးဇော်.. မူးယစ်ဌာနကို သွားပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုလောက် ခက် ယူခဲ့ကွာ၊ ငါတို့ဒီနေ့ပဲ လှုပ်ရှားကြမယ်”

“ကောင်းပြီဆရာဒီပါ”

မျိုးဇော်ကို မူးယစ်ဌာနသို့ သွားခိုင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွင် စောင့်ပြီးနေလိုက်ကြလေသည်။

“ဖိုးတာ သူ့နာမည်က”

“သက်သက်လွင်လို့ခေါ်တယ်ဆရာ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ မှာ သီချင်းဆိုတယ်၊ အရင်ယောက်ျားက ဆေးမှုန့်ထောင်ကျသွားပြီး အံ့ပွားနဲ့ထပ်ပြီး ငြိတာပါ။ စရိုက်လောကသားပါဆရာ”

“မင်းဘက်က ပီရီပါစေနေ”

“စိတ်သာချဆရာ၊ ဒင်းတို့က ဆေးတွေတာနဲ့ ဘယ်လိုမှမ

နိုင်ကြဘူး”

မူးယစ်ဆေးဝါးရဲ့ သားကောင်ဘဝကို ရောက်နေကြသူတွေ အတွက် အန္တရာယ်ကို မမြင်နိုင်တာ အမှန်။ ခုရဲအုပ်မျိုးဇော် ပြန်ရောက် လာပြီး

“ဖိုးတာ... ငါတို့ဆီကို ပါအောင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တော့”

“စိတ်ချ..”

ဖိုးတာနှင့်ဆုံမည့်နေရာကို ချိန်းဆိုပြီး ဖိုးတာကို သက်သက်လွင် ဆီကို လွှတ်လိုက်ကြသည်။ သက်သက်လွင် နေထိုင်သော အိမ် ကလေးထဲသို့ ဖိုးတာ ဝင်လိုက်သည်နှင့်

“တော.. နင် ငါ့ဆီကို လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်... သတင်းပေးမလို့”

“ဖဲပိုင်းကိစ္စဆို ငါစိတ်မဝင်စားဘူးတော့”

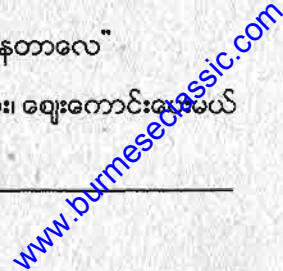
“မသက်စိတ်ဝင်စားတာကို သိပါတယ်၊ ဒါကိုမဟုတ်လား”

“ဟင်... နင်... နင်... ဘယ်ကရတာလဲ၊ တော”

“တောတို့ဘဝမှာ ဒါကိုပဲ လှုပ်ရှားနေတာလေ”

“တော.. ငါ့ကိုပြန်ပြီး ရောင်းပါလား၊ ဈေးကောင်းပေးမယ်

ဟာ”

“ရောင်းလို့တော့မရဘူး၊ မှာထားတဲ့သူဆီက ငွေယူသုံးပြီးပြီ
 တစ်ခုတော့ ကူညီနိုင်တယ်၊ ဒါရှိတဲ့နေရာကို ညွှန်လိုက်မယ်”
 “ငါ့ကိုရောင်းပျံမလားဟ၊ ဒီလောက်ကျပ်နေတာ”
 “ရောင်းကိုရောင်းတယ်၊ သူက ကိုအံ့ပွားနဲ့တွဲဖက်တွေလေ”
 “ဘယ်သူလဲ၊ ငါသိရမှာပေါ့”
 “မသက်မသိနိုင်ဘူး၊ သူက ဒီနယ်သားမဟုတ်ဘူး၊ ကိုအံ့ပွား
 နဲ့က ထောင်ထဲမှာရင်းနှီးခဲ့ကြတာ၊ မသက်ကိုတော့ သူသိပါတယ်”
 “သွားရမှာ ဝေးလား”
 “ကျွန်တော်က လမ်းထိပ်ထိပ်ပို့ပေးမယ်၊ အိမ်ထဲတော့ ဝင်လို့
 မရဘူး”
 “နင်က ဘာလို့လဲ”
 “ကျွန်တော် နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရိုက်လာလို့”
 “ငတာရယ်... နင်ကတော့ မလွယ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ကဲ... လိုက်
 ပို့ဟာ... ကားငှားပြီးသွားမယ်”
 “ခဏနေဦး”
 “ဘာလဲဟ”
 “ပွဲစားလမ်းညွှန်ခလေးတော့ပေးဦးလေဗျာ”

“ရှေး...ရှေး...”
 သက်သက်လွင် ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ထပ်ကို ထုတ်ပေး
 လိုက်ပြီး အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
 “မသက်က ထောနေပါလား”
 “ထောဆို ဟိုလူကြီး ဘာခွင်တွေ ရထားလဲမသိဘူး၊ ငါ့ကို
 ငွေတွေပုံပေးထားတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ရထားတာ များတယ်နဲ့တူတယ်၊
 ဝဲကျော်တို့မယားတွေတောင် သုံးလိုက်ဖြုန်းလိုက်နဲ့”
 အငှားကားတစ်စီးကို ငှားစီးခဲ့ပြီး ဖိုးတာခေါ်ဆောင်တဲ့
 နောက်သို့ သက်သက်လွင် လိုက်ခဲ့တော့သည်။
 “မသက် ဟိုရှေ့က လမ်းပဲ၊ ဝင်သွားပြီး (၄) အိမ်ကျော်က
 အိမ်”
 “သေချာတယ်နော်”
 “မသက်ရာ.. ငတာ ဘယ်တုန်းက မသေချာဘဲ လုပ်ဖူးလို့
 လဲ”
 ဖိုးတာကို လမ်းထိပ်တွင်ထားရစ်ခဲ့ပြီး သက်သက်လွင်ဝင်
 လာခဲ့သည်။ မဆေးပြတ်နေတာကြာပြီဖြစ်တာမို့ သွေးသားတောင်ထူမှု
 က ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ပြင်းထန်နေလေသည်။ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့

တံခါးတွေကပိတ်ထားတာကြောင့်

“ဒေါက်...ဒေါက်...”

တံခါးကို ခေါ် က်လိုက်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စလဲမိန်းကလေး”

“ကျွန်မ...ကိုအံ့ပွားဇနီးပါ”

“ဪ...ဘာအကြောင်းများရှိလို့လဲ၊ အံ့ပွားလွှတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာဆေးရတယ်ကြားလို့”

“သတင်းရောက်တာ မြန်လှချည်လား၊ ဧကန္တ ဟိုကောင် ဖိုးတာလမ်းညွှန်လိုက်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခွေးကောင် ငါတို့ကိုတစ်ပတ်ရိုက်သွားတယ်၊ ကဲ...အိမ်ထဲ ကိုဝင်၊ ငါတို့ဆီမှာ ပစ္စည်းက နည်းနည်းများတယ်၊ မင်းဖြုန်းပေးနီ” မလား”

“သိပ်ပြီးရတာပေါ့ရှင်၊ ခုအဖမ်းအဆီးတွေကြောင့်ဆေးက ပြတ်နေကြတာ”

“မင်းအတွက် မနှစ်နာစေရဘူး”

“အရေးကြီးတာ ကျွန်မအတွက် ဆေးရှိနေရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ခဏစောင့်”

ရာဇာဒီပါအခန်းထဲကို ဝင်သွားပြီး ဆေးပုလင်းလေးကို ယူပြီး ပေးလိုက်သည်။

သက်သက်လွင် ဆေးကို မြင်သည်နှင့် အဝမ်းမရယူကာ အရင်ဆုံး လက်ပေါ်တွင် တင်ကာ ရှုလိုက်သည်။

“ပစ္စည်းကောင်းရဲ့လား”

“သိပ်ပြီးကောင်းတဲ့ပစ္စည်းပါ”

“မသက်သက်လွင်”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်တို့...”

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူဆိုတာကို ခုလောက်ဆို သိမှာပေါ့နော်”

ဒုရဲအုပ်မျိုးဇော်ကို သက်သက်လွင် သိလားတာမို့ ဘာမှ ဆက်ပြီး မပြောနိုင်။ သူ အကွက်ဆင်ခြင်းခံရလိုက်ပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရပြီး

“မင်းကို ဖမ်းချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး သက်သက်လွင်”

“ဒါဆို ဘယ်သူ့ကို ဖမ်းချင်လို့လဲ”

“မင်းယောက်ျားအံ့ပွားကို”

“ဟင်..”

“သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို မင်းပြောနိုင်ခဲ့ရင် မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ငါတို့လုပ်ပေးမယ်၊ အပေးအယူ သဘောပေါ့”

သက်သက်လွင်ဘာမှမပြောဘဲတိတ်ဆိတ်စွာနေလေသည်။

“မင်းယောက်ျား ကျူးလွန်ထားတဲ့အမှုထဲမှာ မင်းပါ ပါလို့ ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်းငြင်းနိုင်တယ်၊ မင်းအတွက် နောင်တရစရာ တော့ ဖြစ်သွားမှာပါ”

ရာဇာဒီပါခပ်အေးအေးပဲပြောဆိုလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ဘက်က ကတိတည်နိုင်မလား”

“မင်းကျူးလွန်တဲ့ပြစ်မှုက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးသုံးစွဲမှု အဆင့်ပဲရှိတာပါ။ ရှင်းလို့ရတယ်”

“ကောင်းပြီ... ကိုအံ့ပွားဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို မပြောလို့ ပေးမယ့်သူကို ဆက်သွယ်လို့ရတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တော့ ကျွန်မ သိတယ်”

“မင်းကို သူဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို မပြောတာ မဟုတ်

ကြည့်လို့လား”

“ကျွန်မကို မယုံကြည်လို့မဟုတ်ဘူး၊ သူ ခုရောက်နေတဲ့ နေရာက ခေါင်းဆောင်က မပြောရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်လို့ သူပြောတာပဲ”

“မင်းဖုန်းဆက်ရင်ရော သူလာနိုင်ပါ့မလား”

“သူရောက်လာမှာပါ”

“မင်း ဆက်ပြီး ကူညီပါ၊ မင်းကို ငါတို့အကောင်းဆုံးပြန်ပြီး ကူညီပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သက်သက်လွင် ဆက်သောဖုန်းက ကမ်းရိုးတန်းဖုန်း တစ်လုံးဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ဖက်မှ သူတို့နေရာကို ဖုန်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး လိုက်လို့ မရအောင် စီစဉ်ထားတဲ့ သဘောပင်။ သက်သက်လွင်မှ သူနှင့်တွေ့ဆုံရမည့်နေရာကို ချိန်းလိုက်သည်။

“နောက်နှစ်နာရီဆိုရင် သူ x x x x စားသောက်ဆိုင်ကို

ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“မသက်သက်လွင် သွားကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

အံ့ပွားနှင့်ချိန်းဆိုထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွင် သက်သက်လွင်

ကို တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေခိုင်းပြီး ရာဇာဒိပါတို့က အတေး
စောင့်နေကြသည်။ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့အမှားကားတစ်စီးရောက်
လာပြီး ကားထဲမှ အံပွား ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကာ ဆိုင်ထဲသို့
ဝင်လာခဲ့သည်။

သက်သက်လွင် တိုင်နေသောစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ဖို့ အသွား
တွင်ကျော်စွာဘေးချင်းကပ်လိုက်ပြီး

“အံပွား...အေးအေးစေးစေးလိုက်ခဲ့ပါ”

“မင်း...မင်းတို့..”

“မင်းကို သိပ်ပြီးတွေ့ချင်နေတဲ့သူတွေလို့ပဲ သဘောထား
လိုက်ပါ”

အံပွား သဘောပေါက်သွားပြီး သက်သက်လွင်ကို လှမ်း
ကြည့်ကာ

“သစ္စာဖောက်မ”

ဒုရဲအုပ် မျိုးဇော်ပါ ဘေးတွင်ထပ်ပြီးကပ်ကာ ဆိုင်ထဲ
လူတွေ ဘယ်သူမှမရိပ်မိခင် အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်လာခဲ့ကြသည်။

“မျိုးဇော်...မင်း သက်သက်လွင်ကိုခေါ်ပြီးသွားတော့၊ သူ့ကို
အရင်ဆုံးဆေးရုံမှာ ဆေးဖြတ်ဖို့လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကောင်းပါပြီဆရာဒိပါ”

“ချောက်..”

အံပွားကိုလက်ထိတ်ခတ်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းမှာလဲ”

“သိရမှာပေါ့ကွာ၊ ကားပေါ်မှာထက်ဟိုရောက်မှ ပြောကြတာ
ပိုပြီးကောင်းပါတယ်ကွာ”

၃ ၃ ၃

ကြည့်ပါဦး”

အံ့ပွားခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး ဓာတ်ပုံကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ဘယ်သူတွေလဲ”

“သူတို့က တရုတ်ပြည်ဘက် က ဝင်လာကြတဲ့သူတွေ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေဆိုတာတော့ မသိရသေးဘူး၊ သူနာမည်ကိုတောင် ဘက်ကြီးကို ဝင်ပြီးတိုက်တဲ့ညကမှ သိရတာ၊ ကောင်းပီလျံတဲ့၊ ဒါတောင် သူကပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အသတ်ခံရတဲ့သူဆီက ကြားလိုက်ရတာ”

“သူတို့ခုဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်နေရာရောက်နေတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို ကြေးစားငှားတဲ့ဦးကျော့နိုင်ထားတဲ့အိမ်မှာပဲနေကြရတာ”

“ဦးကျော့နိုင်ဆိုတာ မင်းတို့ကိုဦးဆောင်နေတဲ့သူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုနေတဲ့အိမ်က သူ့အိမ်ပဲလေ၊ လိပ်စာက

* * * * *

ဦးကျော့နိုင် လိပ်စာအပြည့်အစုံကို ပြောပြလိုက်သဖြင့် လိုက်မှတ်ထားလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း << ၄ >>

“ကျုပ်မပတ်သက်ဘူး၊ သိလည်းမသိဘူး”

အံ့ပွားက မကီပူရဘက်ကြီးကိစ္စတွင် မပတ်သက်ကြောင်းကို ငြင်းဆိုလိုက်သဖြင့်

“အံ့ပွား မင်းဘယ်လောက်ပဲ ငြင်းငြင်း၊ မင်းဖုံးကွယ်လို့မရတာ မင်းရဲ့ ညာဘက်ခြေတုပဲ၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ မင်းတို့ကားချစ်ချိန်းပြီးသွားတဲ့ စက်ရုံထဲက မင်းခြေတုနဲ့ခြေရာတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းဆက်ပြီး ငြင်းမယ်ဆိုရင် ဒီထက်ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေကိုပြမယ်၊ A.P ဆိုတဲ့ မင်းခြေတုတံဆိပ်ပဲ၊ မင်းဘာဆရာပြီး ငြင်းဦးမလဲ၊ ခြေ

“ဦးကျောနိုင် အိမ်မှာရှိနိုင်လား”

“မရှိဖို့က များပါတယ်၊ မန္တလေးဘက်ကို ဦးပီလျှံနဲ့ ပါသွားတယ်လို့သတင်းကြားပါတယ်”

“အိမ်မှာမင်းတို့ပဲရှိတယ်ဆိုတော့ လူဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကြေးစားလူမိုက်တွေက (၁၀)ယောက်လောက်ရှိပါတယ်၊ ကွန်ပျူတာသမား(၂)ယောက် စုစုပေါင်း (၁၂)ယောက်၊ အပြင်ကိုထွက်လို့မရကြဘူး၊ စုတောင် သူတို့မရှိလို့ထွက်ခဲ့တာ”

“ကွန်ပျူတာသမားတွေက မြန်မာနိုင်ငံသားတွေလား”

“မြန်မာတွေတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂျပန်ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ရပြီး ဂျပန်ပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်းကောင်းစီလို့နဲ့အတူပါလာကြတာ”

ရာဇာဒီပါအတွေးထဲတွင် ယမုံဦးပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်မိလိုက်သည်။

“အံ့ပွား... သူတို့ပစ္စည်းတွေကို သယ်သွားကြပြီလား”

“သယ်သွားကြပါပြီ၊ ဘယ်ကိုသယ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ မသိကားအမှန်ပါ၊ နောက်ပိုင်းလုပ်ကိုင်တာတွေကို ဘာတစ်ခုမှ အသိ

မပေးဘူး၊ သိခွင့်လည်းမရှိပါဘူး”

“မန္တလေးက ဘယ်သူ့ဆီသွားမယ်ဆိုတာကို မင်းသိနိုင်မလား”

“ဒီအဆင့်ထိ ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်ပါဘူး”

“သိနိုင်တဲ့သူရောရှိလား”

“ကွန်ပျူတာသမား နောင်ထူးကတော့ သိနိုင်ပါတယ်၊ ဒီကောင်ကို ဆရာတွေချင်ရင် ယမုံဦးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအိမ်မှာ ရှိနိုင်ပါတယ်”

“ဟင်..”

ရာဇာဒီပါ ကြိုတင်ပြီးတွေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။

“အံ့ပွား မင်းဘက်က ခုလိုပြောပြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းအတွက် ငါတို့ဘက်က ကူညီသင့်တာကို ပြန်ပြီး ကူညီပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရဲဘော်ကောင်းလို့ငါ့ သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားပါ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါစေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရာဇာဒီပါစစ်ကြောရေးအခန်းထဲမှထွက်ပြီး

“ကျော်စွာ..မင်းနဲ့ငါအပြင်ကိုသွားကြရအောင်”

“ယမုံဦးအိမ်ကိုလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သားရုံးအပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကြပြီးကားတစ်စီး

ဖြင့်ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ယမုံဦးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သိပ်ကိုကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“တကယ့်ကိုအန္တရာယ်ကြီးတဲ့မာယာမင်းသမီးပဲကျော်စွာကိုဉာဏ်ဦးကို သူ မာယာတွေနဲ့အသုံးချပြီး ဘဏ်ကြီးထဲက အရေးပါတဲ့ကုတ်နံပါတ်တွေကိုရအောင်ယူသွားတာ၊ ငါတစ်ခုတော့ သတိပြုမိလိုက်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲဒီပါ”

“ဘဏ်ကြီးကိုအနကြမ်းစီးတဲ့အဖွဲ့ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာအခြေစိုင်းအောင်လုပ်ပြီးမှအပိုင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြတာ၊ ဦးကျော့နိုင်၊ ယမုံဦးတို့က မြန်မာပြည်ရဲ့အဓိကခြေကုတ်တွေပဲလေ”

“ကောင်းပီလျှံတကယ်မသေဘူးပေါ့”

“ဒီလောက်ထိတော့မပြောနိုင်သေးဘူး”

“ယမုံဦးအိမ်ကိုတိုက်ရိုက်ဝင်မှာလား”

“အေး”

ညကိုရောက်နေပြီဖြစ်တာကြောင့် မာကျူရီမီးတွေ လင်းလက်နေပြီးကျော်စွာတစ်ယောက်အမှုအတွက်နားချိန်နည်းနေတာကြောင့် ကားဆိုဖာလေးကိုမှီပြီးမှိန်းလိုက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲကျော်စွာပင်ပန်းနေပြီလား”

“ငါတို့အလုပ်က ဒီထက်မက ပင်ပန်းမှုတွေကိုရင်ဆိုင်ရဦးမယ်ဆိုတာကိုသိနေပါတယ်”

“သိပ်မှန်တဲ့စကားပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ရင်ဆိုင်ရမယ့်သူတွေက အရမ်းကိုပါးနပ်ပြီးကြောက်စရာကောင်းတဲ့အဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်နေတော့ကိုယ့်ဘက်ကတစ်ချက်လေးလွဲသွားတာနဲ့သေမင်းဆီကိုရောက်နိုင်တယ်”

“ဦးကျော့နိုင်အိမ်ကလူတွေကိုဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“လောလာဆယ်တော့ ဒီလိုပဲ လွှတ်ထားပြီး ဦးကျော့နိုင်ဖမ်းမိတော့မှပဲဝင်ဖမ်းမယ်”

“ရှေ့ကယမုံဦးအိမ်မဟုတ်လား၊ တိုက်ရိုက်ဝင်ဖမ်းစား”

www.burmeseclassic.com

“တိုက်ရိုက်ဝင်ရင် ဟိုကောင် ရှိမရှိကို မသိနိုင်ဘူး၊ သေချာ အောင်အရင် လုပ်ပြီးမှ ဝင်မယ်၊ ကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထား လိုက်မယ်”

ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြပြီး ယမုံဦးအိမ်နားသို့ လျှောက်လာကာ ခြံဝန်းလေးထဲကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကစားပြီး လူရိပ်လူခြည်ကင်း တာကြောင့် ခြံတံခါးဘေးဘက်မှ ကျော်ဝင်လိုက်ကြသည်။ ခြေသံလှံ စွာဖြင့် ချုံတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး အိမ်နားသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြ သည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင် မီးအလင်းရောင်နှင့် ရယ်မောသံတွေကို ကြား နေရသည်။ ရာဇာဒီပါပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် အိမ်ထဲကို လှမ်းပြီး ကြည့် တော့ ယမုံဦးနှင့် နောင်ထူးတို့ ချစ်တင်းနှောနေတာကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာပြီး လူခေါ်ခေါင်းဆောင်းလေးကို လှုပ်လိုက်သည်။ တံခါးကို လာပြီး ဖွင့်သူ က ယမုံဦး

“ဟင်... ကိုရာဇာဒီပါ... ဘာ... ဘာ... ကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”

“မယမုံဦးနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ရှင်... ခဏလေးနော်”

ယမုံဦး အိမ်တံခါးသော့ကို ဖြုတ်ယူပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်

သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် နောင်ထူးက စာစောင်တစ်စောင်ကို ဖတ်ပြီး နေ လေသည်။

“ထိုင်ပါ... ကိုရာဇာဒီပါ... ဘာအကြောင်းတွေရှိလို့ပါလဲ”

ရာဇာဒီပါ... နောင်ထူးကို သေချာစွာ သတိထားပြီး ကြည့် တော့ ယမုံဦး ကွန်ပျူတာသင်တန်းကျောင်းတွင် သူနှင့် ဝင်ပြီး တိုက် မိခဲ့သူဖြစ်နေသည်။

“ဪ... သူက... ကျွန်မအစ်ကို နိုင်နိုင်အောင်၊ မန္တလေးမှာ နေတယ်၊ ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာ”

နောင်ထူးနှင့် သူတို့ကို ယမုံဦး လိမ်ညာမိတ်ဆက်ပေးပြီး ပြောလိုက်သလို နောင်ထူးပုံစံက ရာဇာဒီပါတို့ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး စာစောင်အဖတ်မပျက်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုဘာကြောင့် လာရသလဲဆိုရင် ပြောရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မကပ်ပူရဘက်ကြီး အနကြမ်းစီးမှုအတွက် ရောက်လာတာပါ”

“ဟင်..”

“ရှင်... ကျွန်မတို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ၊ ပတ်သက်နေရာ အကြောင်း မရှိဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်သက်စရာရှိမှိုတောတော့သိရမှာပေါ့ဒီကနိုင်နိုင်အောင်
ခေါ်နောင်ထူးကိုလည်းတစ်ခါတည်းခေါ်သွားရမှာပါ”

“ဘာ...”

“ခင်ဗျားဟာ တရုတ်ပြည်ကနေ ကောင်းပီလျံအမည်ခံ လူ
တစ်ယောက်နဲ့ပါလာတဲ့သူဆိုတာ ကျုပ်တို့သိထားသလို၊ ခင်ဗျားနဲ့
ယမုံဦးအခြေအနေကိုလည်းသိထားပါတယ်”

“ဟင်...”

နောင်ထူးက ခပ်ညံ့ညံ့တော့မဟုတ်၊ သူ့အခြေအနေကို
သဘောပေါက်တာနဲ့ခါးကြားက သေနတ်ကို ထုတ်ဖို့ပြင်လိုက်သည်
နှင့်

“ဖြောင်း...အီး...”

နောင်ထူးမျက်နှာပေါ်သို့သူ့သေနတ်မထုတ်ခင်မှာ ရာဇာဒိပါ
၏လက်သီးက ရောက်သွားတော့သည်။ နောင်ထူး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
မှောက်သွားတော့မှ ကျောစွာက လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

“ကဲ.. မယမုံဦး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား
အတွက်ငြင်းချက်ထုတ်လို့မရနိုင်ဘူးလေ၊ ကျော်စွာ သွားကြရအောင်
ရာဇာဒိပါတို့ယမုံဦးနှင့်နောင်ထူးကိုခေါ်ဆောင်ပြီး အိမ်ထဲ

ထွက်လာကြတော့သည်။

“ရှင်သိပ်ပြီးတော်တဲ့စုံထောက်ပဲ ရာဇာဒိပါ”

“ခုလိုချီးကျူးတာကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်မကိုဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးဖမ်းနိုင်လိမ့်မယ်
လို့မထင်ထားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲရှင်...”

“မင်းက မြန်မာပြည်က စုံထောက်တွေကို ခပ်ညံ့ညံ့လို့ထင်
ထားတာကိုး၊ ခုလိုသဘောပေါက်သွားတာကိုပဲ ကျေနပ်ရမှာပေါ့ဗျာ”
ရာဇာဒိပါခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ ပြောလိုက်တော့သည်။

၃၅ ၃၅ ၃၅

ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မ သိပ်ကိုမှိုက်မဲလှတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မပေါ်မှာ သိပ်ပြီးကောင်းတဲ့ ချစ်သူပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တဲ့အပြင် သူ့အသက်ကိုသေစေဖို့ထိယုတ်မာခဲ့ပါတယ်”

ယမုံဦး၏နောင်တနှင့်ကြေကွဲမှုတို့သည် မလှပနိုင်တော့ပါ။ သူမဆီမှ ရိုက်သံယဲ့ယဲ့ကိုကြားရပြီး မျက်ရည်စတွေကိုပါ တွေ့နေရသည်။

“မင်းခဏနားလိုက်ပါဦး...ယမုံဦး”

ရာဇာဒီပါ သူမကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး အပြင်ကို ထွက်လာကာ ရဲမတစ်ဦးကို သူမအတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်၏။ စစ်ကြောရေး အသံဖမ်းခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး ကျော်စွာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“တကယ် မာယာကောင်းတဲ့မိန်းမ၊ အခုမှလာပြီး နောင်တရပြနေတယ်”

ကျော်စွာမှမကျေမနပ်နှင့်ပြောဆိုနေလေတော့သည်။

“မိုက်မဲတဲ့သူဟာ မိုက်မဲတဲ့ရလဒ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတာပဲလေ။ ကိုယ့်ဘက်ကစိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင် ဖမ်းရမှာပဲ”

အခန်း << ၅ >>

ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် စစ်ကြောရေးခန်းတွင် ယမုံဦးနှင့် ရာဇာဒီပါ..

“ကျွန်မနဲ့ နောင်ထူးဟာ ဂျပန်ပြည် ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ် တစ်ခုမှာ ဆုံစည်းခဲ့ကြပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ထိ စီစဉ်ပြီးမှ နောင်ထူးမိဘတွေက ဂျာမနီနိုင်ငံကို ရွှေ့ပြောင်းသွားကြပြီး ကျွန်မနဲ့ နောင်ထူး အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီး (၃)နှစ်လောက်ထိ နောင်ထူးဆီက အဆက်အသွယ်မရတော့တာနဲ့ ကိုညက်ဦး”

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်းဖို့လို့ပေါ့ကွာ၊ ငါသာစစ်ကြောရေးဝင်ရရင် မလွယ်ဘူး တစ်သက်စာ အမှတ်ရသွားအောင် ပြောပစ်လိုက်မှာကွ”

“မင်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒါကြောင့် စစ်ကြောရေးတာဝန်ကို ရဲချုပ်က မင်းကို ပိတ်ထားတာပေါ့ဟားဟားဟား...”

“ဟုတ်တယ်... ဒီပါ၊ ငါ့စိတ်က မဟုတ်တာတွေ၊ မတရားတာတွေကို သိပ်ပြီး စိတ်မရှည်ချင်ဘူး၊ ဒီစစ်ကြောရေးပြီးရင် ဆက်ပြီး ဦးမှာလား”

“မဝင်တော့ဘူးကွာ၊ ငါ့ကောင်ကို သနားနေပါပြီ၊ ယမုံ့ ဆီကသိ သင့်တာတွေကို သိပြီးတာနဲ့ နားဦးမယ်”

“ဟိုကောင် နောင်ထူးကို ဘယ်အချိန်ဝင်မှာလဲ”

“ဒီကောင်ပုံကြည့်ရတာ ခေါင်းမာမယ့်ပုံနော်၊ လွယ်လွယ် ဟောထုတ်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပါးပါးနပ်နပ် ကိုင်တွယ်တတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်ကွာ၊ ငါသွားမယ်၊ ထွက်ဆိုချက်တွေကို သေသေချာချာ ဖမ်းနော်၊ ရဲချုပ်ကြီး တဆင့်လူကြီးတွေဆီကို တင်ပြရမှာ”

“အေးပါကွာ”

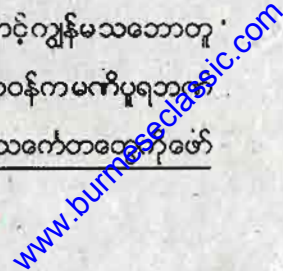
ကျော်စွာ အသံလုံခန်းထဲမှ ရာဇာဒီပါ ပြန်ထွက်လာပြီး စစ်ကြောရေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မင်းဆက်ပြီး ပြောလို့ရပြီလား ယမုံ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုရာဇာဒီပါ သိချင်တာကို မေးပါ”

“မင်းနဲ့ နောင်ထူးက ဘယ်မှာ ပြန်ပြီး ဆုံခဲ့ကြတာလဲ”

“ဂျပန်ပြည်မှာပါ၊ မနှစ်က ကျွန်မ ဂျပန်ပြည်က မိတ်ဆွေ တစ်ဦး မင်္ဂလာပွဲကို သွားရင်း တိုကျိုမှာ မမေ့ရှင်လင့်ဘဲ နောင်ထူးနဲ့ ပြန်ပြီး ဆုံခဲ့ကြတယ်လေ၊ သူ့ဘက်က ကျွန်မကို ရှာဖွေနေတဲ့ အကြောင်း တွေပြောပြီး လက်ထပ်ခွင့်ထောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မဘက်ကလည်း ကိုဉာဏ်ဦးပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ခဲ့ပြီး နောင်ထူးလက်ထပ်ခွင့်ကို ခေါင်းညိတ် ခဲ့ပါတယ်၊ နောင်ထူးက တရုတ်ပြည်ဘက်မှာ အခြေချပြီး နေနေတယ်၊ သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို မြန်မာပြည်မှာ လာပြီး လုပ်စရာရှိ တာကို ပြောပြီး မကိပူရဘက်ကြီးကို အနကြမ်းစီးဖို့ကိစ္စမှာ ကူညီပေး ဖို့စည်းရုံးခဲ့တယ်၊ ကျွန်မတို့ (၂) ယောက် ဘဝအတွက် (၁၀) သက်စား မကုန်တဲ့ ငွေကြေးကို ရမယ်ဆိုတဲ့ မက်လုံးကြောင့် ကျွန်မ သဘောတူ ခဲ့ပါတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ ကျွန်မ လုပ်ရမယ့် တာဝန်က မကိပူရဘက် ကြီးရဲတံခါး (၃) ရပ်ကို ဖွင့်ဖို့ ကွန်ပျူတာလျှို့ဝှက်သင်္ကေတတွေကို ဖော်

ထုတ်ပေးဖို့ပါပဲ။ အဆင်သင့်ချင်တော့ ကိုဉာဏ်ဦးဟာ မဏိပူရရဲ့တံခါး
(၃)ချပ် ကွန်ပျူတာကို တာဝန်ယူရတဲ့သူဖြစ်နေတော့ သူ့ကို ကျွန်ုပ်
မာယာသုံးပြီး ကွန်ပျူတာလျှို့ဝှက်သင်္ကေတတွေကို ယူခဲ့ပါတယ်။
နောက်တော့ နောင်ထူးကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး နောင်ထူးတို့
မြန်မာပြည်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ အသေးစိတ်လုပ်ငန်းတွေကိုတော့
သူတို့ ဦးကျော့နိုင်ဆိုသူနဲ့ ဆောင်ရွက်ကြတာပါ။ ဒီအထိ ကျွန်ုပ်
မသိခဲ့ပါဘူး။

“မင်းနဲ့ဦးကျော့နိုင်က အဆက်အသွယ်မရှိကြဘူးလား။”

“နောင်ထူးမိတ်ဆက်ပေးလို့တစ်ခါပဲတွေ့ဖူးပါတယ်။ ရင်းနှီး
ခြင်းတော့ မရှိပါဘူး။”

“ကောင်းပီလျံဆိုတဲ့လူကိုရော တွေ့ဖူးလား။”

“တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မကို စိန်လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းပေး
ဖူးပါတယ်။”

“ဆုချတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရာဇာဒီပါ”

“သူတို့ဘာဆက်ပြီးလုပ်မယ်ဆိုတာကို နောင်ထူးက ဘာ
မပြောဘူးလား။”

“သူပြောပြတာတော့ ကျွန်မကို တရုတ်ပြည်ကို အပြီးခေါ်
သွားပြီး ဟိုမှာ နေဖို့အတွက် စီစဉ်ပြီး ပြီလို့ ပြောပါတယ်။”

“သူတို့အနကြမ်းစီးထားတဲ့ စိန်တွေကို ဘယ်မှာထားတယ်
ဆိုတာ ရောပြောပြသေးလား။”

“နောင်ထူးဒါကိုတော့ မပြောပြပါဘူး။”

ယမုံဦး သိနိုင်သော ကိစ္စတွေ ကုန်သလောက် ဖြစ်သွားပြီဆို
တာကို ရာဇာဒီပါ သိလိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့်

“ခုလို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်း

လည်း ပင်ပန်းနေပါပြီ။ အနားယူလိုက်ပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဧည့်သည်ကို ရာဇာဒီပါ”

“ပြောပါ ယမုံဦး။”

“ကျွန်မဆီမှာ နောင်ထူးပေးထားတဲ့ စီဒီလေးတစ်ခုရှိပါ
တယ်။”

“ရိုးရိုးအခွေလား ယမုံဦး။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကွန်ပျူတာအခွေလေးတစ်ခုပါ။ ဘာတွေလဲ
ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မ ကွန်ပျူတာသင်တန်းခန်းစာ
ကျွန်မကိုယ်ပိုင် ကွန်ပျူတာထဲမှာ ထည့်ထားပါတယ်။”

“ကောင်းပါပြီ၊ သွားပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်ပါမယ်၊ မေသူ့
ယမုံဦးကို အနားပေးလိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ သွားကြရအောင် မယမုံဦး”

ရဲမလေးနှင့် ယမုံဦးထွက်သွားပြီးနောက် သက်ပြင်းပူလေ
ကို မှတ်ထုတ်ပြီး အနားယူသည့်အခန်းဆီသို့ ကျော်စွာနှင့်အတူ
ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ အခန်းဆီသို့ရောက်တော့ ကျော်စွာက
တော့ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းထားသဖြင့် ခုတင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့်အိ
ပျော်သွားလေ၏။ ရာဇာဒိပါကတော့ အတွေးများစွာနှင့်ချက်ချင်းအိ
မပျော်နိုင်သေးချေ။

“ဆရာဒိပါနဲ့ဆရာကျော်စွာ”

“ဟေ့..”

ထောက်လှမ်းရေးရဲဘော်လေး မောင်စိုး အရေးတကြီးမေး
သံကြောင့် အိပ်ပျော်ကာစနစ်ယောက်လုံးခုတင်ပေါ်မှထကာ

“ဘာဖြစ်တာလဲရဲဘော်”

“ဟို..ဟို..တရားခံ နောင်ထူးသေဆုံးနေပြီ”

“ဘာ..”

“ဟာ..”

နောင်ထူးကို ထိန်းသိမ်းထားသော
အခန်းသို့အပြေးကလေး လာပြီးကြည့်လိုက်တော့ ကြမ်းပြင်တွင်
ခွေခွေလေးလဲကျပြီး သေဆုံး နေတာကို တွေ့ရသလို
ဒေါက်တာမွန်းကိုလှိုင်လည်း ရောက်နေသည်ကိုတွေ့သဖြင့်

“ဒေါက်တာဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“အုံ့သြဖို့တော့ ကောင်းတယ်ဆရာ ဒီပါ၊ အသက်ရှူလမ်း
ကြောင်းနဲ့နှလုံးလမ်းကြောင်းကိုရဖို့ပစ်လိုက်ပြီးသေဆုံးတာ”

“ဟင်..”

နောင်ထူးအခန်းထဲကို တစ်စုံတစ်ယောက်ဝင်ပြီး သတ်
သလိုတောင်ထင်ရပေမဲ့ဝင်နိုင်စရာဆိုလို့လူမပြောနှင့်ကြွက်တောင်
ဝင်လို့မရ။

“လုံခြုံရေးတာဝန် ဘယ်သူယူထားလဲ”

“ကျွန်တော်ပါဆရာ”

မောင်စိုးက ရာဇာဒိပါကို အရှိအသေပေးပြီး ပြောလေသည်။

“မင်းထူးခြားတာဘာတွေလဲ”

“နောင်ထူးမသေချင် တစ်နာရီလောက်က တရားထိုင်နေ

တာကိုတွေ့ရတယ် ဆရာဒီပါ၊ ကျွန်တော်လည်း တရားထိုင်နေတာပဲ

ဆိုပြီး နေတာ နောက်လဲကျသွားတော့မှ ဆရာအောင်ကို ခေါ်ပြီးပြ
တာ..ပါ”

“ရဘော် မောင်စိုးလာပြီးခေါ်ပြတာနဲ့ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ
မွန်းကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး စမ်းကြည့်တော့ သေနေပြီဆရာ...”

ရာဇာဒီပါ သေဆုံးနေတဲ့ နောင်ထူးကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး
ပါးစပ်တွင် ရေခဲတွဲပြန်ပြီး ထွက်နေတာကို တွေ့ရသဖြင့်

“မောင်စိုး... မင်းဆီက နောင်ထူးရေ တောင်းပြီးသောက်
သေးလား”

“တောင်းတယ် ဆရာဒီပါ။ သူ တရားမထိုင်ခင်လေးမှာ
တောင်းပြီးသောက်တာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါ တရုတ်ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးတွေ ကျင့်သုံးတဲ့
နုလုံးသွေးရပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်တဲ့နည်းကွ၊ ဘာတတ်
နိုင်မလဲကွာ၊ အလောင်းကို သေချာစွာ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်ပြီး တင်ပြ
နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့၊ အစီရင်ခံစာကို ငါပဲရေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဒီပါ”

“ဟူး...”

ရာဇာဒီပါတို့အတွက် အရေးကြီးသော တရားခံတစ်ဦးကို

နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

“ပွဲက ဆက်ဖို့ဖြစ်လာတာပဲဟေ့”

“တောက်... ပွဲပြီးကာနီးမှကွာ”

“ကျော်စွာ... မင်းက ငါ့ထက်တော်တာရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ရဲချုပ်ကြီးဆီကို အစီရင်ခံစာရေးတာ”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ”

ဓာတုဗေဒဌာနရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဆရာ
မောင်ကိုမှ လှမ်းပြီးခေါ်တာကြောင့် ဌာနခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ကြသည်။

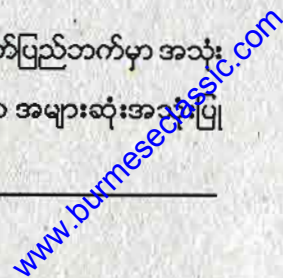
“ဆရာဒီပါ ဖို့ထားတဲ့ ပလပ်စတစ်အခြေကိုရပြီ”

“ဘာတဲ့လဲ ဆရာမောင်ကို”

“ဒီပလပ်စတစ်က လူတွေမျက်နှာ ရုပ်ပြောင်းရပ်လွဲလုပ်
ရင်အသုံးပြုတဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုပါ”

“ဟင်...”

“အထူးသဖြင့် ဒီပစ္စည်းမျိုးကို တရုတ်ပြည်ဘက်မှာ အသုံး
ပြုကြတာများတယ်၊ ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုတွေမှာ အများဆုံးအသုံးပြု
ကြတယ်”

ရာဇာဒီပါ အတွေးထဲသို့ အလင်းတန်းလေးတစ်ခုရောက်လာပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဆရာမောင်ကို ဒါကို သေသေချာချာ စစ်ချက်မှတ်တမ်းလုပ်ထားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းပြင်သို့ရောက်တော့

“ဒီပါမင်းဘာပြုံးလိုက်တာလဲ”

“ငါတို့အတွက် အဖြေတစ်ခုကို ရလိုက်လို့ပါ”

“ဘာအဖြေလဲ ဒီပါ”

“ကောင်းစီလျှံအတုကို သိလိုက်ရလို့ပါ”

“ကောင်းစီလျှံအတုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ခုမြန်မာပြည်ကို ရောက်နေတဲ့ ကောင်းစီလျှံဟာ အတုဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်”

“မင်းပြောတာ တစ်ခုလို့ နေသလိုပဲ ဒီပါ”

“မင်း မျက်လုံးကိစ္စကို ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မျက်လုံးကို အတုလုပ်လို့ ရတယ်ပဲထားဦးကွန်ပျူတာထဲက သူငယ်အိမ်သွေးကြောအချက်အလက်နဲ့ ကွဲလွဲနိုင်

တယ်”

“သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ဒါကို ဆက်ပြီး အဖြေရှာရမှာပေါ့၊ ပထမပိုင်းကို အရင်ဆုံးရှင်းအောင် လုပ်ထားတဲ့ သဘောပဲ”

“ဒီအဖြေကို မြန်မာပြည်မှာ ရှာလို့ရပါ့မလား”

“ကောင်းစီလျှံအတုကို ဖမ်းမိနိုင်ရင်တော့ အဖြေက ရှင်းသွားမှာပေါ့ကွာ”

“မန္တလေးဘက်က ရောဘာသတင်းတွေ ဝင်ပြီလဲ”

“ခုထိတော့ မဝင်သေးဘူး၊ မင်း ရေချိုးလိုက်ကွာ၊ ပြီးရင် အပြင်ကို သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရေချိုးမှ ဖြစ်မယ်၊ စိတ်ထဲမှာ နုံးချိနေတာပဲ၊ မင်းရော မချိုးဘူးလား”

“စစ်ကြောရေးမဝင်ခင် ခပ်သွက်သွက်လေးချိုးထားတယ်၊ ခု ဦးကျောနိုင် ပစ်မှတ်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ သူတွေဆီကို အခြေအနေ

မေးလိုက်ဦးမယ်”

“ငါ သွားပြီးချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...”

ကျော်စွာ ရေချိုးဖို့ ထွက်သွားသည်နှင့် ဦးကျောနိုင်ကြ ပတ်

ဝန်းကျင်တွင် စောင့်ကြည့်တာဝန်ချထားသောသူတွေဆီကို ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး မေးပေမဲ့ ဘာထူးခြားမှုမှ မရှိသေးပေ။ ကောင်းပီလို့ အတုနှင့် ဦးကျောနိုင်ကို အမြန်ဆုံး ခြေရာခံနိုင်မှ မကိပူရ ဘက်ကြီး အနကြမ်းစီးမှုကို အပြီးသတ်နိုင်မှာဖြစ်သည်။

ဌာနချုပ် အနားယူခန်းတွင်ထိုင်ပြီး အားကစားစာစောင်ကို ဖတ်လို့ မဆုံးခင် ကျော်စွာရောက်လာတာကြောင့် တစ်ခါတည်း အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ”

“ယမုံဦးအိမ်ကိုမောင်း၊ ဟိုမှာ သူပြောတဲ့ ကွန်ပျူတာစီဒီ

ပြားလေးသွားယူရအောင်”

“အိုကေ..”

ဌာနချုပ်ဝန်းထဲမှ ကားလေးမောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီပါ...သူတို့လက်ထဲက စိန်သေတ္တာက (၁၀)လုံးဆိုတော့ အပေါ်လမ်းကြောင်းကတော့ မထွက်နိုင်ဘူး၊ အောက်လိုင်းက ထွက် သွားနိုင်တယ်၊ မင်းရောဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့အပေါ်လမ်းကနေ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ထွက်သွားနိုင်တယ်၊ အောက်လမ်းက ထွက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး”

မြို့ထွက်ကိတ်တွေကိုလည်း စစ်ဆေးရေးတိုးမြှင့်ပြီး လုပ်ခိုင်းထားတာပဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထွက်နိုင်သလဲဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းရခက်တယ်၊ ကုန်းလမ်းကနေ ထွက်ရင် မန္တလေးဘက်က ထွက်ပြီး တရုတ်နယ်စပ် ကနေ တရုတ်ပြည်ကို ဝင်ရမှာဆိုတော့ အခက်အခဲရှိမယ်၊ သူတို့ အများဆုံးထွက်နိုင်တာ ရေကြောင်းလမ်းက ရာခိုင်နှုန်းများတယ်”

“ဒါဆို ဆိပ်ကမ်းလုံခြုံရေးကိတ်တွေကို သတင်းပို့ထားပေါ့”

“ပို့ထားပြီးပါပြီ၊ ရှာဖွေရေးလုပ်ဖို့ကတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း

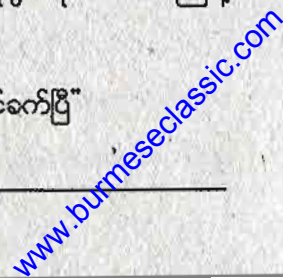
စိန်တွေကို ကွန်တိန်နာတစ်ခုထဲမှာ တခြားပစ္စည်းတွေနဲ့ ရောထည့် ထားရင် ဘယ်လိုမှ ရှာလို့ရမှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ့်ဘက်က သတင်းရ မှသာ ဖြစ်နိုင်မှာ၊ အရေးကြီးတာ သတင်းရဖို့ပဲကွ”

“ကောင်းပီလုံအတုက ပစ္စည်းနဲ့အတူထွက်နိုင်မလား”

“ငါ့အထင်တော့ မထွက်နိုင်ဘူး၊ လူက တခြားကထွက်ပြီး ပစ္စည်းက တခြားလိုင်းကနေထွက်မှာသေချာတယ်၊ မနက်ဖြန်ကို သီလဝါဘက်မှာ ဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ တရုတ်ကုမ္ပဏီပိုင် သင်္ဘောကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သွားလေ့လာရဦးမယ်ကွ”

“သင်္ဘောပေါ်ကို ရောက်နေပြီဆိုရင်ခက်ပြီ”

“မရောက်သေးပါဘူး”

“ဘာလို့လဲဒီပါ”

“သင်ဘာကြီးကို ပစ္စည်းတင်ပို့မှုကို မလုပ်ရသေးဘူးလို့ ဆိပ်ကမ်းစာဝန်ရှိသူတွေက သတင်းပို့ထားတယ်၊ ခုလာမယ့် (x x x) ရက်နေ့မှ ယူနိုက်တက်ကနေ တရုတ်ပြည် ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေသူတွေအတွက် ဆန်တင်မှာ”

“နောင်ထူးသေသွားတာ လမ်းစသစ်ကိုပြန်ပြီးရှာရသလိုဖြစ် သွားတယ်ကွာ၊ နောင်ထူးဟာ အတော့်ကိုအရေးပါတဲ့ ကောင်ဖြစ် ရမယ်”

“သေချာသလောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင် လိုက်တာ”

“ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ မိုက်မဲရသလဲဆိုတာ မတွေ့တတ် ဘူး”

“သူ့နောက်ကွယ်မှာထိန်းချုပ်မှုတစ်ခုတော့ရှိနိုင်တယ်လေ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

စကားပြောရင်း မောင်းလာသောကားမှာ ယမုံဦးအိမ်သို့ ရောက်တော့ အိမ်တွင်ခြံစောင့်အသွင်ဖြင့် ချထားသော ရဲဘော်လေ ဆီကို အရင်မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေထူးသေးလဲရဲဘော်”

“ထူးခြားတာ တစ်ခုမှမရှိသေးပါဘူး၊ သူ့သင်တန်းကျောင်း ကတော့ ဖုန်းလာတယ်၊ ကျွန်တော်က အပြင်ကိုသွားနေတယ်လို့ပဲ ပြောထားပါတယ်”

“အေး.. ငါတို့အိမ်ထဲကိုဝင်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ကြကာ ယမုံဦးအခန်းကို အရင်ဝင်ပြီး ကွန်ပျူတာနှင့်ပတ်သက်ပြီး စာရွက်စာတမ်းထဲမှမသင်ကာ ဖွယ်ရာတွေကိုသာ သိမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒီပါကွန်ပျူတာစီဒီခွေက သူ့သင်တန်းကျောင်းမှာ သွားပြီး ယူရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုနေသွားရင် သင်တန်းချိန်ဆိုတော့ မကောင်း ဘူး၊ ညနေမှပဲ သွားယူမယ်၊ ငါ ဒီကိုလာတာ ယမုံဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စာက်သွယ်မှုလုပ်လာမယ့်သူတွေကို စောင့်ကြည့်လိုတဲ့ သဘောပဲ”

“စောစောက ပြောရောပေါ့ကွာ၊ ဟာ.. ဒီမှာ ဟန်းဖုန်း လာလုံး”

“ဟုတ်ပြီ.. ငါနောင်ထူးကိုထိုးလိုက်တုန်းက ဒီနေ့စောင့်ဆီက

ကျနေခဲ့တာဖြစ်မယ်”

ရာဇာဒီပါ ဟန်းဖုန်းလေးကိုကောက်ယူပြီး အထဲမှ နံပါတ်တွေကိုတစ်ခုချင်းရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

“မန္တလေးအဝင်နံပါတ်တွေရှိတယ်ကွ”

“ဟာ..ဒါဆိုရင်ဦးကျော့နိုင်တို့ဘက်က ဆက်သွယ်တာ ဖြစ်နိုင်မယ်”

“ဟုတ်ဖို့တော့များတယ်”

ရာဇာဒီပါခေါင်းထဲတွင် အကြံတစ်ခုရလိုက်ပြီး

“ကျော်စွာ ငါတို့ဌာနက မေတိုးလှိုင်ကို အမြန်ဆုံးခေါ်လိုက်”

ဒီမှာ ကိစ္စရှိတယ်၊ ချက်ချင်းလာခဲ့လို့”

“အေး..”

ကျော်စွာ သူ့ဖုန်းဖြင့် ဌာနချုပ်ကို ဆက်ပြီး မေတိုးလှိုင်ကို အမြန်ဆုံးလာခိုင်းလိုက်သည်။

“မင်းဘာတွေခေါင်းထဲရောက်လာလို့လဲဒီပါ”

ငါ့အထင် ဦးကျော့နိုင် နောင်ထူးကိုဆက်သွယ်မှာသေချာတယ်”

“ဆက်သွယ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မေတိုးလှိုင်က မိန့်

လေးလေ”

“မင်းကတော့ ငါ့နားမှာနေပြီး တုံးပြီးရင်းတုံးနေတဲ့ကောင်၊

မေတိုးလှိုင်ကိုခေါ်ရတာ ယမုံဦးကိုယ်စား စကားပြောဖို့ကွ”

“ဆောရီး..ခုမှ ငါသဘောပေါက်တယ်၊ နောင်ထူးနဲ့ ယမုံဦးပြီ

နန်းနေတာကို ဦးကျော့နိုင်တို့က သိထားတော့ နောင်ထူးဖုန်းကို ယမုံဦးကိုင်တာ သံသယမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါကြောင့်ကိုး၊ မေတိုးလှိုင်ကို

မိတို့ ဌာနမှာ အသံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာတစ်ဆူဆိုတော့ ယမုံဦး အသံမျိုးကိုတုပြောနိုင်တာပေါ့ကွာ”

“မင်းမဆိုးတော့ဘူးတိုးတက်လာပြီ”

အပြင်မှ ကားသံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ မေတိုးလှိုင်

ရောက်ရှိလာသည်။

“ဆရာဒီပါ ခေါ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် မေတိုးလှိုင်၊ ကိစ္စလေးရှိလို့ မင်းယမုံဦး စကား

ပြောဟန်ကို အသတိပြုပါလား”

“ပြုမိပါတယ် ဆရာဒီပါ”

“ဒါကို အသုံးပြုလို့ရနိုင်မလား”

“ရတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မနဲ့ ယမုံဦးက ဆယ်တန်းတုန်ကတစ်

နစ်လောက်တွဲခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့အသံအနေအထားကို ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေတာပေါ့။ ကဲ..ထိုင်ပြီး သက်သက်သာသာနေပေတော့၊ ပျင်းရင်ဟိုမှာစီဒီအခွေတွေရှိတယ်ကြည့်နေ”

“မကြည့်တော့ပါဘူးဆရာ၊ စာပဲဖတ်မယ်”

ရာဇာဒီပါပြတင်းပေါက်ဘက်သို့လျှောက်လာပြီး အပြင်ကကြည့်နေလေသည်။

“တိ..တိ..”

“ဟင်..”

နောင်ထူး ဟန်းဖုန်းခေါ်သံကြောင့် မေတိုးလှိုင်လက်ထဲထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှလှမ်းပြီးခေါ်တဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်တော့မန္တလေးဘက်မှဝင်လာသောဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေသည်။ မေတိုးလှိုင်ကို စကားပြောရင် အမှားအယွင်းမရှိစေဖို့ မှာလိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ စကားပြောခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟဲလို..ပြောပါ”

xxxxxxxxxxxx

“ကျွန်မ ယမုံဦးပါ”

xxxxxxxxxxxx

“သူက မူးပြီးအိပ်နေတယ်၊ နိုးလိုက်ရမလား၊ ဘယ်သူလို့ပြောလိုက်ရမလဲ”

xxxxxxxxxxxx

“ဟုတ်ကဲ့”

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“ဟုတ်ကဲ့ပြောလိုက်ပါမယ်”

တစ်ဖက်မှဖုန်းပြန်ပြီးချသွားလေသည်။

“ဘယ်သူလဲမေတိုး”

“ဦးကျောနိုင်ပါ၊ နောင်ထူးကိုမန္တလေး xxxxx ဟိုတယ်ကို အားချင်းလိုက်ခဲ့ဖို့ပြောခိုင်းတာ”

“ငါတို့အတွက်တော့ ကံကောင်းတာပဲဟေ့၊ မန္တလေးနယ်မြစ်တွေကို xxxxx ဟိုတယ်နားမှာစောင့်ကြည့်ထားပြီးမင်းနဲ့ငါ အမြန်ဆုံးလိုက်သွားရမယ်ကျော်စွာရေ၊ မေတိုး ဒီဖုန်းကိုကိုင်ထားပြီး အဆင်ပြေသလို ပြောထားနော်၊ မင်းနဲ့အတူ ဒီအိမ်မှာ ရဲမေ တစ်ယောက်ကိုခေါ်ထားပြီး ယမုံဦးအဖြစ်နဲ့ ဆက်သွယ်လာတဲ့သူတွေကို ထိန်းထားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာဒီပါ”

“မင်းနဲ့ငါမန္တလေးအားချင်းသွားမယ်ဆိုတော့ရထားနဲ့လား၊
ကားနဲ့လား”

“ရထားကအချိန်မမှီတော့ဘူး၊ ကားနဲ့လစ်ရမှာပဲ”

“နှစ်ယောက်တည်းလား”

“ကားမောင်းဖို့တစ်ယောက်ထပ်ပြီးခေါ်သွားမယ်”

“ဒါဆိုသွားကြစို့”

ယခုဦးအိမ်မှ နှစ်ယောက်သားပြန်ပြီးထွက်လာကာ ခရီး
ထွက်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ကြသလို မန္တလေး
ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့သို့လှမ်း၍ လုပ်ဆောင်ရမှာတွေကို သတင်းပို့
ရတော့မှာဖြစ်သည်။

“ကျော်စွာရေ၊ ငါတို့ဘက်က လက်ဦးမှုရမဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ
မကပ်ပူရဘက်ကြီးကိစ္စကိုအမြန်ဆုံးဇာတ်သိမ်းနိုင်မှာကွ”

“မြန်မြန်ဇာတ်သိမ်းမှပဲဟေ့၊ နို့မို့ဆိုရင် လူလည်း လုံးပါးတဲ
တော့မယ်၊ စားကောင်းခြင်းမစားရ၊ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ရတဲ့ဘဝ
ကွာ...”

၂၅ ၂၅ ၂၅
သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း << ၆ >>

ရန်ကုန်မှမန္တလေးကိုလမ်းတွင်ခဏနားပြီးခရီးဆက်ခဲ့ကြ
သည်။ မန္တလေးကိုရောက်တော့ ခရီးပန်းနေပေမဲ့ မနားနိုင်ဘဲ
နယ်မြေခံ့ဩနချုပ်ဆီသို့လာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာဒီပါတို့ရောက်တာမြန်သားပဲ”

“မြန်ဆို ဝိုလ်ကြီး ဇေယျာရေ၊ လမ်းမှာ တစ်နာရီလောက်ပဲ
နားပြီး အားချင်းလာခဲ့ရတာ၊ ရေတိုင်ကီ ရေဆူတဲ့အခါ ရေထည့်ရဖို့
နားတာပဲရှိတယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဆရာဒီပါရယ်၊ တစ်ခါတည်း ဖမ်းထားလိုက်တော့ဆိုရင် ငြိ
နေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ လွဲသွားမှာစိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဦးကျော့နိုင်နဲ့ နောက်ထပ်ဆက်နွယ်မှုတွေကို တစ်ခါတည်း ခြေရာ
ကောက်နိုင်အောင် လို့ အချိန်ယူလိုက်တဲ့ သဘောပါ”

“အင်း... ဆရာဒီပါကို ရဲချုပ်ကြီးက အားကိုးတာလည်း မဖြေ
နဲ့လေ၊ ခေါင်းက သိပ်ကို ပြေးတာ၊ ကဲ... ဘာဆက်ပြီး လုပ်ရမလဲ ပြော”

“ဗိုလ်ကြီးက တော့ လုပ်ပြီ”

“ဆရာဒီပါထက် ကျုပ်က ရာထူးသာ ကြီးတာနော်၊ ခုစစ်ဆေး
ရေးမှာ ဆရာဒီပါက ရဲချုပ်ကြီး အထူးတာဝန်ပေးခြင်းခံထားရတဲ့ လူ
တရုတ်ရာဇဝင်ကားတွေထဲကလို ဘုရင်ရဲ့ အမိန့်ကတ်ပြားလေးကို
ကိုင်ထားရသလို ဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီးရှေ့.. လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ
ရတာ၊ ကျွန်တော့်ကိုသာ ကြည့်”

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရယ်မောစရာလေးတွေ ဖြေ
ပြီးနောက်

“ဟိုတယ်မှာ ဦးကျော့နိုင် တစ်ယောက်တည်း တည်းတည်း

လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်..”

ကောင်းစီလုံးအတုက ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလည်း မသိ။

“ကောင်းစီလုံးဆိုတဲ့ တရုတ်လူမျိုး သတင်းကရော မရဘူး

လား”

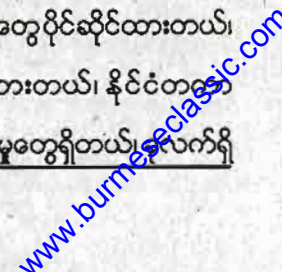
“မန္တလေးဟိုတယ်တွေ အားလုံးကို စုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ ဘာ
သတင်းမှ မရဘူး”

“စဉ်းစားစရာတော့ ဖြစ်နေပြီ”

“ဦးကျော့နိုင်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ သူတွေရော ခြေရာခံနိုင်ရဲ့

လား”

“ဦးကျော့နိုင်နဲ့ လက်ရှိတွဲနေတာက မန္တလေး လူမှုရေးအဖွဲ့
တစ်ခုက ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်တော့
တွေ့ရတယ်၊ ဒီအမျိုးသမီးကြီးက ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်၊ မန္တလေးမှာ
ရောရန်ကုန်မှာပါ ကားထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်၊
လူမှုရေးအဖွဲ့တစ်ခုကို သူ့က ထူထောင်ထားတယ်၊ နိုင်ငံတော်
(NGO) အဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့တော့ ဆက်ဆံမှုတွေရှိတယ်၊ မလက်ရှိ

ယူနီဆက်အဖွဲ့တစ်ခုနဲ့တရုတ်ပြည်ဘက်ကို ကူညီမယ့် ဆန်ကိစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်နေတယ်”

“ဟင်...”

ရန်ကုန် သီလဝါဆိပ်ကမ်းတွင် ကယ်ဆယ်ရေးဆန်တွေ တင်ပို့မယ့်ကိစ္စလေး ရာဇာဒီပါခေါင်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ ဒီပါခိုင်းလို့ ဦးကျော့နိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောကို ခြေရာခံရတာ သူ့နောက်ကြောင်းက ရှင်းတယ်။ ဆရာဒီပါဘယ်လိုမြင်မိလဲ”

“ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောဖို့ကတော့ ဝေးသေးတယ်။ အရေးကြီးတဲ့သူကိုပဲ အရင်ကိုင်တွယ်ရမယ်”

“ဦးကျော့နိုင်ကို ဖမ်းတော့မလား”

“ဦးကျော့နိုင်ကို ဖမ်းလိုက်လို့ကောင်းစီလျှံကို ပြေးဖို့အချက်ပြုလိုက်သလို ဖြစ်မှာကို တွေးနေတာ ဗိုလ်ကြီး”

“ဦးကျော့နိုင်ကို ဖမ်းရင် ကောင်းစီလျှံကို အချက်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်မှာတော့ သေချာတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ပြန်ပေးရုံ သလိုမျိုး ဖမ်းချင်တာ ဗိုလ်ကြီး”

“ဆရာဒီပါ ပြောသလို လုပ်တာကောင်းတယ်။ ဒါဆိုရင် ညဘက်လှုပ်ရှားရမှာပေါ့။ ကဲပါ... ဆရာဒီပါတို့လည်း အနားယူလိုက်ပါဦး။ ဖမ်းဆီးရေးကိစ္စကို ကျုပ်ပဲ အကောင်းဆုံးသပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျော်စွာ... မင်းပုံစံကြည့်ရတာ အားပြတ်ပြီးလဲတော့မယ့်ပုံပါလား”

“ဟေ့ကောင်ဒီပါ... ခုထိ ဝိုက်ထဲမှာ ထမင်းဆိုတာ မရှိသေးဘူး။ လက်ဖက်ရည်၊ အအေးနဲ့ မုန့်တွေပဲ ရှိတယ်”

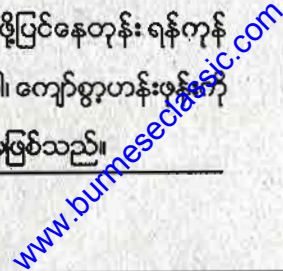
“ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့ ကဲ... လာလာ... စားသောက်ဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးဇေယျာ ခေါ်ဆောင်တဲ့ နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က အစားနဲ့ပတ်သက်ရင် မရဘူး”

“မင်းနဲ့တွဲလို့ ထမင်းဝတ်ပေါင်းများနေပြီကွ”

ထမင်းစားဆောင်တွင် ထမင်းစားဖို့ပြင်နေတုန်း ရန်ကုန်ဌာနချုပ်မှ ဖုန်းဝင်လာတာကြောင့် ရာဇာ ဒီပါ၊ ကျော်စွာဟန်းဖုန်းက ယူပြီး နားထောင်လိုက်သည်။ မေတိုးလှိုင်ဆီမှဖြစ်သည်။

“မေတိုး...ပြော”

“ဆရာဒီပါ အမျိုးသမီးကြီးအသံနဲ့ နောင်ထူးဆီကို ဖုန်း
ဝင်လာတယ်။ နာမည်ကိုတော့ မပြောဘူး၊ ကျွန်မကို ယမုံဦးလို့
ထင်တားတယ်။ နောင်ထူးကိုမေးတော့ ကျွန်မက သူသိပ်မူးပြီး အိပ်
တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက နောင်ထူးကို ရန်ကုန်ပွဲကို
သိမ်းလိုက်တော့လို့ ပြောခိုင်းပြီး မန္တလေးကပွဲကို သူသိမ်းတော့မယ်လို့
ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဦးကျော့နိုင်ဆီက ဖုန်းဝင်သေးလားလို့ မေးတယ်။
ကျွန်မက ဝင်တယ်လို့ ပြောတော့ ဦးကျော့နိုင်ဘာ ပြောသလဲလို့ မေး
တယ်။ ကျွန်မက မန္တလေးကို အမြန်ဆုံး လိုက်ခဲ့ဖို့မှာ တယ်လို့ ပြောလိုက်
တော့ ဒီအမျိုးသမီးကြီးက လိုက်စရာမလိုဘူး၊ ဒီကပွဲက သိမ်းတော့မှ
ရန်ကုန်က ပဲစောင့်လို့ ပြောတယ်။ သူ ဘယ်သူဆိုတာကို မမေးတ
သူက ကျွန်မကို ရင်းနှီးတဲ့ သူပုံစံနဲ့ ပြောနေလို့ မမေးလိုက်တာပါ”

“သူဖုန်းနံပါတ် ရထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ (x x x x x x) ပါဆရာ”

“ရပြီ မေတိုး၊ ဆက်ပြီး စောင့်ဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေတိုးလှိုင်ဘက်မှ ဖုန်းပိတ်သွားသည်နှင့်

“ဗိုလ်ကြီးဇေယျာ”

“ဘာတွေထူးပြီလဲ”

“ဦးကျော့နိုင်ကို လက်ဦးမှ ရအောင် သွားရအောင်၊ အချိန်
တောင်မို့ပါမလားမသိဘူး”

“ဟင်...ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“မေတိုးဆီက ကြားရတဲ့ သတင်းအရ ဆိုရင် တစ်ဖက်က လူ
တွေရှင်းလင်းမှုတွေ လုပ်နေပြီ”

“သဘောကဘာလဲ”

“နွတ်ပိတ်ပြီး ခြေရာဖျောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို မကိပူရ
ဘက်ကြီးကို အနကြမ်းစီးသွားတဲ့ သူတွေကို တစ်ခါတည်း ခြေရာ
ဖျောက်လိုက်တဲ့ သဘောလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟာ... ဒါဆို အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားမှ ဖြစ်မယ်”

ဌာနချုပ်ထဲမှ ကားလေးဖြင့် မောင်းထွက်လာကြပြီး နောက်

“ကျုပ်တို့စီစဉ်တာတွေထက် သူတို့ဘက်က စီစဉ်တာ
တွေက မြန်နေတယ် ဆရာဒီပါရေ”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့လှုပ်ရှားမှုက အရမ်းကို မြန်နေတာပဲ
ဈာတယ်ဗိုလ်ကြီး”

“အေးဗျာ.. ဆရာဒီပါ ဒီလောက်မြန်တာတောင် သူတို့က ပိုပြီးမြန်နေတယ်၊ ဟူး...မလွယ်ပါလားဟေ့”

(* * * *) ဟိုတယ်ဆီသို့ရောက်တော့ စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်ပေးထားသောရဲဘော်လေးကိုမေးတော့

“ဦးကျော့နိုင် ဒီနေ့အပြင်ကို မသွားသေးဘူး”

“သူ့ဆီကိုဘယ်သူလာသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှလာတာမတွေ့ဘူး”

“ဆရာဒီပါ.. တစ်ခါတည်း ဝင်ပြီးဖမ်းမလား”

“မဖမ်းလို့မရတော့ဘူး ဝိုလ်ကြီး”

ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို ဦးကျော့နိုင်အခန်းကိုမေးပြီးတက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်..”

အခန်းတံခါးကိုခေါက်ပေမဲ့ အခန်းထဲမှ ပြန်ပြီးတုံ့ပြန်သံကို မကြားရသောကြောင့် အခန်းသော့ကို သွားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ

“ဟာ..”

“ဟင်..”

ရတင်ပေါ်တွင် သွေးများအိုင်ထွန်းပြီး ပက်လက်အနေအထား သေဆုံးနေတဲ့ ဦးကျော့နိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

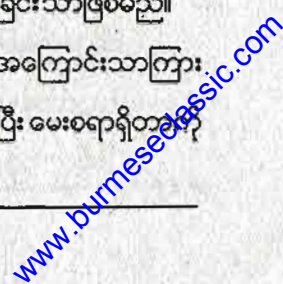
“နောက်ကျသွားပြီ”

ရာဇာဒီပါအလောင်းအနေအထားကိုကြည့်တော့ ပါးစပ်ကိုခေါင်းအုံးနှင့်ဖိပြီး ရင်ဝကို ဓားနှင့်အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးသွားခြင်း ဖြစ်တာကို ကောက်ချက်ချမိလိုက်သည်။ ဦးကျော့နိုင် တည်းခိုသော အခန်းတွင် တခြား ထူးခြားတာကိုတော့ မတွေ့ရပေ။ ဦးကျော့နိုင် ဟန်းဖုန်းကိုသာ သိမ်းဆည်းပြီး အဝင်ဖုန်းနံပါတ်တွေကို လေ့လာလိုက်သည်။

အခန်းနှင့်တွဲလျက်ရှိသော ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်တော့ သွေးစွန်းနေတဲ့ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းပြတင်းတံခါးမှာ ဗိတ်လျက် တွေ့ရသော ကြောင့်လူသတ်သမားမှာ ရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်မှ ပြန်ထွက်သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ မိမိဝင်ခဲ့သော အခန်းတံခါးပေါက်မှသာ ပြန်ထွက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်မည်။

“ဝိုလ်ကြီးရေ... နယ်မြေခံရဲတပ်ဖွဲ့ကို အကြောင်းသာကြား

လိုက်တော့ဗျာ... ဟိုတယ်မန်နေဂျာဆီကို သွားပြီး မေးစရာရှိတာကို မေးရအောင်”

“ကောင်းပြီဆရာဒီပါ”

အောက်ထပ်သို့ပြန်ပြီးဆင်းလာကာ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက စတင်ပြီးမေးမြန်းတော့၏။

“ဦးကျော့နိုင်ဒီမနက် ဟိုတယ်အောက်ကိုဆင်းသေးလား”

“ကျွန်တော်.. ဟိုတယ်ကိုစပြီးရောက်ကတည်းက သူ့အောက်ဆင်းတာ မတွေ့ရပါဘူး”

“ညပိုင်းဂျူတီကိုဘယ်သူတာဝန်ယူလဲ”

“ကျွန်တော့်လက်ထောက်မောင်လှမင်းတာဝန်ယူပါတယ်”

“သူရှိလား”

“မရှိဘူးဗိုလ်ကြီး သူက ညပိုင်းတာဝန်ပြီးတာနဲ့မနက်ဆိုရင် သူ့အိမ်ကိုပြန်သွားတာပဲ”

“သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ခေါ်ပေးလို့ရမလား”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ခဏလေးနော်၊ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်လိုက်ပါမယ်”

ဟိုတယ်မန်နေဂျာမှလှမင်းကိုဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်လိုက်သည်။

“သူလာနေပါပြီဆရာ”

“ခင်ဗျားတို့ဟိုတယ်မှာ နေ့ပိုင်းညပိုင်းခွဲထားတယ်မဟုတ်ပါ”

လား”

“ဟုတ်ကဲ့.. ခွဲထားပါတယ်၊ နေ့ပိုင်းသမား (၁၅) ရက်တာဝန် ယူပြီးရင် ညပိုင်းသမား (၁၅) ရက်နဲ့တာဝန်ပြန်ပြီးချိန်းကြပါတယ်”

“မနေ့ညက တာဝန်ကျတဲ့ သူတွေအားလုံးကိုတွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ အောင်ခိုင်ရေ၊ ညကတာဝန်ကျ သူ့အားလုံးကိုခေါ်ခဲ့စမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောင်ခိုင်ဆိုသူက ညပိုင်းအလုပ်ဝင်ရသောသူ (၆) ယောက်ကိုခေါ်ခဲ့သည်။ ရာဇာဒီပါနှင့်ဗိုလ်ကြီးဇေယျာတို့က ဧည့်ခန်းတွင်တစ်ယောက်ချင်းခေါ်ပြီးမေးလေသည်။ လက်ထောက်မန်နေဂျာလှမင်းကတော့မရောက်သေးပေ။

“မင်းနာမည်”

“ဖြိုးကိုပါ”

“မင်းတာဝန်က ဘာလုပ်ရလဲ”

“တည်းခိုတဲ့သူတွေမှာတဲ့ စားသောက်စရာတွေကို ပို့ပေးရပါတယ်ဆရာ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဝဏ္ဏနဲ့ပါ”

“ဦးကျောနိုင်ကိုညက မင်းစားစရာပို့ပေးရသေးလား”

“စားစရာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ ပို့ပေးရပါ

ပါတယ်”

“ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

“ည (၁၀:၀၀) နာရီလောက်ကပါ”

“ညက ဟိုတယ်မှာ ထူးခြားတာဘာများတွေ့မိသလဲ”

“မတွေ့မိပါဘူးဆရာ”

“ဦးကျောနိုင်အခန်းကရော ဘာသံတွေကြားသေးလဲ”

“မကြားမိပါဘူး”

“မင်းသွားလို့ရပြီ... ဝဏ္ဏကို လွှတ်လိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြိုးကို ထွက်သွားပြီး ဝဏ္ဏဆိုသော လူငယ်တစ်ဦး ရောက်လာ

သည်။

“မင်းနာမည် ဝဏ္ဏနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညက ဦးကျောနိုင်နဲ့ မင်းဘယ်အချိန်နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့လဲ”

“ည (၁၀:၀၀) နာရီလောက်က ဆရာလှမင်းနဲ့ ဘောပွဲကြည့်

နေကြတာ..”

“ဟင်..”

ဖြိုးကို ပြောခဲ့သော (၁၀:၀၀) နာရီလောက် ကော်ဖီဖိုသော အချိန်စကားတွင် လှမင်းနှင့် ဘောလုံးပွဲကြည့်နေတာ မပါခဲ့။

“ဘယ်မှာကြည့်ကြတာလဲ”

“ဦးကျောနိုင် အခန်းထဲမှာပါ ဆရာ”

“မင်းပြောတာ သေချာတယ်နော်”

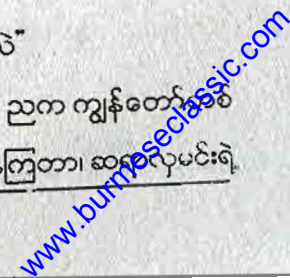
“သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က သူတို့အခန်းရှေ့က ဖြတ်ပြီး သွားတာ အသံကြားလို့ ဟနေတဲ့ တံခါးကနေ ချောင်းပြီး ကြည့်ခဲ့တာပါ”

“မင်းကို သူတို့မတွေ့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မတွေ့ပါဘူး”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဖြိုးကို တာလုပ်နေလဲ”

“ဒီကောင် မူးပြီး အိပ်နေပြီ ဆရာ၊ ညက ကျွန်တော်က ဆရာလှမင်းနဲ့ ယောက်ကလွဲပြီး ကျွန်တို့ကောင်တွေ မူးနေကြတာ၊ ဆရာလှမင်းရဲ့

မွေးနေ့ဆိုပြီးအရက်တိုက်တာပါ”

“မင်းကဘာလို့အရက်မသောက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်းသောက်ပါတယ်၊ ဖြိုးကိုတို့လိုမဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ အရက်တယ်လောက်သောက်သောက်မမှူးတတ်ဘူး၊ အပြင်က ကောင်တွေနဲ့ သွားပြီး စကားပြောနေတာ၊ (၁၀:၀၀) နာရီလောက်ကျမှ ဟိုတယ်ထဲကိုဝင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မှာထားတဲ့ ဧည့်သည်ကို သွားပြီး ဆေးသောက်ဖို့ သွားနိုးရင်းတွေခွဲတာပါ”

“ဝဏ္ဏမင်းတို့ညသမား (၆) ယောက်ထဲမှာ ဟိုတယ်ထဲကိုဝင် တာဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

“ပင်မအဆောင်ကို တာဝန်ယူရတာ ကျွန်တော်နဲ့ဖြိုးကို ကျန်(၄)ယောက်က ဘေးကအဆောင်တွေမှာတာဝန်ယူရပါတယ်”

“ဒီနောက်ပိုင်း လှမင်းနဲ့မင်းထပ်ပြီးတွေ့သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အောက်ထပ်မှာ ထိုင်နေတုန်း ဆရာ လှမင်း စီမံကိတ်လုံးကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အမြည်းသွားလုပ်ခိုင်း ပါတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ရေချိုးထားသလိုပဲဆရာ၊ ချမ်းနေပုံပေါက် တယ်”

ရာဇာဒီပါအခြေအနေကို သဘောပေါက်သလိုဖြစ်သွားပြီး

“မင်း သွားလို့ရပါပြီ၊ ဖြိုးကိုကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျန်တဲ့ (၄)ယောက်ကို သွားခိုင်းလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝဏ္ဏပြန်ပြီးထွက်သွားသည်နှင့်

“ဗိုလ်ကြီးရေ... ဖြိုးကိုကို မေးပြီးတာနဲ့ တရားခံကို မိပါပြီ”

“လှမင်းဆိုတဲ့ကောင်မဟုတ်လား”

“သေချာသလောက်တော့ ရှိနေပြီဗိုလ်ကြီး”

ဖြိုးကိုပြန်ပြီးဝင်လာသည်။

“ဖြိုးကို”

“ဗျာ..ဆရာ”

“မင်းညက အရက်သောက်ပြီးမှောက်နေတယ်ဆို”

“ဟ...အဲ...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“မင်းဘာလို့ညတာလဲ၊ မင်းဦးကျော့နိုင်ကို ကော်ဖီဖို့တာ

မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြောရင် မင်းအတွက် သက်သာမယ်”

“မပိုပါဘူးဆရာ”

“ဘာလို့ပိုတယ်လို့ပြောတာလဲ”

“ဆရာလှမင်းက မနက် ဂျူတီထွက်တုန်းမှာမှ လို့ပါ”

မန်နေဂျာကြီးမေးရင် ပြောဖို့ပါ”

“တခြားကိစ္စတွေ မင်းဘာမှ မသိဘူးပေါ့”

“မသိခဲ့ပါဘူးဆရာ၊ သူပြောခိုင်းလို့သာ ပြောရတာပါ။ ဆရာတို့ကို ပြောခိုင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မန်နေဂျာကြီးမေးရင် ပြောဆိုပေမဲ့ ခု ဆရာတို့က မေးတာနဲ့ ပြောလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော့် တကယ်ဘာမှ မသိခဲ့ရပါဘူး။ ညက အရက်မူးလွန်းပြီး လူမှန်းသူမှန်း မသိအိပ်ပျော်သွားတာပါ”

ဖြိုးကို တုန်ယင်စွာဖြင့် ပြောပြလေသည်။

“မင်း သွားလို့ရပြီ၊ ကျော်စွာရေ သူ့ကို လှမ်းနဲ့ပေးပြီး မတော့စေနဲ့ကွာ..”

“သူတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဝဏ္ဏကိုပါ ခဏတစ်နေရာမှာ ခေါ်သွားလိုက်”

“ကောင်းပြီ...”

ဖြိုးကိုနှင့် ဝဏ္ဏကို ကျော်စွာခေါ်၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ၊ လှမ်းဟိုတယ်ပိုင်ကားလေးနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်လို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“ဦးကျော့နိုင် အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တာပါ”

“ဗျာ.. ဦးကျော့နိုင် အသတ်ခံရတယ်၊ ဘယ်တုန်းကလဲဗျာ။

ည (၁၀:၀၀) နာရီလောက်က ကော်ဖီမှာလို့ ဖြိုးကိုလေးကို တောင်ပိုခိုင်းလိုက်သေးတယ်”

“သေချာရဲ့လားလှမင်း”

“သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ဖြိုးကိုလေးကို မေးကြည့်ပါ”

“ကျုပ်တို့ မေးပြီးပါပြီ”

“သူ.. သူက ဘာပြောလဲ”

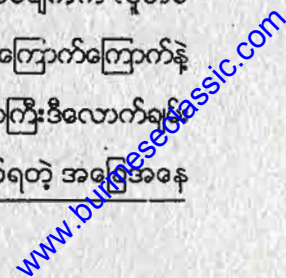
“ညက မူးပြီး အိပ်နေတာ လူမှန်းတောင် မသိဘူးတဲ့”

“ဟင်..ဟာ... ဒီကောင် မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောတာ”

“လှမင်း... မင်း ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ပေမဲ့ ပီရီသေ

သပ်မှုမရှိဘူး၊ ပထမဆုံး သဲလွန်စကမင်း ညက ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားကို ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချွတ်ထားခဲ့တာ၊ နောက်တစ်ချက်က လူတစ်ယောက်ကို စားနဲ့အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးတာဟာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထိုးတာပဲလေ။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်က ဒီဇင်ဘာလကြီး ဒီလောက်ချိန်နဲ့ နေတဲ့အချိန်မှာ မင်း ရေချိုးပြီး အရက်သောက်ရတဲ့ အခြေအနေ

သစ္စာမွန်စာပေ

တွေက မင်းဦးကျော့နိုင်ကို သတ်ခဲ့တဲ့ သက်သေတွေပဲ၊ မင်းဘာ ငြင်း
ချင်သေးလဲ”

လှမင်းသည် ရာဇာဒီပါကို အံ့သြစွာ ကြည့်ပြီး

“ဆရာ.. ကျွန်တော်ရေချိုးတာတွေ၊ အရက်သောက်တာ
တွေကို သိနေတယ်”

“သိတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့စုံထောက်အတွေးတွေက နတ်မျက်စိ
လိုပဲလေ၊ တွေးလိုက်တာနဲ့ မြင်တော့တာပဲ၊ မင်းဝန်ခံပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဦးကျော့ နိုင်ကို သတ်ခဲ့ပါ
တယ်”

“ကျန်တဲ့အပိုင်းကို နောက်မှဆက်ပြီးပြောတာပေါ့၊ ဗိုလ်ကြီး
သူ့ကို ဌာနချုပ်ကိုပဲ ခေါ်သွားချင်တယ်”

“ခေါ်သွားလေ၊ စခန်းမှူးအဖွဲ့ကို အလောင်းသယ်ဖို့ မှာပြီး
နားကြတာပေါ့ကွာ...”

ကျော်စွာနှင့် ဖြိုးကို၊ ဝဏ္ဏတို့ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ကား
ပေါ်သို့ လှမင်းကို တင်ဆောင်ကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဆရာဒီပါကတော့ ချီးကျူးလောက်ပါတယ်”

“ဗိုလ်ကြီးက ဘာကို ချီးကျူးနေပြန်တာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“လူသတ်တရားခံကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ ဖမ်းနိုင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်တော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လှမင်းရဲ့ ဟာကွက်တွေ

က သိပ်ပြီးပေါ်လွင်သွားလို့ပါ”

“ဒီပါရေ..”

“ဘာလဲ ကျော်စွာ”

“ငါတို့တော့ မကိပ်ရရဲ့ သံသရာခရီးရည်ကြီးကို ဆက်ပြီး
လျှောက်ရမယ့် ကိန်းကို ဆိုက်နေပြီကွာ၊ ပြီးခါနီးလိုက်၊ အခန်းက ဆက်
လိုက်နဲ့.. ဟူး... မလွယ်လှတဲ့ ဘဝပါလားဟေ့....”

၃၅ ၃၅ ၃၅

အခန်း << ၇ >>

“မင်းဘာကြောင့်ဦးကျော့နိုင်ကိုသတ်ရတာလဲ...လှမင်း”
 “ကျွန်တော့်ဘဝရဲရန်ကြွေးကြောင့်ပါ”
 “မင်းရဲရန်ကြွေးကြောင့်ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးကျော့နိုင်ကြောင့်ကျွန်တော့်ဖခင်ထောင်ကျခံရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပြီးသတ်ခဲ့တာပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

လှမင်းရဲ့ထွက်ဆိုချက်က ရာဇာဒီပါတို့ရဲ့ အဓိကလမ်းကြောင်းပျောက်ကွယ်နေလေပြီ။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းအဖေကို ဦးကျော့နိုင်က ဘာလို့ ထောင်ထဲကို ပို့ခဲ့တာလဲ”

“သူ့အိမ်က ပိုက်ဆံကို မခိုးဘဲနဲ့ ခိုးတယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲတယ်၊ အမှန်တော့ကျွန်တော့်မိခင်ကိုဦးကျော့နိုင်က သိမ်းပိုက်ချင်လို့တမင်အကွက်ဆင်ခဲ့တာပါ”

“မင်းတို့မိသားစုက ဦးကျော့နိုင်အိမ်မှာနေကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာကျွန်တော်ဖခင်က ဦးကျော့နိုင်ဒရိုင်းဘာ

ပါ”

“ဦးကျော့နိုင်ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာပါ...”

“ထားလိုက်ပါ၊ မင်းတို့ကမန္တလေးကိုပြောင်းလာတာကြာပြီ

လား”

“အဖေထောင်ကျပြီးတာနဲ့ ပြောင်းခဲ့ကြတာပါ”

“လှမင်း... မင်းထွက်ဆိုချက်က အမှန်ပဲနော်”

“အမှန်ပါပဲ ဆရာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်းမန္တလေးကို ပြောင်းတော့ အသက်ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“(၈)နှစ်သားအရွယ်ပါ”
“ဦးကျော့နိုင်မှာ အိမ်ထောင်ရှိလား”
“ရှိပါတယ်ဆရာ၊ သူ့ဖိန်းမက ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ”
“သားသမီးရော မရှိဘူးလား”
“မရှိပါဘူး”

“လှမင်း...မင်းနားလိုက်ပါဦး၊ ပြီးမှ ပြန်ပြီး စကားပြောတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ မင်းကို သတိပေးလိုက်မယ်၊ မင်းစကားတွေကို ငါမယုံဘူး”
“ဟင်...”

ရာဇာဒီပါအခန်းထဲမှ ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။
“ဘယ်လိုလဲ ဒီပါ၊ ဒီကောင်က မခေဘူးနော်”
“ဟုတ်တယ်... ကျော်စွာ၊ မင်း ဦးကျော့နိုင် မှတ်ပုံတင်က ဟိုတယ်က ယူခဲ့လား”
“အေး... ယူလာခဲ့တယ်... ဒီမှာ”

ကျော်စွာ လက်ထဲက မှတ်ပုံတင်ကို ယူပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဦးကျော့နိုင်ဟာ ရန်ကုန်ဇာတိမဟုတ်ဘဲ မော်လမြိုင်ဇာတိဖြစ်နေတာ

ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ရာဇာဒီပါ ပြုံးလိုက်သည်။ ခဏအပြင်မှာ နေပြီး စစ်ကြောရေးခန်းထဲသို့ ပြန်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

“မင်းစဉ်းစားပြီး ပြီလား လှမင်း”
“ဘာကိုလဲ ဆရာ”
“မင်းလိမ်ညာထွက် ဆိုချက်တွေကို ရုပ်သိမ်းပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောဖို့လေ”

“ကျွန်တော် ပြောနေတာတွေက အမှန်ပါ”
“လှမင်း... မင်းက ငါတို့ကို ခပ်ညံ့ညံ့ လူတွေလို ထင်နေလား၊ မင်းနောက်ကြောင်းကို ဖုန်းလေးဆက်ပြီး မေးလိုက်တာနဲ့ ပေါ်နေပြီကွ၊ မင်း (၈) နှစ်သားလောက်ကတည်းက မန္တလေးကို ရောက်နေတယ် လို့ပြောပြီး မင်းမှတ်ပုံတင်က ပဲခူးမှာ လုပ်တဲ့မှတ်ပုံတင်...”

“ဒါ... ဒါ... ဆရာ”
“လှမင်း... မင်းဆက်ပြီး ဖြီးမနေနဲ့၊ ဦးကျော့နိုင်က ရန်ကုန်သား မဟုတ်ဘူး၊ သူမှာ ဘာအိမ်ထောင်မှ မရှိဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ နေတယ်ဆိုတာ ခုနောက်ပိုင်းမှ နေတာ၊ မင်းပြောတဲ့ ပုံပြင်ကြီးက နားထောင်လို့ မကောင်းဘူး”

“ဆရာ... ကျွန်တော့်... ကို... ကယ်ပါ... ဗျာ”

“လှမင်း မင်းသာ မှန်မှန်ပြော၊ ငါတို့ဘက်က လုပ်ပေးသင့်တာကိုလုပ်ပေးမယ်”

“ဒီလိုပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဦးကျော့နိုင်ကိုသတ်ရတာ ကျွန်တော် ဇနီးနဲ့ သမီးကို သူတို့က ဖမ်းပြီး အကျပ်ကိုင်ပြီး ခိုင်းလို့လုပ်ရတာပဲ။ တကယ်လို့ မိသွားရင်လည်း စောစောကပြောခဲ့သလို ပြောခိုင်းပါ တယ်၊ ဒါမှ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ သမီးလေးကို လွှတ်ပေးမယ်ဆိုတာ ကြောင့်ပါ”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ထောင်ထွက် ဘသန်းတို့အဖွဲ့ပါ”

“မင်းဇနီးနဲ့ သမီးကို ဘယ်မှာဖမ်းထားလဲ”

“ဒါကို မသိရပါဘူး၊ ဖုန်းနဲ့ပဲ စကားပြောခွင့်ရတာပါ ဆရာ ခုပြောတဲ့စကားက ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောတဲ့စကားပါ”

ရာဇာဒီပါဘာဆက်ပြီး လုပ်ရမည်ဆိုတာကို စဉ်းစားလိုက်တဲ့ နောက်

“လှမင်း... မင်းဇနီးနဲ့ သမီးကို ငါတို့ရအောင် ကယ်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် လူသတ်မှုအတွက် ကျေးကျေနပ်နပ်ကြီး ခံပါမယ်၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ကျွန်တော် အသတ်

သေချင်သေသွားပါစေ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ သမီးလေး၊ ဒီကောင်တွေ လက်က လွတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်ဆရာ”

“ကောင်းပြီ... လှမင်း... မင်းဘက်က ငါတို့ပေါ်မှာ သစ္စာမမဲ့ဘူး ဆိုရင် မင်းဇနီးနဲ့ သမီးအသက်ကို ကယ်နိုင်မယ်”

“ကျွန်တော် သစ္စာရေသောက်ဆို သောက်ပါ့မယ်”

“ဒီလောက်ကြီး မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းနားလို့ရပြီ၊ ရဲဘော် မင်းကြိုင်”

“ဗျာ... နာဒီပါ”

“သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး အနားပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရာဇာဒီပါအပြင် သို့ ပြန်ပြီး ထွက်လာကာ ဗိုလ်ကြီးဇေယျာ၊ ကျော်စွာတို့နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောရတော့သည်။

“ဆရာဒီပါ... ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုကောင်ဘသန်းကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ရှာမယ်ဆိုရင် လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မလွယ်တာတော့ သေချာတယ်၊ ဒီကောင်တွေက မြေကြွက်တွေလိုပဲ၊ ရှာရခက်တယ်၊ ဆရာဒီပါ ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ လှမင်းကို ပြန်လွှတ်ထားပေးပြီ၊ တစ်ဖက်ကဆက်သွယ်လာတဲ့ပေါ်မှာ ခြေရာခံပြီးဖမ်းဆီးဖို့ပဲကြိုးစားချင်တယ်”

“လှမင်းကရော စိတ်ချရပါ့မလားဒီပါ”

“သူ့ဇနီးနဲ့သမီးအသက်ကို လောင်းကြေးထပ်ရမယ့်ကိစ္စပဲလေ၊ သူ့ဘက်ကဖောက်ရင် သူကံဆိုးတာပဲပေါ့”

“ဆရာဒီပါ... စီစဉ်တဲ့နည်းပရိယာယ်ကောင်းပါတယ်”

“ဘယ်တော့စမလဲ”

“မနက်ကိုစမယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ချက်လေးမဟာသွားဖို့တော့ ပြင်ဆင်ရမယ်၊ ခုကိစ္စဟာ စွန့်စားမှုတစ်ခုပဲ၊ လူတစ်ယောက်၊ စိတ်ဆိုတာ ပြောရခက်တယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က မလစ်လပ်တော့ သူ့ဘက်က ချို့ယွင်းလည်း အချိန်မီ ဖမ်းဆီးလို့ရတာပေါ့”

“လှမင်းကို အချောတစ်မျိုး၊ ခြောက်လှန့်တာတစ်မျိုးနဲ့ တော့ စည်းရုံးရမှာပဲကွာ”

“လှမင်းဆိုတဲ့ကောင် သူ့လုပ်ရပ်ပေါ်မှာ သွေးကျက်နေပါပြီ၊ လွတ်အောင် ပြေးဖို့ကြံစည်ရင် ကြံစည်ပါစေ၊ သူ့ထက်ဒို့က ညံ့နက်ခံလိုက်ရုံပဲပေါ့ကွာ”

“ဟူး...”

ရာဇာဒီပါတို့(၃)ယောက်လုံး သက်ပြင်းချလိုက်ကြတော့သည်။

၃ ၃ ၃

အခန်း << ၈ >>

လှမင်းကို ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ ကားဖြင့် အိမ်ကို ပြန်
ပို့လိုက်ပြီး အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် လှမင်း နံရံတွင် ချိတ်ထားသော
နှင့် သမီးဓာတ်ပုံကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိတော့
သည်။ သူ့ဇနီးနှင့်သမီးအတွက် ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကျူးလွန်ဘူးသော
ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ရပြီမဟုတ်လား။ သူ့ဘဝစတေးခံရတာထက် သူ့
ဇနီးနှင့်သမီးလွတ်မြောက်ရေးကိုသာ မျှော်လင့်နေလေသည်။

“တောက်...”

ထောင်ထွက်ဘသန်း အမည်ကလေး ရင်ထဲရောက်သ

နှင့် ခံပြင်းမှုက ရင်ထဲသို့တိုးဝင်လာနေသည်။

“မင်းကို သတ်ခွင့်ရရင် သတ်ကို သွတ်မယ်ဘသန်း၊ မင်းတို့
ကြောင့် ငါ့ဘဝ ခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ မင်းကို တစ်သက်မကျေဘူးမှတ်”

“တိ...တိ...တိ...”

လှမင်း ဧည့်ခန်းခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေစဉ် တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ
ကြောင့် ဖုန်းဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ကိုင်လိုက်သည်

“ဟဲလို...လှမင်း စကားပြောနေပါတယ်”

“လှမင်း ပြန်ပြီးလွတ်လာပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ တို့ဘက်က သက်သေမခိုင်လုံလို့ ပြန်ပြီး
လွတ်ပေးလိုက်တာ ဘသန်း၊ မင်းတို့ဘက်က ကတိ ခုထိ မတည် ပါ
လားကွ၊ ငါ့ဇနီးနဲ့သမီးကို ဘာလို့ မလွတ်ပေးသေးတာလဲ”

“လွတ်ပေးမှာပေါ့ကွာ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ မင်းဇနီးနဲ့သမီး

အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားပါတယ်၊
ငါတို့ဆီကို ပြန်ပြီးလွတ်ပေးဖို့ အကြောင်းမကြားသေးလို့ပါ၊ မင်းနဲ့
စကားပြောချင်တယ်”

“မင်းတို့ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာကိုပြော၊ ငါလာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ (x x x x x) ခြံကိုလာခဲ့”

“အင်း...ဒါပဲမဟုတ်လား”

လှမင်း ဖုန်းချလိုက်ပြီးမှ ရာဇာဒီပိတို့ဆီကို ချက်ချင်း

အကြောင်းကြားလိုက်တော့သည်။

“လှမင်း မင်းသွားစရာရှိတာကိုသွား၊ မင်းနောက်မှာ ငါတို့

အနီးကပ်ရှိနေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ကိုယ့်ဘက်က စကားပြောဆိုတာ မမှားစေ

နဲ့”

“စိတ်ချပါဆရာ”

“အပြင်မှာ အငှားကားတစ်စီးနဲ့ ငါတို့လူရှိတယ်၊ သူ့ကားကို

ငှားပြီးသွားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လှမင်းအိမ်ပြင်သို့ထွက်ပြီး ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ

ဖျက်ပြီးမောင်းသော အငှားကားကို တားပြီးတက်လိုက်သည်။

“x x x x x x x x ခြံကိုသာမောင်း၊ သူတို့အဲဒီမှာစောင့်

ကြမှာ”

“ကောင်းပြီကိုလှမင်း”

အငှားကားလေး(x x x) ခြံဘက်သို့မောင်းထွက်လာခဲ့

တော့သည်။

ထိုခြံနားတွင် ရာဇာဒီပိတို့တပ်ဖွဲ့တွေက ပုံစံမျိုးစုံနှင့်ပိတ်ဆို့

ထားလိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

“လှမင်း...လာကွာ”

ဘသန်း၏စာပည့်ဖြစ်သူ မြေကျားဆိုသူက အိမ်ပေါက်ဝမှ

ဆီးကြိုနေလေသည်။

“မင်းကိုဒို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျေးဇူးအထူးတင်နေတာ”

“ကျေးဇူးတင်တာထက် ငါ့ဇနီးကို လွှတ်ပေးဖို့က အရေး

ကြီးတယ်”

“လွှတ်ပေးမှာပါ၊ မင်းငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဘယ်ကိုငါက လိုက်ရဦးမှာလဲ”

“ငါတို့ခေါင်းဆောင်ဆီကို”

“ဘသန်းဆီလား”

“ဘသန်းအဆင့်လောက်က စကားထဲထည့်ပြီးပြောမလား”

“ကွ”

“ဘယ်သူလဲ”

“အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ နာမည်တော့ မသိဘူး၊ ငါတို့နဲ့ ဆက်ဆံတာက သူ့လူယုံတော်နဲ့ပဲ ဆက်ဆံတာ၊ ဦးကြာအောင်တဲ့”

“မန္တလေးကားစက်မှုဇုန်က မန်နေဂျာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားကြရအောင် သူတို့စောင့်နေကြမှာ”

“ကောင်းပြီ”

မြေကျားက အိမ်ရှေ့မှမထွက်ဘဲ နောက်ဘက်အပေါက်ဆီမှ ဆိုင်ကယ်နှင့်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ရာဇာဒီပါ တို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ဆိုင်ကယ်နောက်ကိုပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် လူချင်းလဲကာ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့နေရာမှာ မန္တလေးမြို့စွန့်တစ်နေရာက တိုက်ပျက်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ဖြစ်သည်။

မြေကျား ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး တိုက်ပျက်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်နှင့် တိုက်ပျက်ကြီးထဲမှာ ဦးကြာအောင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်လှမင်း”

“ခင်ဗျား ခိုင်းတာကို ကျုပ်ဘက်က တာဝန်ကျေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်က တာဝန်ကျေဖို့တော့ လိုအပ်ပြီနော်”

“ကျေရမှာပေါ့ကွာ မင်းကို ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့က တော့မေးတယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါဦး”

“ဦးကျော့နိုင် အသတ်ခံရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းမျိုးစုံနဲ့ မေးတာပေါ့၊ ကျုပ်ဘက်က သဲလွန်စတစ်ရမှ မရှိတော့ ဘာမှဆက်ပြီး မမေးနိုင်တော့ဘူးလေ၊ စစ်ကြောရေးမှာ တစ်ညသိပ်ပြီး ပြန်ဇွတ်ပေးလိုက်တာ”

“ဟား...ဟား...ဟား... လှမင်း...မင်းကို ထောက်လှမ်းရေးက လွယ်လွယ်လေးနဲ့လွှတ်ပေးလိုက်တာ အံ့ဩစရာပဲ... ဘာသန်း”

“ဗျာ့ဆရာ..”

“သူ့ဇနီးနဲ့ သမီးကို ခေါ်ခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“ဖေဖေ”

“မောင်..”

“ထား...! သမီး..”

လှမင်းဇနီးနဲ့ သမီးကို ခေါ်ထုတ်လာပြီး နောက်ဦးကြာအောင်မှ သေနတ်နှင့် လှမင်းသမီးကို ချိန်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“လှမင်း... ငါတို့ကို မပတ်နဲ့၊ မင်းနဲ့ ထောက်လှမ်းရေးက

ကောင်တွေ အပေးအယူလုပ်လာတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို ပြန်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တာ”

“မင်း လိမ်လို့မရဘူး လှမင်း၊ မင်းအမှန်အတိုင်းမပြောရဘူး
မင်းသမီးရဲ့နောက်ဆုံးနေ့ကို ရောက်ပြီမှတ်”

“ခင်ဗျားတို့ လူယုတ်မာတွေပဲဗျာ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့
မိသားစုဘဝကို ဖျက်ဆီးတယ်”

“မင်း စကားတွေ အပိုမပြောနဲ့၊ ငါတို့သိချင်တာ ထောက်
လှမ်းရေးဘက်က မင်းကို ဘာတွေပြောတယ်ဆိုတာပဲ”

“ကျုပ်ကို ဘာမှမပြောဘူး၊ ဦးကျော့နိုင် အသတ်ခံရတာကို
ပဲမေးတာ”

“မင်းကို နာရီဝက်အချိန်ပေးမယ်၊ မင်းစဉ်းစားပေါ့ကွာ၊
ဟေ့ကောင်မြေကျား”

“ဗျာ..ဆရာ”

“မင်းနောက်က ဘယ်သူတွေ လိုက်လာတဲ့ အရိပ် ယောက်
တွေခွဲသေးလဲ”

“မတွေ့ခဲ့ဘူးဆရာ ၊ နောက်ပေါက်ကနေ ထွက်ခဲ့တာ
ဒီကောင်တွေစောင့်မယ်ဆိုရင် ရှေ့ပေါက်ကပဲ စောင့်ကြမှာ၊ ဆိုင်က
နောက်ကို ဘယ်သူမှမလိုက်တာတော့ သေချာတယ်”

ဦးကြာအောင် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ကာ တစ်ဖက်သို့ ဖုန်းဆက်
ပြန်သည်။

“မမရောက်နေပြီ”

× × × × × × × × ×

“ခုထိတော့ ဘာမှမေးလို့မရသေးဘူး”

× × × × × × × × × × ×

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”

ဦးကြာအောင် ဖုန်းချပြီး လှမင်းနားသို့ လျှောက်လာကာ

“လှမင်း.. ငါတို့အချိန်မရှိဘူး၊ ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား”

“ကျုပ်မသိဘူး”

“ဘသန်းခေါ်သွားစမ်းကွာ”

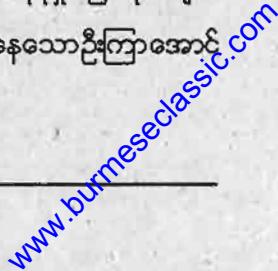
“ဖေဖေ..”

“သမီး..”

ရာဇာဒီပီတို့အပြင်မှ လူဆိုးတွေကို ပိတ်ခိုရိုရှင်းပြီး တိုက်ပျက်

ကြီးထဲသို့ဝင်ပြီး လှမင်းသမီးကို သတ်ဖို့ပြင်ဆင်နေသော ဦးကြာအောင်
ကို အမြန်ဆုံးဝင်ပြီး လုံးထွေးလိုက်ရသည်။

“ဖြောင်း..”

“ဟင်...ဟာ..”

နယ်မြေခံ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ချိန်ကိုက်ပြီး ဘသန်းတို့အဖွဲ့ကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖမ်းဆီးစဉ်ဦးကြာအောင်မှာ ဖမ်းဆီးထားတဲ့ကြားမှ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချပြီး ပြေးဖို့ကြိုးစားသော်လည်း

“ဝုန်း..”

“ဟာ..”

ဦးကြာအောင်က ဆိုးစွာ ပြတင်းပေါက်ပေါင်နှင့် ခြေထောက် တိုက်မိပြီး ဇောက်ထိုးကျသွားသည်။

“ပိုလ်ကြီးဇေယျာ ဦးကြာအောင်ကို ဆေးရုံပို့ဖို့ အမြန်လုပ်ပါ သူသေလို့မဖြစ်ဘူး”

ကားတစ်စီးဖြင့် ဦးကြာအောင်ကို တင်ပြီး ဆေးရုံသို့ မောင်း ထွက်သွားကြလေသည်။

“လှမင်း..”

“ဗျာ..ဆရာ”

“ကျုပ်တို့တာဝန်ကျေပြီနော်”

“ကျေပါပြီဆရာ”

“မောင်..”

“ထား... ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရတော့မှာပါ... တစ်နေ့ထားတို့သားအမိဆီကို မောင်ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

“ဖေဖေ..”

“သမီးလေး..”

ရာဇာဒီပါ ... လှမင်းတို့မိသားစုကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ မိုက်မိသူတွေရဲ့ အသုံးချမှုကြောင့် သာယာလှပနေခဲ့တဲ့ မိသားစုဘဝကလေးက ဝမ်းနည်းစရာတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ဘသန်း...ကဲကွာ”

“ဖြောင်း..ဖြောင်း..”

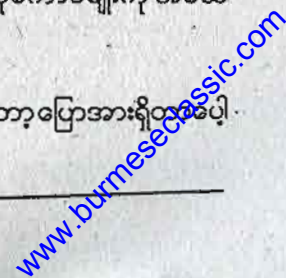
“ကျော်စွာ..လက်လွန်မယ်”

ကျော်စွာ စိတ်ထဲမှ ခံပြင်းလှသဖြင့် ဘသန်းမျက်နှာကို ဆက် တိုက် ထိုးပစ်လိုက်တော့သည်။

“ငါသာ ဝန်ထမ်းမဟုတ်ရင် မင်းလိုကောင်မျိုးကို အသေ သတ်တယ်”

“မင်းတို့လက်ထဲရောက်နေပြီဆိုတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့”

“ကွာ”

“ဝါ...”

“ကျော်စွာ...တော်တော်၊ ဘသန်း မင်းလိုကောင်မျိုးကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီးမှ ထိုးရဲတယ်လို့ မင်းထင်နေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဗိုလ်ကြီး... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ဆရာကြည်သောင်း၊ ဘသန်းကို လက်ထိတ်ဖြုတ်ပေး လိုက်”

ဗိုလ်ကြီးဇေယျာမှာ ရာဇာဒီပိ၏လက်ရုံးရည်ကို ကောင် ကောင်းသိထားသူဖြစ်တာကြောင့် လူဆိုးလူမိုက်တစ်ကောင်ရဲမှာန်ကို ရိုက်ချိုးစေချင်သော သဘောဖြင့် ယှဉ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“လောင်းကြေးက ဘာလဲ”

“ဘသန်း... မင်းငါ့ကို အလဲထိုးနိုင်ရင် မင်းကို လွှတ်ပေးလိုက် မယ်”

“သေချာတယ်နော်... ကဲ... စပြီ”

“ဝိုး...”

ဘသန်းက သူတတ်ထားတဲ့ ပညာလေးဖြင့် ရာဇာဒီပိကို အတင်းဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်တာကို ရာဇာဒီပိအသာအယာပဲ ရှောင်တိမ်

ပြီး ပထမဆုံးအရှိက်တည့်တည့်ကို ဝိုက်လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်း လိုက်သည်။

“အု...”

ဘသန်း ရှေ့သို့ ကိုင်းကျသွားသည်နှင့် လက်ကို ဆွဲယူပြီး လမ်းထားလိုက်ကာ ချိုးဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“အ... ကျိုး... ကျိုး... ပါပြီ၊ တောင်း... တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ...”

“ခွေးမသား မင်းလောက်အရည်အချင်းမျိုးကို မယှဉ်နိုင်ရင် ရာဇဝင်ရိုင်းတယ်... သွားစမ်းကွာ”

ဘသန်းကို ရှေ့သို့ တွန်းလွှတ်လိုက်ပြီး လက်ထိတ်ပြန်ပြီး ခတ်လိုက်သည်။

“သွားကြမယ်”

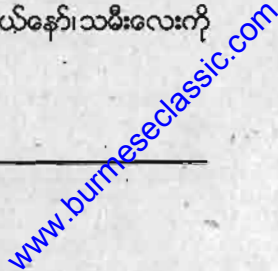
တိုက်ပျက်ကြီးထဲမှ ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြရင်း

“လှမင်း... သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... ထား... မောင်သွားမယ်နော်၊ သမီးလေးကို

ဂရုစိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမောင်”

လှမင်း ဇနီးနဲ့ သမီးကို ကားတစ်စီးနှင့် ခေါ်ဆောင်သွားပြီး လှမင်းနှင့် ဘသန်းတို့အဖွဲ့ကို ကားတစ်စီးနှင့် ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြတော့သည်။

“မင်းနဲ့ မိလို့ပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့ သာဆို ခွေးမသား ခုလောက်ဆို ဆေးရုံရောက်နေပြီမှတ်..”

“ငါသိတယ် ကျော်စွာ၊ ဒါကြောင့် ငါက မင်းကိုယ်စား ဆုံးမလိုက်တာ၊ မင်းကို လွှတ်ပေးရင်ရတယ်၊ မင်းစိတ်က ထိန်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်သွားမှ ဖြင့်ကွာ၊ မကောင်းဘူး၊ ငါတို့က ဝန်ထမ်းဆိုတော့ မကျေနပ်တိုင်း ဒေါသဖြစ်တိုင်း စိတ်ကို ရှေ့တန်းတင်လို့မရဘူး၊ တာဝန်ဆိုတာကို နားလည်ရမယ်”

“ဟူး... ငါတကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါကွာ”

“တကယ်တော့ လှမင်းဘက်က စိုးရိမ်မှုကြောင့် ခုလိုဖြစ်သွားရတာ၊ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရင် ခုလို အခြေအနေမျိုး ထိဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးကွာ”

“အင်းလေ... သူ့ဘက်က ဇနီးစိတ်နဲ့ သမီး ဇောကပ်သွားတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားမိလိုက်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ သူ့အတွက် အကောင်အထည် ဖြစ်အောင် တော့ ကူညီပေးရမှာပေါ့ကွာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ငါတို့တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က လုပ်ပေးတာပေါ့ကွာ”

မကီပူရဘက်ကြီး အနုကြမ်းစီးမှု ဇာတ်သိမ်းကတော့ နိုးကပ်လာနေပြီဖြစ်ပေမဲ့ သိပ်ပြီး မသေချာနိုင်သေး။

၂၅ ၂၅ ၂၅

အခန်း << ၉ >>

ဦးကြာအောင်တစ်ယောက်ဆေးရုံတွင် သတိမရသေးတာ (၃)ရက်မြောက်ခဲ့သဖြင့် ရာဇာဒိပိတို့အတွက် စိုးရိမ်စရာဖြစ်လာလေပြီ။

ဦးကြာအောင်ဆီက ထွက်ချက်ကို သိမှသာ နောက်ဆုံး တရားခံကို ဆက်ပြီးလိုက်နိုင်မှာဖြစ်သည်။

“ငါတို့နောက်ကျသလိုဖြစ်နေပြီကျော်စွာ”

“အေးကွာ၊ ခုလောက်ဆို တစ်ဖက်က ဒီသတင်းကို ကြားတာနဲ့ ထွက်ပေါက်ကို ရှာပြီး ဘသန်းတို့ဆီက ထွက်ချက်က တစ်ဖက်

ခေါင်းဆောင်ကို မသိရဘူးလား”

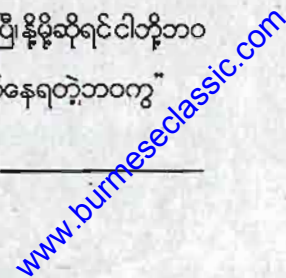
“မသိရဘူး ကျော်စွာ၊ ဘသန်းတို့ကို ဦးကြာအောင်ကပဲ တိုက်ရိုက်ခိုင်းတာ၊ သူတို့သိတာဆိုလို့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဆို တာပဲ”

“ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောပဲဖြစ်ဖို့များတယ်”

“သံသယအရဆိုရင်တော့ ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောပဲ၊ ပစ်မှတ်ဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေမှ မရှိတာ၊ သူ့ကိုဖမ်းဆီးဖို့ဆို တာ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်သူက၊ လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းတင်မက (NGO) နိုင်ငံတကာအဖွဲ့တွေနဲ့ပါ ဆက်နွယ်နေတဲ့ သူဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က အထင်တစ်ခုနဲ့ သွားပြီးဖမ်းလို့မရဘူး၊ ဦးကြာအောင် ဒဏ်ရာက သိပ်ပြီး ပြင်းတာ ခေါင်းဒဏ်ရာ နည်းနည်းပြင်းတယ်ဆိုပေမယ့် သရာဝန်ကြီးကတော့ သေလောက်တဲ့အထိ မစိုးရိမ် ရဘူးလို့ ပြောတယ်၊ နံရိုးကတော့ ကျိုးသွားတယ်”

“မသေဖို့ဆုတောင်းပေးရမလို့ဖြစ်မနပြီ၊ နို့မို့ဆိုရင် ငါတို့ဘဝ ကတစ်တောင်ဆင်းလို့ တစ်တောင်ပြန်ပြီး တက်နေရတဲ့ဘဝကွ”

“ဟိုမှာ ဗိုလ်ကြီးဇေယျာလာနေပြီ”

“ဆရာဒီပါတို့ (၂) ယောက်လည်း ပင်ပန်းနေကြပါပြီ။
ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ ဆရာဒီပါ”

“ခုထိတော့ သတိမရသေးဘူး၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ ဒေါ်ခင်ဖုန်းခေါ်
သတင်းဘာရလဲဗျ”

“မနေ့က ယူနီဆက်အဖွဲ့နဲ့ ရန်ကုန်ကိုဆင်းသွားပြီ”

“ဟာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာဒီပါ”

“ဗိုလ်ကြီးဇေယျာ ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့ပေးပါ။ တရုတ်ပြည်ကို
တင်ပို့မယ့် ယူနီဆက်က ဆန်တွေကို ခဏဆိုင်းထားပေးပါလို့”

“ကောင်းပြီ၊ ခုပဲ သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

ဗိုလ်ကြီးဇေယျာကိုယ်တိုင် ရဲချုပ်ကြီးဆီကို တယ်လီဖုန်းဖြင့်
သတင်းပို့လိုက်တော့သည်။

“ရဲချုပ်ကြီးနဲ့တွေ့လား ဗိုလ်ကြီး”

“တွေ့တယ်၊ သူတို့ တခြားအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဆိုင်းထား
မယ်တဲ့။ သိပ်ပြီးရက်တော့ပေးလို့မရဘူး။ (၃) ရက်လောက်ပဲ ရမယ်”

“ဟူး... တကယ်ကို အကျပ်အတည်းထဲကိုရောက်နေပြီကွ”

“ဒီပါ... မင်းဘယ်လိုကောက်ချက်ချထားလို့လဲ”

“ငါ့စိတ်ထင် ယူနီဆက် ထောက်ပံ့ရေးရိက္ခာတွေကို ခုတုံး
လုပ်ပြီး စိန်တွေကို ထုတ်သွားနိုင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီပါ။ ဟို ကောင်းဝီလျံ့သတင်း ဘာမှ
မကြားရပါလား။ သူလည်း ပြန်ပြီးထွက်သွားပြီလားမသိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကောင်းဝီလျံ့လည်း ဦးကျော့နိုင်လိုက်ကြမှာ
ဆိုးတစ်ခုနဲ့ ကြုံနေရလောက်ပြီ”

ရာဇာဒီပါတွက်ဆပြီး ပြောရင် လွဲခဲ့လေသည်။

“ဒီတိုင်းဆိုရင် မကပ်ပူရ အနကြမ်းစီးမှုကြီးမှာ ထိပ်တန်း
ခေါင်းဆောင်တွေရှိနေသေးတယ် ဆိုရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အနကြမ်းစီးမှုကြီးကို အပေါ်ကနေ စနစ်တကျ
ကိုင်တွယ်နေတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ ခု မြန်မာပြည်မှာ

ရောက်နေတဲ့သူတွေ အဆင့်ထက်မြင့်တာတော့ သေချာတယ်”

“ရန်ကုန်က ဦးကျော့နိုင်အိမ်က ကောင်တွေ့ရာ စခန်းသိမ်း
လိုက်ပြီလား”

“မနေ့က အားလုံးကို ဖမ်းမိလိုက်ပြီ၊ ဒီကောင်တွေ့အားလုံး
က အနကြမ်းစီးမှုကြီးမှာ ပါဝင်တဲ့ကောင်တွေပဲ။ အိမ်က ဦးကျော့မောင်

ပိုင်တဲ့အိမ်မဟုတ်ဘူး၊ ငှားရမ်းထားတာ”

“မြန်မာပြည်က ကိစ္စတော်တော်များများကတော့ ဖြိုသလောက်တော့ ရှိနေပါပြီ၊ နောက်ဆုံးအဆင့်ပဲရှိတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီးရေ၊ စိန်တွေဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို သာသိရင် မဏိပူရဘက်ကြီးကို အနုကြမ်းစီးမှုက ဖိုင်တစ်ခုအဖြစ် ထားလို့ရပါပြီ”

“ဆရာဝန်ကြီးထွက်လာပြီ”

ဦးကြာအောင်ထားရှိတဲ့ အရေးပေါ်ခန်းထဲမှ ဆရာဝန်ကြီး ထွက်လာပြီးနောက်

“ဆရာတို့လူနာသတိရလာပါပြီ”

“ဟာ..”

“ဟင်..”

ရာဇာဒီပိတို့အတွက် ဝမ်းသာစရာ သတင်းစကားတစ်ခုကို

ကြားလိုက်ရသလိုပင်ဖြစ်၏။

ဦးကြာအောင် ခုတင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး..

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဦးကြာအောင် သတိရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ခင်ဗျားဆီ သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့ စကားတွေကို သိချင်နေပါတယ်၊ ခင်ဗျားပြောနိုင်ဘယ်လို့ထင်တယ်”

ဦးကြာအောင်ဆီမှ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ခေါင်းကဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြုပြီး နာကျင်ချင်ယောင်ဆောင်နေသဖြင့် ရာဇာဒီပိတို့ အခက်တွေ့နေလေသည်။

“အင်းလေ.. ခင်ဗျားဒဏ်ရာကြောင့် နားပါဦး”

အခန်းပြင်သို့ ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာဒီပိ.. ဒီအတိုင်းဆိုရင် မလွယ်လောက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ခေါင်းမာမယ့်ပုံပေါက်တယ်၊ ဟူး... အချိန်က သိပ်ပြီး မရှိတော့ဘူး၊ ဦးကြာအောင်က တစ်ဖက်က သဘောထွက်ချိန်ထိကို တမင်အချိန်ခွဲမယ့်ပုံတော့ရှိတယ်”

ဆေးရုံအောက်သို့ ဆင်းလာပြီး စားသောက်ဆိုင်ကလေးတွင် (၃)ယောက်သား ဝင်ထိုင်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားနေတုန်း စခန်းမှူးကြီးကို ကျော်ကျော်နိုင် ရောက်လာသည်။ ကိုကျော်ကျော်နိုင်သည် ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို အသွင်ပြောင်းဖြင့် ပြောင်းရွှေ့သွားသူဖြစ်သည်။

“ဘာတွေ ခေါင်းစားနေကြတာလဲ”

“နောက်ဆုံးစကားကို ထွက်ဖို့မလွယ်ဘူးဖြစ်နေလို့”

“ဦးကြာအောင်ဆီက ထွက်ချက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း... သူ့ကို ထွက်ဆိုလာအောင် လုပ်တဲ့နည်းကျုပ် ဆီမှာ ရှိပါတယ်”

“ဟ... လုပ်စမ်းပါဦး၊ သိပ်ကို အရေးကြီးနေပြီ”

“ဦးကြာအောင် နလုံးသားကို လှုပ်လိုက်တာနဲ့ မဖြစ်မနေ ထွက်လာမှာပါ”

“ဘယ်လိုလဲ ကျော်ကျော်နိုင်”

“ဦးကြာအောင် သူ့မြေးမလေးကို သိပ်ပြီး ချစ်တာ၊ သူ့မြေးမလေးကို ခုတ်လုပ်ပြီး မေးရင် အားလုံး ထွက်အန်လာမှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ”

“ဘာ ဟုတ်တာလဲ”

“ဦးကြာအောင် ဟန်းဖုန်း ဗိုလ်ကြီး ဆီမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ... ကျော်ကျော်နိုင်၊ ငါပြောသလို မင်းအနေနဲ့ တစ်ဖက်က လှုပ်ပေး၊ ငါတို့ဘက်က လှုပ်တာနဲ့ ပြိုင်တူ ပရိယာယ်ဆင်ရမှာပါ”

လုပ်ရမှာက ဒီလိုကွ x x x x x x x x x x x x x x x x x

ရာဇာဒီပါ သူလုပ်ဆောင်မည့် အကြောင်းကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

ရာဇာဒီပါနှင့် ကျော်ကျော်နိုင်

ပီဗြဲထားတဲ့ အတိုင်းကားလေး နှင့် ပြန်ပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်

ကျော်ကျော်နိုင် ထွက်သွားပြီး တစ်နာရီလောက် ကြာတော့

ဦးကြာအောင် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာချိန်တွင် ဦးကြာအောင်သည်

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

“တီ... တီ... တီ...”

“ဘယ်သူဖုန်းလဲ ကျော်စွာ”

“ဦးကြာအောင်ဖုန်းက မြည်တာကွ”

“ဟင်...”

ဦးကြာအောင် သူ့ဖုန်းဆိုသော အသံကြောင့် မျက်လုံးကလေး ပွင့်လာတော့သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားဖုန်းနားထောင်လိုက်ပါဦး”

ဦးကြာအောင် လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဦးကြာအောင်သည် ကျော်စွာလက်ထဲမှ လှမ်းယူပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟင်...ဟင်း...မင်း...မင်းတို့ငါ့မြေးကိုဘာမှမလုပ်ကြနဲ့နော်”
ဦးကြာအောင်ထိတ်လန့်တကြားပြောလိုက်တော့သည်။

“ခင်ဖုန်းစောခိုင်းခွဲတာဟုတ်လား”

x x x x x x

“တောက်...ဒင်းက ငါ့ကိုတောင် ချမ်းသာမပေးဘူး”

x x x x x x

“မြေးလေး..... ဘာမှမကြောက်နဲ့ ဘိုးဘိုးရအောင် ကယ်
မယ်၊ ခင်ဖုန်းစော.....”

တစ်ဖက်မှကျော်ကျော်နိုင်ဖုန်းပြန်ပြီးပိတ်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးကြာအောင်၊ ခင်ဖုန်းစောက ခင်ဗျားကို
တောင်အလွတ်မပေးတော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဆရာ...ဆရာတို့ရယ်...ကျုပ်ကိုကယ်ပါဦးဗျာ”

“ကျုပ်တို့အလုပ်က ခင်ဗျား အကူအညီ မတောင်းလည်း
ကူညီပေးရမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားဘက်က ခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင်တော့
ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရုံပဲ”

“သူ့ဘက်ကတောင် ကျုပ်အပေါ်မှာ မကောင်းမှတော့ သူ့ကို
ကောင်းစရာမရှိတော့ပါဘူး”

ကျော်စွာက အသံဖမ်းဝက်ကို ပြင်လိုက်သည်။

“ခင်ဖုန်းစောဟာ မကိုပူရ ဘက်ကြီး အနကြမ်းစီမူမှာ
အရေးပါတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပဲ၊ မြန်မာပြည်လှုပ်ရှားမှုတွေကို သူပဲ
ကြိုးကိုင်တာ”

“စိန်တွေကို ဘယ်မှာလဲဆိုတာကို ခင်ဗျားပြောနိုင်လား”

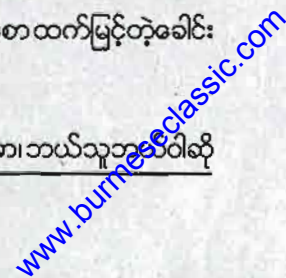
“ပြောနိုင်ပါတယ်၊ စိန်တွေကို ယူနီဆက်က တာဝန်ယူပြီး
ပိုမယ့်ဆန်အိတ်တွေထဲမှာ ထည့်ထားတယ်၊ ဒီကနေ သင်္ဘောနဲ့တင်ပြီး
တရုတ်ပြည်ပင်လယ်ထဲမှာ ပြောင်းကြမှာပါ”

“ဆန်အိတ်တွေက အများကြီးဆိုတော့ တစ်အိတ်ချင်း ရှာလို့
မရနိုင်ဘူးလေ။ ဘယ်လိုသင်္ဘောတင်ထားလဲ”

“(AAA) တံဆိပ်ရိုက်ထားတဲ့ ဆန်အိတ်တွေဟာ စိန်တွေ
ထည့်ထားတဲ့ ဆန်အိတ်တွေပဲ”

“ခုလို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတာကို အထူးကျေးဇူးတင်တယ်
ဦးကြာအောင်၊ ခင်ဗျား မြေးလေးအတွက် မပူပါနဲ့၊ ခင်ဗျားဆီကို
ရောက်လာအောင် ပြန်ပြီးပို့နိုင်မှာ၊ ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော ထက်မြင့်တဲ့ခေါင်း
ဆောင်ရှိသေးတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်၊ တရုတ်ပြည်ရှန်ဟိုင်းဘက်မှာ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆို

တာတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ တကယ်တော့ ခင်ဖုန်းစောဟာလည်း ခင်ဖုန်းစောအစစ်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ..”

“ဟင်..”

“ခင်ဖုန်းစော အစစ်ဟာ ရှန်ဟိုင်းဘက်မှာ အဖမ်းခံထားရတယ်”

“ဒါဆိုသူကဘယ်သူလဲ”

“သူကခင်ဖုန်းစောရဲ့အမ္မာညီမကျင်ဖုန်းစောလို့ခေါ်တယ်၊ အဖေကမြန်မာ၊ အမေကတရုတ်လေ။ သူတို့(၂)ယောက်ကိုမွေးပြီး (၁)နှစ်သမီးအရွယ်မှာလင်မယားကွဲသွားကြပြီး ခင်ဖုန်းစောဟာ သူ့ဖခင်နဲ့မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီး ကျင်ဖုန်းစောကတော့ သူ့မိခင်ကြီးနဲ့ ပါသွားခဲ့တယ်။ သူတို့ညီအစ်မချင်းကတော့ အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ကြဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခင်ဖုန်းစောဟာ အဖမ်းခံခဲ့ရတာလဲ”

“ခင်ဖုန်းစောဟာ တရုတ်ပြည် ငလျင်ကယ်ဆယ်ရေး အတွက် ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့တစ်ခုနဲ့ လိုက်ပါသွားပြီး အပြန်သူညီမ ကျင်ဖုန်းစောဆီကိုအဝင်မှာ ကျင်ဖုန်းစောဟာ ခင်ဖုန်းစောကိုဖမ်းပြီး”

မကိပူရဘက်ကြီးလှုပ်ရှားမှုအတွက်ပြန်ပြီးရောက်လာခဲ့တာပါ”

“ဦးကြာအောင်ကဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိခဲ့တာလဲ”

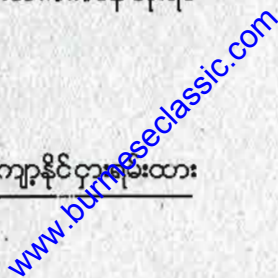
“ကျင်ဖုန်းစောဟာ ခင်ဖုန်းစောပုံစံနဲ့မြန်မာပြည်ကိုရောက်လာတော့ တခြားသူတွေက ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပေမဲ့ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဖုန်းစောကငယ်ငယ်လေးကတည်းကအတူနေလာတဲ့သူဆိုတော့ သိပ် မကြာ ဘူး သိလိုက်တယ်လေ၊ ကျုပ်လည်းသိရော ကျင်ဖုန်းစောက ကျုပ်ကို ခင်ဖုန်းစော ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကားထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံတစ်ခုကိုလွှဲပေးမယ်ဆိုတာနဲ့ကျုပ်လည်း သူတို့နဲ့အတူပေါင်းမိသွားတာပါ”

“ခင်ဗျားလည်း ပြောပြရတာ မောနေပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ နောက်ဆုံးသိချင်တာ ကောင်းစီလုံဘယ်မှာလဲ၊ ကောင်းစီလုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘယ်လောက်သိသိထားလဲ”

“ကောင်းစီလုံဆိုတဲ့လူကိုကျုပ်က (၃)ကြိမ်လောက်ပဲတွေ့ဖူးတာပါ၊ သူ့အကြောင်းကိုတော့မသိဘူး၊ ရှန်ဟိုင်းဘက်ကနေ တိုးရစ်ဇီဇာနဲ့ဝင်လာတာပဲ”

“သူခုဘယ်မှာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာထိန်းသိမ်းထားတယ်၊ ဦးကျော့နိုင် ငှားရမ်းထား”

တဲ့အိမ်ရဲ့မြေတိုက်ခန်းထဲမှာပါ”

“ဟင်...”

ရန်ကုန်မှတပ်ဖွဲ့ဝင်များဦးကျော့နိုင်အိမ်ကိုဝင်ပြီးဖမ်းစဉ်က ကောင်းဝီလျံကိုတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းမရှိတာကြောင့်မြေတိုက်ခန်းကိုမထွေရှိခဲ့လေခြင်းလားဟုထင်မှတ်ကာရန်ကုန်ဌာနချုပ်ဆီကိုသတင်းပြန်ပြန်ပို့ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဦးကြာအောင်ခင်ဗျားနားလို့ရပါပြီ”

“ကျုပ်မြေးလေးကိုကယ်ပါဦးဗျာ”

“မကြာခင် ခင်ဗျားမြေးလေး ရောက်လာတော့မှာပါ ကျော်ကျော်နိုင်ရေး...ခေါ်ခွဲကွာ”

“ကျိုး...”

အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီးကျော်ကျော်နိုင်ဦးကြာအောင်မြေတိုက်ခန်းကိုခေါ်ပြီးဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟင်...”

ဦးကြာအောင် သူတစ်ပတ်ရိုက်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်ပေမယ့်ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

၂၅ ၂၅ ၂၅

အခန်း: ◀ ◯ ◯ ▶

မန္တလေးမှရန်ကုန်အပြန်ခရီးကိုတော့ကားဖြင့်မပြန်တော့

ဘဲရထားဖြင့်သာပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒါဆိုမစ္စတာကောင်းဝီလျံဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲ ဒီပါ။

မြေတိုက်ခန်းထဲမှာမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတာလား”

“ဌာနချုပ်ကပြောတဲ့စကားအရဆိုရင်တော့မြေတိုက်ထဲက

လွတ်မြောက်စရာတော့မရှိဘူး၊ခေါ်ထုတ်သွားတာကွ”

“ဟိုမိထားတဲ့ကောင်တွေကရောဘာမှမသိဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“တစ်ကောင်မှ သိပုံမပေါ်ဘူး၊ ဒါဟာ ငါတို့ဘက်က တစ်ချက်ဟာ သွားတဲ့ပေါ်မှာ အခွင့်အရေးယူသွားတာ”

“မင်းဆိုလိုတာက...”

“သက်ဆိုင်ရာကနေ ဦးကျောနိုင်အိမ်မှာရှိတဲ့ကောင်တွေကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ထဲမှာ ကောင်းပီလျှံ မပါသွားဘူးဆိုတာကို သိတာနဲ့ ဝံင်ပြီးခေါ်ထုတ်သွားတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါ့အထင်တော့ နောက်ထပ်ကြေးစားကောင်တွေ ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော မွေးထားပြန်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ကျင်ဖုန်းစော ပါကွာ”

“ဪ... အေး...”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် လူဆိုးလူမိုက်တွေ ရှိသေးတယ်”

“ဒီနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရဦးမှာပေါ့၊ မန္တလေးတစ်လှည့်၊ ရန်ကုန်တစ်လှည့် တွေ့နေရတာပဲဟေ့”

“ကျော်စွာ”

“ဘာလဲ ဒီပါ”

“ငါတို့ရထား ဘူတာရုံထဲကိုဝင်တော့ လူ(၃)ယောက် မယောင်မလည်နဲ့စောင့်ကြည့်နေတာကိုတွေ့ရတယ်”

“ဟင်...”

“သတိတော့ထားဧဟေ့၊ ငါတို့ကို အပြတ်ရှင်းမယ့်သဘောတော့ရှိတယ်၊ ပွဲက ပွဲကြမ်းပဲဟေ့”

“ဝါး...”

ကျော်စွာ အိပ်ချင်လာသဖြင့် နောက်ကို ငိုပြီး မှေးနေလိုက်သည်။ ရထားကြီးမှာရုတ်မောင်းလျက်

“ရှပ်... ရှပ်...”

ရာဇာဒီပါတို့ သီးသန့်ခန်းဆီသို့လျှောက်လာသောခြေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားကိုစွင့်ပြီးနေလိုက်စဉ်

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

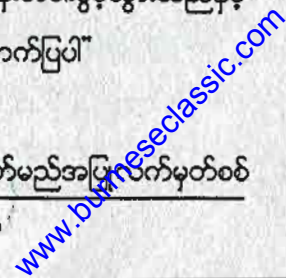
ရာဇာဒီပါတို့ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သံကြောင့် သော့ပေါက်လေးမှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်တော့ မီးရထားလက်မှတ်စစ်ဝတ်စုံနှင့်

လူ(၂)ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်ပြီး သတိနှင့် တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့်

“လက်မှတ်ကလေး တဆိတ်လောက်ပြပါ”

“ရပါတယ်”

ရာဇာဒီပါနောက်သို့လှည့်ပြီး ထွက်မည်အပြုလက်မှတ်စစ်

တစ်ယောက်မှ အသံတိတ်တပ်ထားသော သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး
ပစ်မည်အပြု

“ဖြောင်း...ဝုန်း...ဒုန်း...”

“ဟင်...”

မှေးနေသော ကျော်စွာကလည်း နောက်မှတစ်ယောက်ကို
ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ရာဇာဒီပါနှင့်ကျော်စွာ လက်ရည်ညီစွာ
ဖြင့်ပွဲကိုခဏတာအတွင်းမှာပဲ သိမ်းလိုက်သည်။ လုပ်ကြံဖို့ရောက်လာ
တဲ့ (၂)ယောက်လုံးကြမ်းပြင်မှာမှောက်လျက်..

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒီပါ”

“ရှော့ကတောင်တော့မှသက်ဆိုင်ရာကိုအင်မယ်လောလောဆယ်
တော့ ရှိတာနဲ့ ချည်ပြီး ရထားပေါ်မှာပဲ စစ်ကြောရေးလုပ်ရမယ်”

မှောက်နေတဲ့ (၂)ကောင်လုံးကို အဝတ်စတွေနဲ့ ချည်နှောင်
ပြီး မျက်နှာကို ရေနှင့်ပက်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အိပ်လို့ဝပြီလား”

“ကျွန်တော်တို့... ကို... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ရှေ့တံတားကြီးကို ဖြတ်တာနဲ့ ရေထဲကို
ပစ်ချပြီး ရေကူးခိုင်းမလို့”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာတို့ရယ်”

“မင်းတို့တောင် ငါတို့ကို သတ်ဖို့ကြံစည်သေးတာ၊ မင်းတို့ကို
ငါတို့က ပြန်ပြီး သနားနေရဦးမှာလားကွ”

“ဆရာတို့ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခိုင်းတဲ့ သူရှိလို့ မဖြစ်မနေ
လုပ်ရတာပါ”

“ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“ဦးမြင့်သိန်းပါ”

“ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာနေတာပါ၊ ဆရာတို့ကို မန္တလေးထိ သူလိုက်ပြုပြီး
သူက ကားနဲ့ပြန်သွားတာပါ”

မြင့်သိန်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဘူးခဲတာ အမှန်။

“သူက တိုက်ရိုက်ခိုင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ..”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်းလား”

“နောက်နှစ်ယောက် ကျန်ပါသေးတယ်၊ သူတို့က ခု
ရထားပေါ်မှာပါလာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့တော့ အဖွဲ့မတူပါဘူး”

“ဦးမြင့်သိန်း ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို သိတယ် မဟုတ်

လား”

“သူ့အိမ်တော့မသိဘူး၊ သူ့စက်ရုံတော့ သိတယ်၊ ရန်ကုန် စက်မှုဇုန်က ကားထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံပါ”

“ဟုတ်ပြီ”

ဒေါ်ကျင့်ဖုန်းစော ဖွင့်လှစ်ထားသော ရန်ကုန်ကားထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံကပင်ဖြစ်နေသည်။

“ဒါလောက်ဆိုရပြီ၊ မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေးနားပြီး လိုက်ခဲ့ကြပေါ့ကွာ”

“ရေထဲကိုပစ်မချပါနဲ့ဆရာ”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လိုက်ခဲ့ရင်တော့ မရက်စက်ပါဘူး”

ရထားကြီးမှာ ရောင်းကူးတံတားတစ်ခုကို စတင်ပြီး ဖြတ်ကျော်နေလေပြီ။

“ဒေါက်...ဒေါက်..”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ ကျော်စွာတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲမိန်းကလေး”

“ကျွန်မ ဟိုဘက်ခန်းကပါ တစ်ယောက်တည်း အခန်းတံ

သစ္စာမွန်စာပေ

မှာနေရတာကြောက်လာတာနဲ့ အကူအညီလာပြီးတောင်းတာပါ”

“ဒီပါရေ...ဘယ်လိုလဲ”

“ဒုက္ခရောက်လို့ အကူအညီတောင်းတာပဲကွာ၊ နေခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို၊ ဟင်...သူတို့က”

“ရထားပေါ်မှာ ရထားဝန်ထမ်းယောင်ဆောင်ပြီး လူသတ်ဖို့ ကြိုးစားလို့ဖမ်းထားတာ”

“အစ်ကိုတို့က စုံထောက်တွေလား”

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ ကဲ...လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာထိုင်..”

သူမမှာပါလာသော ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် စတီးချိုင့်ဂှာလေးကို ချပြီး ရာဇဒီပီတို့ရှေ့တွင် ဝင်ပြီးထိုင်လေသည်။

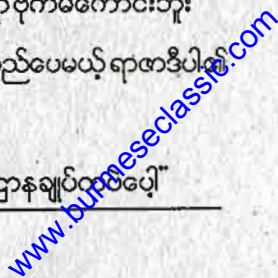
“အစ်ကို...လက်ဖက်သုပ်လာတာလေးမြည်းပါဦး၊ အိပ်ချင်ပြေတာပေါ့”

“သုံးဆောင်ပါမိန်းကလေး၊ ကိုယ်က ခိုက်မကောင်းဘူး”

ကျော်စွာက အားနာစွာနှင့်စားဖို့ကြံစည်ပေမယ့် ရာဇဒီပီ၏ အရိပ်အကဲကြောင့် မစားဘဲ နေလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်က ရန်ကုန်ဌာနချုပ်ထပ်ပေါ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ်၊ မန္တလေးကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာကြတာ၊ မင်းက
ရောမန္တလေးသူပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ မန္တလေးမှာ မနေချင်တာနဲ့ ရန်ကုန်
က အဒေါ်တွေဆီကို သွားပြီး နေမလို့ ထွက်ခဲ့တာ”

သူမ သူ့ဘဝအစိတ်အပိုင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားအောင် ပြော
ပြပြီး စကားဖောင်ဖွဲ့နေသည်။ ရာဇာဒိပိတို့ဖမ်းထားတဲ့ နှစ်ယောက်က
တော့ ရထားနံရံကို ကျော့မှီပြီး အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ စကားသံလေးများ
တိတ်ဆိတ်သွားပြီး မျက်လုံးလေးမှေးကာ နေလိုက်ကြသည်။ သူမက
သူ့အိတ်ထဲမှ ရေမွှေးဘူးလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး ကိုယ်ပေါ်တွင် စွတ်
ချိန်တွင် ရာဇာဒိပိ သတိပြုမိလိုက်ပြီး အသက်ကို အောင့်ကာ ပြတင်း
ပေါက်ဘက်သို့ ခေါင်းပြုပြီး ထွက်လိုက်ချိန်တွင်

“ချောက်..”

သူမက သေနတ်ထုတ်ပြီး မောင်းတင်မည်အပြု ရာဇာဒိပိ
ခုံပေါ်က စတီးချိုင့်ကို သူမဆီသို့ ခြေဖြင့် ခတ်ချလိုက်သည်။

“ဖြောင်း..”

“အင့်..”

သူမရဲ့ သေနတ်ကိုင်ထားသော လက် ဟန်ချက်ပျက်သွား

သည်နှင့် သူမဇက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အမေ့..”

သူမခုံပေါ်တွင် ခွေခွေလေး ကျသွားမှ သေနတ်ကို ကောက်
ယူပြီး

“မင်းသေနတ်က မင်းအတွက် ဖြစ်သွားမယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး
ထိုင်နေလိုက်တော့.. ကျော်စွာ.. ကျော်စွာ..”

ကျော်စွာ ပရုံးကို လှုပ်ပြီး နှိုးလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲကွာ၊ မေ့သလိုလိုဖြစ်သွားတယ်”

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ့ရေမွှေးဘူးထဲက မေ့ဆေးငွေ့နဲ့

ငါတို့ကို မေ့အောင် လုပ်ပြီး သတ်ဖို့ကြိုးစားတာ မအောင်မြင်လိုက်ဘူး
လေ”

“ဟူး... ဇော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းသတိကောင်းလို့”

“မိန်းကလေးမင်းလူနောက်တစ်ယောက်ရော”

“အပြင်မှာ သူက စောင့်နေတယ်”

“ကျော်စွာမင်းထွက်ပြီး ရှင်းလိုက်တော့ကွာ”

“အိုကေ..”

ကျော်စွာတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်တော့ချိန်တွင်

ယောက်သူနောက်ကကပ်ပြီးလိုက်လာတာကြောင့်အနားသို့ရောက်
အောင်လုပ်ပြီး

“ဟဟကောင်..”

“ဟင်..”

အမှတ်မထင်လှည့်ပြီးထိုလူကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တာမို့
နောက်မှလိုက်လာတဲ့သူက အံ့အားသင့်သွားတာကို အခွင့်ကောင်း
ယူပြီးကျော်စွာမျက်နှာကိုဆင့်ကာထိုးချလိုက်သည်။

“ခွပ်..ခွပ်..”

“အား..”

ထိုလူကို လက်ပါချိုးလိမ်ပြီး အခန်းထဲကိုခေါ်ဆောင်လာ
တော့သည်။

“ကဲ.. မင်းတို့(၄)ယောက်လုံး ရှေ့ဘူတာကျမှပဲ ဆက်ပြီး
အနားယူကြတော့ပေါ့ကွာ၊ တကယ်ပဲကွာ၊ ရထားစီးရတာ ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန်မစီးရတဲ့ဘဝပါလားဟေ့”

အခန်း << ၀၀ >>

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှအငှားကားလေးဖြင့်ဌာနချုပ်ကိုလာခဲ့
ကြသည်။

“ဟို(၄)ကောင်ကိုရန်ကုန်ကိုခေါ်ပြီးမှာလား”

“ခေါ်ရမယ်ကျော်စွာ၊ ဒီမှာမြင့်သိန်းဆိုတဲ့ကောင်ကိုဖမ်းပြီး

အရေးယူနိုင်ဖို့က ဒီကောင်တွေကအရေးပါတယ်”

“ရ..ဘာအရင်စလုပ်မလဲ”

“အရေးကြီးတဲ့တရားခံကိုအရင်ရအောင်ဖမ်းရမယ်”

“ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောလား..”

“ဟုတ်တယ်”

“ယူနီဆက်ကလူတွေကြားမှာဝင်ပြီးဖမ်းလို့တော့မကောင်းဘူးနော် ဒီပါ..”

“အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာပေါ့၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲကောင်းစိလျှံကိစ္စလား..”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူပျောက်နေတာကို စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်နိုင်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဦးမြင့်သိန်းဘက်ကိုရော မင်းတွေ့မိသေးလား”

“ဟာ.. ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတော်သွားပြန်ပြီ၊ သိပ်ပြီးသေရာ တဲ့ကိစ္စပဲကွ”

“တစ်ခါတလေ ငါတော်ဖို့လည်းထားပါဦးကွာ..ဟား..ဟား..ဟား.. ဒါနဲ့မီးရထားပေါ်က မိန်းကလေးနောက်ကြောင်းကို သိလိုက်ရပြီလား..”

“သူ့အကြောင်းကိုလေ့လာဖို့ အချိန်မှမရတာ၊ အပ်ပြီးတာနဲ့ ရထားပေါ်ကိုတက်ခဲ့ရတာပဲဟာ”

“နာမည်လေးနဲ့လူက လိုက်ဖက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကျင့်

စရိုက်နဲ့တော့ တခြားစိပ်”

“မင်းက နာမည်ကိုတောင် မှတ်မှတ်ရရရှိသားပဲ၊ ဘယ်သူတဲ့

လဲ ပြောပါဦး”

“ပန်းသီကီတဲ့”

“မာယာလောကသားတွေထဲမှာ သိပ်နမြောဖို့ကောင်းတဲ့

အလှပိုင်ရှင်တွေရှိနေတာပဲကွာ”

ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်သို့ရောက်တော့ ရဲချုပ်ကြီးစောင့်နေတာကြောင့် ရဲချုပ်ကြီးအခန်းသို့ တစ်ခါတည်းဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ထိုင်ကြကွာ”

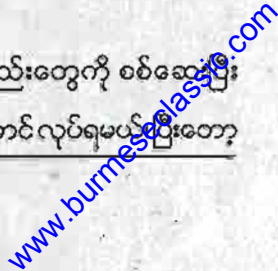
“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲချုပ်ကြီးကို အရိုအသေပေးပြီး ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ခု..ငါတို့လှုပ်ရှားရမယ့် ဖမ်းဆီးရေးဟာ နည်းနည်းတော့ အခက်အခဲရှိနေတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့.. အမိန့်ရှိပါ ရဲချုပ်ကြီး”

“နိုင်ငံတကာ ထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေးပြီး လှုပ်ရှားရမှာဆိုတော့ အမှားအယွင်းမရှိအောင် လုပ်ရမယ့်ပြေးတော့

ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ လူသားချင်းစာနာမှုအဖွဲ့က တာဝန်ရှိသူတွေပါ ရှိနေမှာဆိုတော့ ရုတ်ရုတ်သံသေနဲ့ လှုပ်ရှားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ လုပ်ဆောင်ရမှာဖြစ်တယ် ဆရာဒီပါ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်မှာပါ။ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထား၊ အဓိကတရားခံကို ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ဘက်က ယဉ်ကျေးစွာနဲ့ဖမ်းဆီးပါ”

“စိတ်ချပါရဲ့ချုပ်ကြီး”

“ကဲ...လုပ်ဆောင်ရမယ့်အစီအစဉ်တွေ လုပ်ကြပါ”

“ဟုတ်...”

ရာဇာဒီပါတို့ ရဲချုပ်ကြီးအခန်းမှ ပြန်ထွက်လာပြီး သီလဝါ ဆိပ်ကမ်းသို့ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိတချို့နှင့်လာခဲ့ကြ သည်။ သီလဝါဆိပ်ကမ်းကိုရောက်တော့ ရှာဖွေရေးပုံစံနဲ့အတူ ကုန်ပစ္စည်းတွေကိုတင်ချနေတဲ့အတွက် အသင့်စောင့်ကြည့်နေကာ (AAA) တံဆိပ်တွေကိုရှာဖွေနေကြသည်။

“ဒီပါ...ဟို...အတွဲမှာ (AAA) တံဆိပ်တွေ”

“ဟင်...ဗိုလ်ကြီးမင်းသူ၊ ဟိုအိတ်တွေကို သင်္ဘောဝမ်းထဲကို မသွင်းခိုင်းပါနဲ့၊ သီးသန့်ချထားခိုင်းလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိဗိုလ်ကြီးမင်းသူ ကုန်တင်ကုန်ချ ဝန်ထမ်းတွေကိုလှမ်းပြီးပြောလိုက်သဖြင့် (AAA) ဆန်အိတ်တွေကို သီးသန့်ချထားခိုင်းလိုက်သည်။ စုစုပေါင်း (၅) အိတ်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဆန်အိတ်တွေ သင်္ဘောဝမ်းထဲကို ချလေ”

“ဟင်...”

သင်္ဘောပေါ်သို့တက်လာပြီးပြောလိုက်သူက ဒေါ်ကျင့်ဖုန်းစော သူ့နောက်တွင် ယူနီဆက်မှ တာဝန်ရှိသူတွေ၊ ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့မှ ကိုယ်စားလှယ်တွေအပြင် (NGO) နိုင်ငံတကာအဖွဲ့မှပုဂ္ဂိုလ် တွေပါရှိနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဒီဆန်အိတ်တွေကို စစ်ဆေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ဒါပုဂ္ဂလိက ဆန်အိတ်တွေမဟုတ် ဘူး၊ အားလုံး အခွန်ကင်းလွတ်ခွင့်နဲ့ တင်ပို့ရတဲ့ ထောက်ပံ့ရေးဆန် အိတ်တွေ၊ မင်းတို့သင်္ဘောနဲ့လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူး၊ လူကြီးတွေ နဲ့လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော၊ ခုလို စစ်ဆေးဖို့အတွက်

သက်ဆိုင်ရာကခွင့်ပြုချက်ကိုလည်း ယူထားပြီးပါပြီ”

ရဲချုပ်ကြီးကဝင်ပြီးပြောသဖြင့်ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော မျက်နှာပျက်
ပြီး

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲ”

ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော ပြန်ပြီးလှည့်ထွက်ဖို့ဖြစ်တာကြောင့်

“ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော...အားလုံးရှေ့မှာ ကြည့်သွားပါဦး၊ ဘာတွေ
လဲလည်းဆိုတာကို မြင်သွားရတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော အားလုံးရှေ့မှာ ရှောင်လို့မကောင်းတာ
ကြောင့်ရပ်ပြီးနေလိုက်သည်။

“ကဲ...ဆန်အိတ်တွေကို ဖွင့်ချလိုက်”

ရာဇာဒိပါတို့တပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်လေးတွေက ဆန်အိတ်တွေကို
ဖွင့်ချလိုက်သည်။

“ဝေါ...”

“ဟင်..”

“ဟာ...”

ဆန်အိတ်ထဲမှာ ရောထွေးပြီးထည့်ထားတဲ့ စိန်ထုပ်တွေကို
တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အားလုံးအံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေချိန်တွင်
ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော သူ့အနေအထားကို သဘောပေါက်သွားပြီး သဘော

ကြီးပေါ်မှ ဆင်းရန်ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

“ဒီစိန်တွေဟာ မဏိပူရဘက်ကြီးကို ဓားပြတိုက်သွားတဲ့
စိန်တွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော ခင်ဗျားဘာပြောချင်သေးလဲ၊
ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ
တော့ ရှင်တို့ဆက်ပြီးစုံစမ်းပါ”

“စုံစမ်းလို့ပြီးပါပြီ”

“ဟင်...”

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်
အထားတွေ ရပြီးသားပါ”

ရဲချုပ်ကြီးက ယူနီဆက်မှတာဝန်ရှိသူတွေနှင့် တခြားသူတွေ
ကိုရှင်းပြပြီး ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော (ခေါ်) ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောကို ခေါ်ဆောင်လာ
ခဲ့တော့သည်။

“နင်တို့ ငါ့ကို ထောင်မချနိုင်ပါဘူး”

“စောင့်ပြီး ကြည့်ပါဦး ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစော”

www.burmeseclassic.com

“ဘာ..”

ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစော နာမည်အရင်းကို ခေါ်လိုက်သောကြောင့် အံ့ဩသွားသည်။

“ဒီလောက်ဆို ခင်ဗျားသဘောပေါက်လောက်ပါပြီ”

ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောကတော့ ရာဇာဒီပါစကားကို ခပ်ပြုံးပြုံး လေးနှင့်တုံ့ပြန်ပြီးနောက်.

“ငါခင်ဖုန်းစော အစစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို လူတစ်ယောက် ထွက်ချက်နဲ့ ဖမ်းမယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီးလွယ်နေမလားကွာ၊ မင်းတို့မိထား တဲ့ ကောင်တွေဆီက စကားလောက်နဲ့တော့ မပြည့်စုံသေးဘူးနော်၊ ငါ့ကိုမင်းတို့ထောင်ကျအောင်လုပ်ဖို့ကြိုးစားပါဦး”

“စိတ်ချ...ခင်ဗျားကို ထောင်ထဲပို့ဖြစ်အောင်ပို့မယ်၊ ခင်ဗျား ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေက သိပ်ကိုရက်စက်လွန်းတယ်

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ဘာပြစ်မှုကိုမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး၊ ကျူးလွန် တဲ့သူတွေက တခြားတစ်ယောက်ပဲ”

“အားလုံးကို ခင်ဗျားကြိုးကိုင်ခဲ့တာလေ”

“ဒါတွေကို ငါက အကောင်းဆုံးရှေ့နေ ငှားပြီး ရုန်းထွက်ဖြ မယ်”

“ခင်ဗျားပဲ ထွက်နိုင်မလား၊ ကျုပ်တို့ကပဲ ခင်ဗျားကို ထောင် ချနိုင်မလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့”

“မင်းဟာ သိပ်ပြီးတော်တဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းထက်ငါက ပိုပြီးတော်တယ်၊ ဟား...ဟား...ဟား...”

“ခင်ဗျားဟာ သိပ်ပြီးတော်တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်း မွန်တဲ့တော်ခြင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မြေခွေး တစ်ကောင်လိုတော်တာ”

“မင်းစကားက ရိုင်းလှချည်လား”

“ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်မှုထက် စာရင် ဘာမှ မဟုတ် လောက်ပါဘူး၊ ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစော”

၃၅ ၃၅ ၃၅

အခန်း << ၁၂ >>

ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောပိုင်ဆိုင်သော စက်မှုဇုန်ထဲက ကားစက်ရုံကို
 ရောက်တော့ဦးမြင့်သိန်းကို လုံးဝမတွေ့ရပေ။

“မင်းတို့ မန်နေဂျာ မလာဘူးလား”

“သူ မလာတာ ကြာပြီ”

“ဒါဆို စက်ရုံကို ဘယ်သူဦးစီးလုပ်ကိုင်နေလဲ”

“မချောကလျာဦးပါ”

“သူရှိလား”

“ရောက်မလာသေးဘူး၊ ဆရာတို့စောင့်မယ်ဆိုရင်
 ဧည့်ခန်းမှာစောင့်ကြပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကောင်းပြီ”

ရာဇာဒီပါနှင့်ကျော်စွာ ဧည့်ခန်းတွင် ချောကလျာဦးကို စောင့်
 နေလိုက်ကြသည်။

“ဒီပါ...မင်း ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောကို ကိုင်တွယ်ဖို့က ခက်မယ်၊
 သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူကြီးတွေဆီကို တခြားအဖွဲ့အစည်းတွေက
 တောင်းဆိုမှုတွေပြုလုပ်နေကြပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောက မဏိပူရဘဏ်ကြီးကိစ္စ
 မှာ သူ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာကို ခေါင်းရှောင်ဖို့အတွက် အစားထိုး
 ပြင်ဆင်မှုတစ်ခုလုပ်ထားတာတော့ သေချာတယ်”

“ဒါက ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ငါ့အထင်တော့ ကောင်းပီလျှံအတုကို သူ့အသုံးချမှာ သေ
 ချာတယ်”

“ဒို့ဘက်က ကောင်းပီလျှံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းမိဖို့တော့ လိုပြီ
 ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

စက်ရုံရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ကားထဲ
 မှ ချောကလျာဦး ဆင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချောကလျာဦး

သစ္စာမွန်စာပေ

သူတို့ရှိတဲ့ ဧည့်ခန်းသို့ လျှောက်လာပြီး

“ဆရာတို့ ကျွန်မကို တွေ့ချင်လို့ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

“ဦးမြင့်သိန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်လို့ပါ”

“သူ ငပလီဘက်ကို ကျန်းမာရေးအရ အနားသွားပြီး ယူနေပါတယ်”

“သူသွားတာ ကြာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ (၁၀) ရက်လောက်ရှိပါပြီ”

“သူတစ်ယောက်တည်း သွားတာလား”

“သွားတုန်းက ကျွန်မပါ လိုက်သွားပါတယ်၊ ဒီစက်ရုံကို ပစ်ထားလို့မရတာနဲ့ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့တာပါ”

ဈေးကလျာဦးစကားနှင့် ရထားပေါ်တွင် မိမိတို့အား သတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော လူပြောတဲ့စကားက လွဲချော်နေလေပြီ။ ဈေးကလျာဦး... ဦးမြင့်သိန်းကို ဖုံးကွယ်ပေးထားတာကို သဘောပေါက်ပေမဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ကာ နေလိုက်သည်။

“ကျွန်မဘာကိစ္စလို့ပြောပေးရမလဲ ဆရာ”

“ပြောလိုက်ပါ ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းမိသွားပြီ၊ သူ့အားလုံးကို ဝန်ခံလိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီရှင်...”

ရာဇာဒီပါတို့ ပြန်ပြီး ထွက်လာကာ စက်ရုံဝန်းထဲ တစ်နေရာမှ စောင့်ပြီးနေလိုက်ကြသည်။

“ငါတို့ကားချိန်းရင်ကောင်းမယ်”

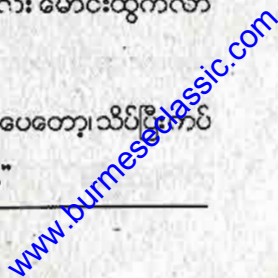
“ဟိုမှာ အငှားကားတစ်စီး၊ သူ့ကို အသုံးချရမယ်”

“မင်းသွားပြီး စကားပြောလိုက်”

“အေး...”

ကျော်စွာ ထွက်သွားပြီး အငှားကားသမားကို လိုအပ်တဲ့ စကားကိုပြောကာ ကားပြောင်းလိုက်ကြသည်။ ရာဇာဒီပါတို့ ကားပြောင်းပြီး သိပ်မကြာ၊ ဈေးကလျာဦး ကားလေး မောင်းထွက်လာလေသည်။

“ကဲ... ဝိုညီ၊ အဲဒီကားနောက်က လိုက်ပေတော့၊ သိပ်နီးကပ်မလိုက်နဲ့၊ မျက်ခြည်မပြတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“စိတ်ချပါဆရာ”

ချောကလျာဦး ကားလေးနောက်က လိုက်ခဲ့ကြ၏။
ချောကလျာဦးကားလေးမှာ ရန်ကုန်မြို့စွန်ဘက်သို့ဦးတည်ပြီးမောင်း
နေလေသည်။

“ခရီးလမ်းကြောင်း ရှင်းတော့ ဆက်ပြီးလိုက်နေရင် ရိပ်မိ
သွားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီပါ...ဟော...ဟိုမှာ ချောကလျာ ကားရပ်ပြီ”

ချောကလျာဦး ကားလေးကို ရပ်သည်နှင့် ရာဇာဒီပါတို့
ကားကကျော်တက်ပြီး တခြားအဝေးတစ်နေရာတွင် ရပ်ကာ

“ဆရာ... ဟိုမှာ ရပ်ထားတဲ့ အငှားကားက ကျွန်တော့်
ဘော်ဒါကား...”

“အေးကွာ... သူကားနဲ့ ချိန်းမယ်”

ရာဇာဒီပါတို့ အငှားကားသမားလေးကို ကျသင့်ငွေပေးပြီး
နောက်ထပ်အငှားကားတစ်စီးပေါ်သို့ ပြောင်းပြီး တက်လိုက်ကြသည်။
ချောကလျာဦးရပ်ထားသောနေရာမှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့
ဖြစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲတွင် အိတ်တွေဆွဲလာတာကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

“ကဲ.. ကားဆရာလေး... အဲဒီကားနောက်က ဆက်ပြီးလိုက်
တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချောကလျာဦး... ရာဇာဒီပါတို့ လိုက်လာတာကို ရိပ်မိခြင်း
တော့ မရှိသေးချေ။ သူမကားက မှော်ဘီခြံဝန်းကြီးဘက်သို့ မောင်း
သွားတာကြောင့် အဝေးမှပဲ ကြည့်ပြီး ကားလိုက်ပြီး ဝင်လို့ မဖြစ်
သေးပေ။

ထို့ကြောင့်...

“ကဲ... ငါ့ညီကျေးဇူးပဲကွာ”

“ရပါတယ် ဆရာ...”

ကားဆရာကို ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ချောကလျာဦး ဝင်သွားသော
လမ်းကလေးအတိုင်း ခြေလျင်လျှောက်ပြီး ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီပါ ခြံဝမှာ နှစ်ကောင်စောင့်နေတယ်”

“ဒီကောင်တွေကို ခြေရာဖျောက်ပြီး ဝင်မှဖြစ်မယ်”

ရာဇာဒီပါ အခြေအနေကို လေ့လာပြီး စနောက်

“ကျော်စွာ.. ဟိုဘက်ခြံထဲက ဝင်ကြမယ်”

“အေး...”

၁၆၆ ❀ နိုင်းမဟာ

တစ်ဖက်ခြံမှာ ခြံလွတ်ကြီးဖြစ်တာမို့ တိုးဝင်လိုက်ကြပြီး
တစ်ဖက်ခြံထဲသို့သစ်ပင်များကွယ်ကာဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ခြံကြီးကတော်တော်ကိုကျယ်တာပဲကွာ”

“ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေ ခိုအောင်းလို့ကောင်းနေတာပေါ့
ကွာ”

အိမ်ကြီးနားတွင် ချောက်လျာဦး ကားကလေးရပ်ထား
တာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျော်စွာ..ခြေသံလုံပါစေ”

“စိတ်ချ”

အိမ်ကြီးပြတင်းပေါက်နားသို့ကပ်သွားပြီး အိမ်ထဲကိုကြည့်
လိုက်တော့ ဦးမြင့်သိန်း နှင့် ချောက်လျာဦးတို့ စကားပြောနေတာကို
တွေ့နေရ၏။

“ငါ့ဆီကိုဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ရောပေါ့”

“ကိုကြီးက အပြစ်ပြောတော့မယ်၊ ကိုကြီးဖုန်းကိုကြည့်ပါဦး”

ဘက်ထရီကဒေါင်းနေပြီ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ”

“ဒါကြောင့် ချောက်ကိုယ်တိုင် ထွက်လာရတာပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“နောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်မှဖြင့်ကွာ”

“ချော ဒီလောက်မညံ့ပါဘူး ကိုကြီးရာ ချောနောက်မှာ
ဘာကားမှ ပါမလာပါဘူး၊ စိတ်ချ။ ဒီကဖြင့် ကိုကြီးကြိုက်တဲ့
အရက်ကိုတောင် ဝင်ပြီးဝယ်ခဲ့ရတာ”

“အေးပါကွာ၊ ဒါကြောင့် ချောက်ချစ်နေရတာ”

“ချစ်ရမှာပေါ့၊ ခုလို ကိုကြီး ဒုက္ခတွေဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုကြီး
မယားကြီးက ဘာတွေကူညီပေးလို့လဲ”

“ဒီဟာမကြီးအကြောင်း ပြောမနေနဲ့၊ ဘာမှသုံးစားလို့ရတာ

မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် စက်ရုံကိစ္စတွေကို ချောနဲ့လွှဲထားရတာပေါ့”

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ ချောရဲ့”

“ဟို..အဘွားကြီးကို မိသွားပြီဆိုတော့ စက်ရုံကိစ္စတွေကို
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သက်ဆိုင်ရာက သိမ်းတော့မှာ သေချာတယ်”

“ကိုကြီး သိတယ် ချော၊ ချောက်ကိုယ်ပေးထားတဲ့ စိန်တွေရှိ
တယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတာပေါ့၊ ဒီစိန်တွေက ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော ပစ္စည်းတွေလား”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ မကီပူရဘက်ကြီးဆို ဓားပြ

သစ္စာမွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

တိုက်တုန်းကယူလာတဲ့စိန်တွေ၊ ကိုကြီးကိုဆန်အိတ်တွေထဲမှာထည့်
ခိုင်းတုန်းကပြောင်ထားလိုက်တာ၊ ဒီစိန်ရဲ့တန်ဖိုးက ကြီးတယ်ချော့ရဲ့
ဒါတွေနဲ့ချော့ဘဝကိုကောင်းကောင်းကြီးနေလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုကိုကြီးနောက်ကိုစုံထောက်တွေလိုက်ရှာ
နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နယ်စပ်ဘက်ကိုထွက်ရမှာပေါ့၊ ချော့ပါလိုက်ခဲ့ရမယ်”

“နယ်စပ်ဘက်ဆိုတော့ ဘယ်နိုင်ငံဘက်လဲ”

“တရုတ်ပြည်ဘက်၊ ဟိုမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေလို့ရတဲ့
အခြေအနေ ရှိတယ်၊ ဒီအဘွားကြီးရဲ့အိမ်တွေ ခြံတွေက ကိုကြီးတို့
အတွက်ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“လိုက်ရမှာပေါ့ကိုကြီးရယ်၊ ကဲ...သောက်လိုက်ဦး”

“ချော့ပြန်ဦးမှာလား”

“ခုမပြန်သေးပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးမှပြန်မှာပါ”

ရာဇာဒီပိတို့(၂)ယောက် အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်နေပြီ
ဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးအပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေသော နှစ်ယောက်က
တော့ အရက်တစ်လုံးနှင့် အရသာခံနေကြသည်။

“ကဲ...အခန်းထဲကိုသွားကြရအောင်”

“ကိုကြီးကလည်း...ကဲပြီ”

ချော့ကလျာဦးကို ပွေ့မပြီး ဦးမြင့်သိန်းအခန်းထဲသို့
ခေါ်ဆောင်လာစဉ် ရာဇာဒီပိတို့နှင့် တန်းပြီးတိုးလေသည်။

“ဟင်...မင်း...မင်း...တို့”

“ရှင်..”

“နှစ်ယောက်လုံး လက်ရော ပါးစပ်ပါ ပိတ်ပြီးနေကြ၊
တွေ့လား သေနတ်...၊ မင်းတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သေအောင် မပစ်ရဲဘူး
တော့ မထင်နဲ့နော်၊ ကျော်စွာဖုန်းဆက်လိုက်တော့”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ...သူ့ကိုစွဲတွေထဲမှာမပါပါဘူး...ဆရာရယ်”

“ပါတယ်..မပါဘူး ဆိုတာ နောက်တော့ ရှင်းသွားမှာပါ၊

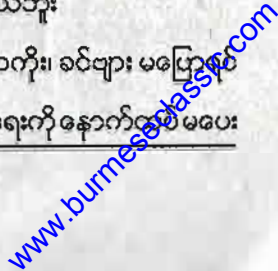
ဦးမြင့်သိန်း ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်”

“ဘာအခွင့်အရေးလဲ”

“ကောင်းစီလျှံကို ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာကိုပြော”

“ကောင်းစီလျှံကိုစွဲကျုပ်မကိုင်တွယ်ဘူး”

“ခင်ဗျားက သစ္စာစောင့်သိနေတာကိုး၊ ခင်ဗျား မပြောစရာ
ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်တို့ဘက်က အခွင့်အရေးကို နောက်ထပ် မပေး

နိုင်တော့ဘူး”

“ဆရာ..ကျွန်မသိတယ်”

“ဟင်...မင်း...မင်း...ချော..”

“ဟို...ကောင်းပီလုံဆိုတဲ့တရုတ်ကြီးကို မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဖမ်းထားကြတယ်ဆရာ”

“ကျေးဇူးပဲချော..”

“မင်းကွာ..သစ္စာဖောက်မ”

“ရှင့်ကို ကပ်နေတာ ကျွန်မဘဝအတွက် ကပ်ခဲ့တာ၊ ရှင်တို့ရဲ့

ဒုစရိုက်မှုထဲမှာ မပါဘူး”

“ဆရာ..ဆရာ..အပြင်မှာ ရဲ့..ရဲ့..တွေ”

“ဟာ..”

ရာဇာဒီပိတို့ကို တွေ့သွားတာကြောင့် အပြင်မှ ဝင်လာတဲ့ နှစ်ယောက်ပါအံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“မင်းတို့ပါသက်သက်သာသာလာပြီး ထိုင်နေကြတော့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ..”

ခြံဝမှ နှစ်ယောက်ကိုပါ နယ်မြေခံတပ်ဖွဲ့တွေက ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီး ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“စခန်းမှူးရေ... ခင်ဗျားရဲဘော်တွေနဲ့ မြေအောက်ခန်းကို ဖွင့်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဒီပိ”

“ကျွီး...ကျွီး... ဝုန်း..”

ရဲဘော်(၃)ယောက်အားနှင့် မြေအောက်တံခါးချပ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ..”

မြေအောက်ခန်းကြီးထဲတွင် ကောင်းပီလုံမေ့မျောနေလေသည်။

“ဆေးရုံကိုခေါ်သွားဖို့ပြင်ကြတော့”

ကောင်းပီလုံကို ပွေ့မပြီး ကားပေါ်သို့တင်ကာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လို ဦးမြင့်သိန်း၊ ချောကလျာဦး အပါအဝင် ဦးမြင့်သိန်းတပည့် (၂)ယောက်ကိုပါ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြတော့သည်။

“မြန်မာပြည်က ပွဲကတော့ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီထင်တာပဲဒီပိ”

“မြန်မာပြည်ပွဲက ပြီးပေမဲ့ တခြားပွဲတော့ ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒါတော့ မသိနိုင်သေးဘူးကွာ၊ အရူးကြီးတာ ကောင်းပီလုံ

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၂ ❀ နိုင်းမဟာ

ဆီက သိသင့်သလောက်တွေကို သိပြီဆိုရင်တော့ သတင်းစာရှင်း
လင်းပွဲကိုရချုပ်ကြီးလုပ်လို့ရပြီလေ”

“ဟဲ့..မကီပူရဘက် ပိုင်ရှင်ကြီးတောင် မြန်မာပြည်ကို
ရောက်နေပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“သူစိန်တွေပြန်ပြီးရလို့ဝမ်းသာနေမှာပေါ့ကွာ”

“စိန်တွေက သူ့စိန်တွေမှမဟုတ်တာ”

“ဘယ်သူ့စိန်တွေလဲ”

“မြန်မာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံတော်က စိန်ပြွဲလုပ်ဖို့အတွက် နိုင်ငံ
ပေါင်း (၂၀)ကျော်က ပို့ထားတဲ့စိန်တွေကွ”

“အားပါးပါး...လျော်ရရင်မသက်သာဘူးနော်”

“သူချမ်းသာတဲ့ငွေကြေးထက် (၁၀) ဆလောက် လျော်
ရမှာ”

❀ ❀ ❀

အခန်း << ၁၃ >>

“ဘာပြောတယ် ဒီပါ၊ ကောင်းပီလျှံရဲ့လျှာကို ဖြတ်ထား
ကြတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နှုတ်ပိတ်ပြီး တရားခံလုပ်ဖို့ပြင်ဆင်ထားတာ”

“ခုဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ”

“မကီပူရဘက်ကြီး အနုကြမ်းစီးမှုကို သတင်းစာရှင်းလင်း
ပွဲလုပ်မယ်ဆိုရင် အဓိကတရားခံဟာ ကောင်းပီလျှံအတူကိုပဲ
ခေါင်းစဉ်တပ်ရမှာ”

“ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောတို့ကရော”

“လက်ရှိ သက်သေစကားလောက်နဲ့ပဲပြောရမယ်၊

ခက်နေတာက ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောဆိုတာကို ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ ခက်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောအဖြစ်နဲ့ ထောင်ထဲကို ပို့ရင် တစ်ဖက်မှာ အဖမ်းခံထားရတဲ့ ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောအတွက် အရမ်းကို နစ်နာမယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်ဒီပါ၊ ဟူး... ပွဲကျပြီးတော့ မလိုလို့နဲ့ မပြီး ဖြစ်နေပါလားကွာ၊ ငါ သတိရပြီ၊ ကောင်းစီလျံကို ပါးစပ်နဲ့ ပြောလို့မရရင် စာနဲ့ရေးခိုင်းရင်ရော..”

“ကျော်စွာရယ်... သူတို့က ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ကောင်းစီလျံအတုလက်တွေကိုပါ ရိုက်ချိုးထားတယ်”

“ဟာကွာ... ရက်စက်လိုက်တာ၊ ဒီလောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်နေမယ့်အစား တစ်ခါတည်း ဘာလို့မသတ်လိုက်ကြသလဲ မသိဘူး”

“သူတို့ကို ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်က ခွင့်မပြုသေးလို့ဖြစ်မယ်”

“ဒီပါရေ... မြန်မာပြည်ဘက်က လှုပ်ရှားရမယ့်တာဝန်တွေက တော့ ပြီးဆုံးသွားပြီပဲကွာ၊ ရဲချုပ်ကြီး ဘာတွေတာဝန်ပေးဦးမလဲဆိုတာကိုပဲ နားထောင်ကြတာပေါ့”

“ငါကတော့ ဒီပွဲစဉ်ကို မကျေနပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောကို ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ဖော်ထုတ်ချင်သေးတယ်ကွ”

“ဒီပါ... ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောကို ဖော်ထုတ်မယ်ဆိုရင် မြန်မာပြည်ထဲမှာ ဖော်ထုတ်လို့မရဘူး၊ တရုတ်ပြည်ရန်ဟိုင်းထိကို သွားရမှာ”

“ဒါကြောင့် မကျေနပ်ဖြစ်နေတာ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်ရင် ဒို့ဖော်ထုတ်မှုက စိန်တွေကို ပြန်ရအောင် လုပ်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်ဘက်က ပါဝင်သူတွေကိုပဲ ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တာ၊ တကယ်တမ်း ကျတော့ မဏိပူရ ဘက်ကြီးကို အနကြမ်းစီးဖို့ ညွှန်ကြားတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ကောင်းစီလျံအတုကိုသာ သိပြီး သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သေသေချာချာ မဖော်ထုတ်နိုင်တာ”

“ဒီပါ... စိတ်တော့ လျော့လိုက်တော့ကွာ..”

“ဆရာ ဒီပါနဲ့ ဆရာကျော်စွာ၊ ရဲချုပ်ကြီးက ခုချက်ချင်း လာခဲ့ကြဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

“အေး... အေး... လာခဲ့မယ်”

ရာဇာဒီပါတို့ ရဲချုပ်ကြီး ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည့်

ရဲချုပ်ကြီးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စကားမပြောသေးဘဲ တစ်ခုခုကိုလေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေလေသည်။

“ဆရာဒီပါတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်။ ခုလို မဏိပူရဘဏ်ကြီးအနုကြမ်းစီးမှုကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တာ ဟာ နိုင်ငံရဲဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းကိုပါ ပြန်ပြီး မြှင့်တင်ပေးလိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်လိုက်တာနဲ့ ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောကိုလွတ်မြောက်ဖို့အခွင့်အရေးပေးလိုက်သလိုဖြစ် နေမှာသေချာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရဲချုပ်ကြီး၊ အမှုကိုဆက်ပြီး ဖော်ထုတ်ဖို့ဆို တာကလည်း ကိုယ့်နိုင်ငံထဲမှာ မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားလို့မရနိုင်ဘူး”

“အင်း... ကျုပ်လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောပြီး တရုတ်ပြည်ဘက် ကိုဆက်ပြီး သွားနိုင်ဖို့ကို ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ရဲချုပ်ကြီး ခွင့်ပြုမှုရအောင်လို့ ကြိုးစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော် တို့ဘက်က ဘယ်လိုနေရာဖြစ်ဖြစ် သွားဖို့ဝန်မလေးပါဘူး”

“ကျုပ်လူတွေရဲ့သတ္တိနဲ့အရည်အချင်းကိုယုံပါတယ်။ လူကြီး တွေဆီကခွင့်ပြုချက်ကိုရအောင်ကြိုးစားရမှာပဲ။ ဪ... ဆရာဒီပါတို့

နှစ်ဦးကို မဏိပူရဘဏ်ပိုင်ရှင် ဟောက်ရှီပိုင်က ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ဖို့ ဖိတ်ထားတာ သွားလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ရဲချုပ်ကြီး”

ရဲချုပ်ကြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာကြပြီးနောက်

“ဒီဂုဏ်ပြုပွဲကို သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတို့က အဓိကကျတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို မဖော်ထုတ် နိုင်သေးဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သွားရမှာ ဒို့တာဝန်ပဲ။ တစ်ခါတည်း သွား မလား”

“သွားမယ်ကွာ”

ဌာနချုပ်ထဲမှ ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဤအထင် တစ်ခု ပြောရရင် တရုတ်ပြည်ဘက်က ငါ တို့ ဝင်ရောက်မှုကို ခွင့်ပြုမှာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ”

“သိပ်ပြီး သေချာတာပေါ့ကွာ။ သူတို့ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ ကပဲ ဆက်ပြီး ဖော်ထုတ်ချင် ဖော်ထုတ်မယ်။ ကောင်းစီလျှံအတုလိုပဲ ပေးဖို့ကလည်း သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လွှဲပေးရမလဲ မသိဘူးဖြစ်နေ

www.burmeseclassic.com

တယ်၊ သူ့ရဲ့နောက်ကြောင်းကပျောက်နေပြီ”

“စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာက ကောင်းပီလျှံအစစ်မဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ဘက်တိုက်တံခါးကြီးကိုဖွင့်လို့ရတာလဲ၊ ဒီအဖြေကို ခုထိ ငါတို့ မသိရသေးဘူး”

“ငါမကျေနပ်ဆုံးကိစ္စတွေထဲမှာ ဒါတွေလည်းပါတယ်၊ မကိပူရဘက်ကြီးအမှုကိုဖော်ထုတ်လို့ရတယ်သာ ပြောတာ၊ တကယ် အဓိကကျတဲ့ကိစ္စတွေကို မဖော်ထုတ်နိုင်သေးဘူး”

“ဟူး...”

မကိပူရဘက်ဝန်းထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာခဲ့လေသည်။

“လာကြကွာ...ဆရာဒီပီတို့ကိုစောင့်နေတာ”

မန်နေဂျာချုပ်ဦးလက်ျာခေါင်က လာရောက်ပြီး ဆီးကြိုကာ ဧည့်ခံပွဲရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

“သူဌေး...သူတို့က ဘက်အနကြမ်းစီးမှုကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ ကြတဲ့ စုံထောက် ရာဇာဒီပီနဲ့ ကျော်စွာ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘက်တိုက်တံခါးမကြီးကို ပွင့်အောင်ဖွင့်နိုင်တဲ့ ဖော်ထုတ်မှုကို မသိရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဟင်..”

ဘက်တိုက်ပိုင်ရှင်ဟောက်ရှိပိုင်ရဲ့စကားက ရာဇာဒီပီတို့ကို ခပ်လှောင်လှောင်ကလေး ပြောလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“မြန်မာပြည်က အနကြမ်းစီးတဲ့ကောင်တွေကလည်း ခပ်ညံ့ ညံ့ထင်တာပဲ၊ တစ်ယောက်မိရင် အကုန်မိသလိုဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်က ကောင်းပါတယ်၊ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး... မန်နေဂျာချုပ်”

“ပြောပါသူဌေး”

“သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဘောက်ဆူးလေး လုပ်ပေး လိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်ဟိုဘက်မှာ စကားသွားပြီးပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

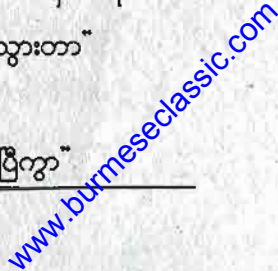
ရာဇာဒီပီစိတ်ထဲတွင် ခံပြင်းသွားသည်။

“အန်ကယ်ကျွန်းတော်တို့ကို ဘာဘောက်ဆူးမှ မပေးပါနဲ့”

“ငါသဘောပေါက်တယ်ဒီပါ၊ ငါက ထောက်လှမ်းရေးတပ်က နေလာခဲ့တဲ့ကောင်ပါကွ၊ သက်သက်ဖော်ကားသွားတာ”

“ပွဲစဉ်က မပြီးသေးပါဘူး”

“ရဲချုပ်ကြီးတော့ ခုမှပိုပြီး ခေါင်းရှုပ်နေပြီကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအန်ကယ်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဟောက်ရီပိုင်က သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲကို သူမပြန်ခင် လုပ်ပေးဖို့တောင်းဆိုနေတယ်”

“ဟာဗျာ..ရှင်းလို့မှ မရသေးတာကို သူသဘောပေါက်သင့်တာပေါ့”

“ရာဇာဒီပါ အန်ကယ်အမြင်တစ်ခုကိုပြောပြချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“မဏိပူရဘက်ပိုင်ရှင်က သဘောမပေါက်လို့မဟုတ်ဘူး၊ သဘောပေါက်တာမှတစ်ဖက်ကိုလွန်နေတယ်။ ဒါတမင် သက်သက် ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲကို တွန်းပို့ပေးနေတာက”

“အန်ကယ် ဟောက်ရီပိုင်ဟာ ရိုးသားခြင်းကင်းမဲ့တဲ့ သဘောကိုဆောင်ခြင်းဟာ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိနေပြီ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ရာဇာဒီပါရဲ့၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်လဲ ဆိုတာကိုတော့ မသိဘူး၊ မရိုးသားတာတော့ အမှန်ပဲကွ”

“ရှန်ဟိုင်းထဲကို ဝင်ဖို့တော့ ရဲချုပ်ကြီးကြီးစားနေတယ်”

“မရနိုင်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲအန်ကယ်”

“ရှန်ဟိုင်းပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဟောက်ရီပိုင် ယောက်ဖကွ၊ မင်းတို့ကို တရားဝင်ခွင့်ပြုမှုကို သူ့ဘက်က တားဆီးမှာ ပဲ၊ အေးမင်းတို့ဝင်ရင်တော့ တခြားနည်းနဲ့ပဲ ဝင်ရမယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ပြီဆိုမှ တရားဝင် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲကို လုပ်ပြလိုက်”

“ရဲချုပ်ကြီးခွင့်ပြုရင်ကောင်းမယ်”

“ခွင့်ပြုမှာပါ...ရာဇာဒီပါ”

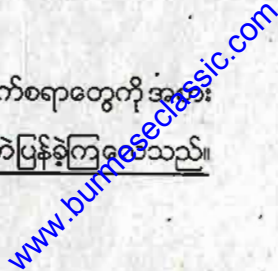
“ဟုတ်ကဲ့..ပြောပါအန်ကယ်”

“မင်းတို့ရှန်ဟိုင်းဘက်ကိုဝင်တော့မယ်ဆိုရင် အန်ကယ်ကို ယုံကြည်စွာနဲ့ အသိပေးပါ၊ မင်းတို့ကို ကူညီနိုင်မယ့် ကိစ္စတွေကို အန်ကယ်ကူညီမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးစကားမပြောနဲ့ ရာဇာဒီပါ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ပေါ်မှာ အထင်သေးတဲ့ တခြားတိုင်းတစ်ပါးသားတွေကို ငါတို့ ဘာလဲဆိုတာ သိအောင်တော့ လုပ်မြဲရမှာပေါ့ကွာ..”

ဟောက်ရီပိုင် ဧည့်ခံသော စားသောက်စရာတွေကို အစားမက်တဲ့ ကျော်စွာတစ်ယောက်တစ်စွန်းမှ မစားဘဲ ပြန်ခဲ့ကြရမိသည်။

၁၈၂ **နိုင်းမဟာ**

“ကျော်စွာမင်းရောဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“မင်းသွားတဲ့ခရီးမှာ ငါမလိုက်ရင် ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့၊
ခုတောင် ဟိုလူ ဟောက်ရိုပိုင်ရဲ့အပြုအမူကို ပြန်တွေးပြီး ဒေါသတွေ
ထွက်မိတယ်ကွ”

“ပွဲသိမ်းတော့မှစကားပြောကြတာပေါ့ကွာ”

မှ မှ မှ

အခန်း << ၀၄ >>

တရုတ်ပြည် ရှန်ဟိုင်းလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ကြီး ဆိုက်ပြီး
နောက်ရာဇာဒိပ်နှင့်ကျော်စွာတို့လေယာဉ်ကြီးပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

လေယာဉ်ကွင်းမှ အပြင်သို့ထွက်ပြီး အငှားကားတစ်စီးနှင့်
ဟိုတယ်တစ်ခုသို့လာခဲ့ကြရင်း ရဲချုပ်ကြီးပြောလိုက်သောစကားတွေ
ကိုပြန်ပြီးကြားယောင်မိသည်။

“ကျွန်လူကြီးတွေနဲ့စကားပြောတော့ ရှန်ဟိုင်းထဲကိုဝင်ပြီး
လှုပ်ရှားဖို့ကိုခွင့်မပြုဘူး။ ခွင့်မပြုတာကလည်း သူတို့တိုင်းပြည်ထဲက

သစ္စာမွန်စာပေ

ကိစ္စကို သူတို့ကိုပဲ တာဝန်ပေးချင်တဲ့သဘောသာဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်
 ဘက်ကဝင်ပြီး လှုပ်ရှားတာဟာ သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖော်ကားသလို
 မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ဘက်က ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တာကို
 ဖော်ထုတ်ပေးပြီးပြီ။ ကျန်တာတွေကို သူတို့ဘက်ကပဲ ဆက်ပြီးဖော်
 ထုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒါက လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒ... ကျုပ်အနေနဲ့ သိပ်ပြီး
 ဘဝင်မကျဘူးဆိုတာက ဟိုမှာ အဖမ်းခံထားရတဲ့ ကိုယ့်မြန်မာပြည်
 သားတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ကောင်းစီလျံအတုကို
 ဆက်ပြီးဖော်ထုတ်ပေးချင်တယ်လေ။ ဒါမှ ကိုယ့်ဘက်က ရှင်းလင်းဖို့
 ကိုဝံ့ဝံ့ကြားကြား လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာကို တော့ တင်ပြခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှ
 လူကြီးတွေဆီက အလွတ်သဘော ခွင့်ပြုမှုတစ်ခုကို ရတယ်။ ဒါက
 ဘာလဲဆိုတော့ ဆရာဒီပိတို့ နှစ်ယောက်ကို တရုတ်ပြည် ရှန်ဟိုင်းကို
 တိုးရစ်စီဇာနဲ့ အလည်သက်သက်သွားပြီး လှုပ်ရှားဖို့ပဲ။ ရက်က သိပ်ပြီး
 မရဘူး (၃) ရက်အတွင်း လှုပ်ရှားရမှာ... နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့ရတဲ့ (၃) ရက်အတွင်းမှာ အစွမ်း
 ကုန် ကြိုးစားခဲ့ပါမယ်”

“တစ်ခုတော့ သတိထားရမှာက ကိုယ့်ဘက်က အံ့မှာ
 အယွင်းတော့မဖြစ်စေကြနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါရဲ့ချုပ်ကြီး”
 ရဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်း
 အတွက် ရာဇဒီပိတို့ တရုတ်ပြည် ရှန်ဟိုင်းပြည်နယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပြီ
 ဖြစ်သည်။ ရှန်ဟိုင်းပြည်နယ်ထဲကို ရောက်ခဲ့ပေမဲ့ နယ်မြေနဲ့ ပတ်သက်
 ပြီး ဘာကိုမှ မကျွမ်းကျင်ကြပေ။

တည်းခိုမည့် ဟိုတယ်ထဲသို့ အငှားကားမောင်းပြီး ဝင်လာစဉ်
 နောက်ဘက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လိုက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

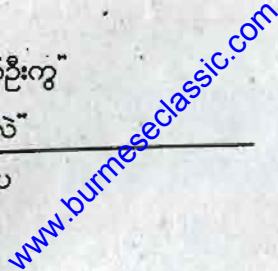
ဟိုတယ်ကောင်တာတွင် တည်းခိုဖို့ အတွက် စကားပြောနေ
 စဉ် ဆိုင်ကယ်သမားက ရာဇဒီပိတို့ နှစ်ယောက်ကို အနီးကပ်ကြည့်ပြီး
 နောက် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကောင်လေးကို စကားကပ်ပြီး ပြောတာကို
 သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။ ဟိုတယ်အစန်းသို့ ရောက် သည်နှင့်

“ကျော်စွာ... မင်းငါတို့ ဟိုတယ်ထဲကို ဝင်တုန်းက သတိပြုမိ
 လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ပြုမိလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ ဆိုင်ကယ်သမား လိုက်လာပြီး
 လေ့လာတာလေ”

“ဒီကောင်က ရှန်ဟိုင်းပုလိပ်တစ်ဦးကွ”

“မင်းဘာကို သတိပြုမိလိုက်လို့လဲ”

“ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကောင်လေးရဲ့ ဆက်ဆံပုံကိုကြည့်ပြီး ပြောနိုင်တာ”

“ငါတို့ရှန်ဟိုင်းကိုလာတာကိုဘယ်သူမှမသိနိုင်ပါဘူး၊ သိတဲ့ သူဆိုလို့ဦးလက်ရှာခေါင်ပဲရှိတာ”

“သတင်းပေါက်သွားလို့ သိတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီကောင် မြန်မာနဲ့ပတ်သက်ပြီးတစ်ခုခုကြောင့်သံသယနဲ့လိုက်လာတာဖြစ်မယ်”

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်..”

“ဟင်..”

အခန်းတံခါးကိုလာပြီးခေါက်တာကြောင့်ကျော်စွာ အခန်း တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တော့ရှန်ဟိုင်းပုလိပ်အရာရှိနှင့်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတွေကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ပတ်(စ်)ပို့တွေကိုစစ်ချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်”

ရာဇာဒီပါသူတို့ပတ်(စ်)ပို့တွေကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ သိပ်မကြာခင်ကနယ်စပ်ကနေရှန်ဟိုင်းကို

မြန်မာနှစ်ဦးစိုးဝင်လာလို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

ပြန်ပြီးထွက်သွားပြီးနောက်တွင်

“ကျော်စွာ”

“ဘာများလဲဒီပါ”

“သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကိုမင်းယုံလား”

“မင်းကရော”

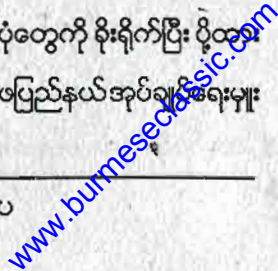
“ငါကမယုံဘူး”

“ဒါဆိုဘာသဘောလဲ”

“ငါတို့ဘယ်သူတွေဆိုတာကိုလာပြီးကြည့်တာကွ၊ ကျော်စွာ ရေငါတို့နှစ်ယောက်တော့ အန္တရာယ်နယ်မြေကိုရောက်နေပြီဆိုတာ တော့ သဘောပေါက်လိုက်တော့ဟေ့၊ ခုံဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ကိစ္စတွေဟာ မဏိပူရဘဏ်ပိုင်ရှင်ဟောက်ရှီပိုင်ရဲ့လက်ချက်တွေကွ”

“ငါတို့လာတာကိုသူသိသွားတယ်ပေါ့”

“သိလို့မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ ရှန်ဟိုင်းကိုလာမယ်ဆိုတာကို သူက တွက်ချက်ထားတာကွ၊ ငါတို့ဓာတ်ပုံတွေကို ခိုးရိုက်ပြီး ပို့တာဟာ ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ဒါကြောင့်သူ့ယောက်ဖပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကိုအကြောင်းကြားပြီးထားတာ”

“ဒီပါ.. ဒါဆို ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်သူက ပုလိပ်တွေနဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတွေပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ရှင်းမယ်ဆိုတာတော့ မပြော တတ်ဘူး”

“ဦးလက်ျာခေါင်ဆက်သွယ်ခိုင်းတဲ့သူဆီကို ဘယ်တော့ ဆက်သွယ်မလဲ”

“ငါတို့အဝင်အထွက်ကို ဒီကောင်တွေ စောင့်ကြည့်မှာသေ ချာတယ်ကျော်စွာ၊ ရှန်ဟိုင်းထောက်လှမ်းရေးနဲ့ငါတို့က အားပြိုင်ရ တော့မှာပဲဟေ့”

“ဘယ်လိုဟိုတယ်ကထွက်မလဲ”

“တစ်ရေးအိပ်လိုက်ပြီးမှ စဉ်းစားတာပေါ့ကွာ”

“မအိပ်ခင်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်ဟေ့”

“သွားချိုးချည်၊ ငါအောက်ကို ခဏဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

ကျော်စွာကို ထားခဲ့ပြီး ရာဇာဒီပါ အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့ သည်။ အောက်ထပ်တွင် ရာဇာဒီပါတို့ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့သူ (၃)ယောက်လောက်ကိုတွေ့နေရပေမယ့် မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး အပြင် ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက် စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့

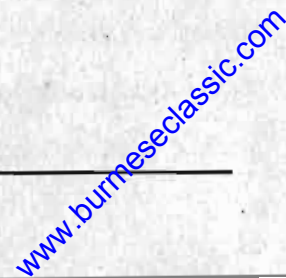
ဝင်တော့ နောက်မှနှစ်ယောက်လိုက်ပြီးဝင်လာသည်။ စတိုးဆိုင်ကြီး မှာ ခန်းမကြီးတစ်ခုလို အခန်းများစွာနှင့်ဖွင့်ထားသော စတိုးဆိုင်ကြီး ဖြစ်၏။ စတိုးဆိုင်ထဲတွင် တယ်လီဖုန်း၊ အဝတ်အထည်နှင့် ကက်ဆက် တီဗီမျိုးစုံကို ရောင်းသောဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ ရာဇာဒီပါ စတိုးဆိုင်ကြီး ထဲကို လာရတဲ့အကြောင်းက ကတ်နှင့်ဆက်ရသော ဟန်းဖုန်းကို ဝယ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ နောက်မှ လိုက်လာသူတွေက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေတာ ကြောင့်မျက်ခြည်ဖြတ်ဖို့ကို တွေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ”

ကလေးအရုပ်မျိုးစုံ ရောင်းသောအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး အရုပ်တွေကြားထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်သည်။ နောက်မှ လိုက်လာသူ နှစ်ယောက် အရုပ်တွေကြားထဲကိုဝင်ပြီး ရှာဖွေလုပ်တော့ ရာဇာဒီပါ ပုန်း နေသောနေရာတွင် လျှပ်စစ်မီးကြိုးနှစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး အနီးကပ်ကလေး ထားကာ အရုပ်ကြားထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဒီတော့မှ နောက်ကလိုက် နေတဲ့နှစ်ယောက်တွေသွားပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ နေလိုက် ကြသည်။

“ဖျတ်...ဖျတ်..”

“ဟာ...ဟင်...အို..”

ဇာတ်ကြီး(၂)ချောင်းကို ရှေ့ရိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ မီးချောင်း
တွေ မိတ်လိုက် ပွင့်လိုက် ဖြစ်ကုန်သလို ဈေးဝယ်သူတွေ ရုတ်ရပ်သံသံ
ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ပြေးလွှားကုန်ကြသည်။ ရာဇာဒီပါလူတွေ ကြားထဲ
မှ တိုးဝှေ့ပြီး အပေါက်ဝဆီသို့ ဦးအောင်ထွက်ကာ နောက်မှလိုက်နေသူ
တွေကို လူတွေကြားထဲမှာ ထားရစ်ခဲ့တော့သည်။

ကတ်နှင့် ဟန်းဖုန်းဆိုင်ဘက်တန်းကို အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပြီး
နာရီနှင့်သုံးရသော ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးကို ဝယ်ယူကာ စတိုးဆိုင်ကြီးထဲမှ
ခပ်အေးအေးပဲ ထွက်လာသည်။ ရာဇာဒီပါ ဟိုတယ်ဘက်သို့ ရောက်မှ
နောက်က လိုက်တဲ့ နှစ်ယောက် သွက်လှသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လိုက်
လာကြတော့သည်။ ရာဇာဒီပါ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့

“မင်းဘယ်ကို သွားတာလဲ”

“ဒီမှာ ဟန်းဖုန်း သွားပြီး ဝယ်တာကွ”

“ဒီကောင်တွေ မသိလိုက်ဘူးလား”

“သိလို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ နည်းနည်းလောက် ပညာပေးပြီး ဝယ်ခဲ့
တာကွ”

“မင်းကတော့ ရောက်တာနဲ့ ပညာခန်းက သုံးပြီ”

“မသုံးလို့မရဘူး ကျော်စွာရေ၊ နောက်ဆို ဒီထက်ပိုပြီး သုံးရ

မှာပဲ၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်ဟေ့..”

၂၅ ၂၆ ၂၇

အခန်း ◀ ၁၅ ▶

ဦးလကျာခေါင် ဆက်သွယ်ခိုင်းသော ဝီလိုင်ဆိုသူထံကို ဖုန်းဖြင့်ဆက်သွယ်လိုက်ပြီး သူတို့အခြေအနေကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ဘာမှမပူနဲ့၊ ဆရာခေါင်က ခုလေးတင်ကျုပ်ဆီကိုဖုန်းဆက် ပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ကူညီဖို့ပြောထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ထွက်တာနဲ့ ဒီကောင်တွေ ပါလာမှာ သေချာတယ်။ ကျုပ်ရအောင် လာခေါ်မယ် စောင့်နေကြ”

ဝီလိုင်ကို သူတို့တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်နှင့်အခန်းနံပါတ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဝီလိုင်က တရုတ်လူမျိုးဆိုပေမယ့် မြန်မာပြည်ပေါက်ကွ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဦးလကျာခေါင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“ဦးလကျာခေါင် ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှာ တာဝန်ယူတုန်း က နယ်စပ်ဘက်မှာ ဝီလိုင်အသက်ကို ကယ်ပေးခဲ့ဘူးတယ်လေ။ နောက်ပိုင်း ဝီလိုင်က တရုတ်ပြည်ကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး ရှန်ဟိုင်းဘက်မှာ စီးပွားရေးလုပ်နေတာ ခုအဆင်ပြေတယ်လို့ပြောတာပဲ။ တရုတ်ဆိုပေမဲ့ မြန်မာလူမျိုးပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးတယ်”

“မြန်မာစိတ်ရှိတယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးလကျာခေါင်က ဝီလိုင်ကို မဖြစ်မနေ ဆက်သွယ်ဖို့မှာလိုက်တာ”

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ငါတို့ကိုခေါ်ထုတ်မလဲမသိဘူးနော်”

“စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ကွာ”

ရာဇာဒီပါတို့ ခုတင်ပေါ်တွင် ဝီလိုင်ဆိုသူကို စောင့်ရင်း လှဲနေလိုက်ကြပြီး သိပ်မကြာလိုက်

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်..”

“ဟင်..လာပြန်ပြီ၊ ဘာတွေစစ်ဆေးဦးမလဲမသိဘူး”

ရာဇာဒီပါ ဟန်းဖုန်းကို သေချာစွာပိတ်လိုက်ပြီး ကျော့စွာ တံခါးဆီကို သွားကာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကျော့စွာတွေ့လိုက်ရသူတွေ

သစ္စာမွန်စာပေ

ကဟိုတယ်ဝန်ထမ်း(၃)ဦးဖြစ်နေသည်။ အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီး

“ဝီလိုင်ဆိုတာကျုပ်ပဲ” ၃

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က ရာဇာဒီပါ”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုလက်ဆွဲနှုတ်

ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ကိုရာဇာဒီပါ။ ဟိုတယ်သန့်ရှင်းရေး ဝတ်စုံလဲပြီး ကျုပ်

နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြတော့”

“ကောင်းပြီ”

“မင်းတို့(၂)ယောက်ကတော့ အဆင်ပြေသလိုလိုက်ခဲ့ကြ

တော့၊

ဝီလိုင် သူ့ကောင်တွေကိုမှာပြီး ရာဇာဒီပါတို့နှင့်ထွက်လာခဲ့

ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်၊ ပုံစံမပျက်သွားကြ

မယ်”

ရာဇာဒီပါတို့ အခန်းထဲတွင် ဝီလိုင် လူတွေနှင့် ဝတ်စုံလဲပြီး

ထွက်လာကာကို အပြင်တွင်စောင့်ကြည့်နေကြသူတွေ သတိမပြုမီ

လိုက်ပေ။ ဟိုတယ်၏ အနောက်ဘက် သန့်ရှင်းရေးပစ္စည်းတွေ

ထားသောနေရာသို့ရောက်တော့မှစွန့်ပစ်စက္ကူပုံးတွေကိုပန်းပေါတင်

ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သန့်ရှင်းရေးကားဆီသို့ရောက်တော့မှ

ဘားမောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဝီလိုင် ရာဇာဒီပါတို့ကို ဘယ်ကို ခေါ်

ဆောင်သွားသည်ကိုတော့မသိ။

“ကျုပ်တို့အချိန်သိပ်ပြီးမရဘူးဝီလိုင်”

“အရင်ဆုံးဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဒီဇာတ်ပုံထဲက လူရဲ့နောက်ကြောင်းကိုသိချင်တယ်”

ရာဇာဒီပါ သူ့ဒဏ်ကပ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကိုထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်.. ဓာတ်ပုံထဲက လူကိုတော့မသိဘူး၊ သိလို့မရဘူးလို့

တော့ကျုပ်သိတယ်။ ကဲပါအပေါ်က သန့်ရှင်းရေးသမား ဝတ်စုံတွေကို

ချွတ်လိုက်ပါဦး”

ဝီလိုင်မောင်းလာသောကားလေးမှာ တရုတ်ဘုံကျောင်း

တစ်ခုထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့ကြပြီးနောက် ဘုံကျောင်းကြီးရှေ့တွင်

လှိုင်းရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့..လူးလူး...”

“ဟာ..ဆရာ”

ဘုံကျောင်းထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဝီလိုင် လှမ်းခေါ်

လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ဆရာချူး..ရှိလား”

“ရှိပါတယ်ဆရာ၊ အထဲမှာ တီဗီဂိမ်းကစားနေတယ်၊ ဆရာ
ဝင်သွားလိုက်လေ”

“ဝင်မလာနဲ့ ငါအပေါက်ကိုရောက်နေပြီ”

“မှတ်ဆိတ်မွေးအရည် ဆံပင်သျှောင်ထုံးကြီးနှင့် တရုတ်
ကြီးတစ်ယောက်ကိုရာဇာဒီပါတို့တွေ့ ဖိုက်ကြသည်။

ဝီ..မင်း..ငါ့ကိုဘာတွေလားပြီး အပူကပ်ဦးမလို့လဲ၊ မင်းကို
ကြည့်ရတာ သန့်ရှင်းရေးကားကြီးနဲ့ မဟုတ်တာတွေ လုပ်လာပြန်ပြီ
နဲ့တူတယ်၊ ကဲ...ဧည့်သည်တွေကိုဧည့်ခန်းဘက်ကိုခေါ်ခဲ့ကြ”

တရုတ်အဘိုးကြီးချူး ရာဇာဒီပါတို့ကိုဧည့်ခန်းတွင်တရုတ်
ရိုးရာထုံးစံအတိုင်း အခါးရည်နှင့် ဧည့်ခံလေသည်။ သောက်လေ
သောက်ထ မရှိတာကြောင့်မနည်းပင်မျိုချရသည်။

“ကဲ...ဝီ...ဘာကူညီပေးရမလဲ၊ သူတို့ဘယ်သူဆိုတာကိုမိတ်
ဆက်ပေးဦး”

ဝီလိုင် ရာဇာဒီပါတို့ကို အမှန်တိုင်းပင် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်
သည်။

“အင်း...မြန်မာပြည်ရဲ့ သူရဲကောင်းတွေပဲ၊ ကဲ...ဆို..”

ရာဇာဒီပါ...ကောင်းစီလုံးအတုဓာတ်ပုံကိုထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီခွေးကောင်ပဲ၊ သောက်ကျင့်ကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်

ဘူး၊ ပုလိပ်တွေနဲ့ပေါင်းပြီးလုပ်စားနေကြတာ၊ ဒီကောင်အမည်ရင်းက

ချောင်းစီလျံ၊ ကောင်းစီလျံရဲ့ညီပေါ့၊ အမွှာညီအစ်ကိုတွေတော့

မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ချင်းဆင်ကြတာပါ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားချင်းကတော့

မတူဘူး၊ စရိုက်ချင်းလည်း ကွဲပြားတယ်၊ လူကောင်းနဲ့ လူယုတ်မာပဲ

လေ၊ ကောင်းစီလျံက စိတ်ထားကောင်းမွန်ပြီး လူသားချင်း စာနာမှု

အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်တယ်၊ ချောင်းစီလျံဆိုတဲ့ကောင်ကတော့

ဝီသမလောဘကောင်၊ ကောင်းစီလျံက ကားချင်းတိုက်မိပြီးသေဆုံး

သွားခဲ့တယ်၊ သေတာတောင် သူ့ခမျာအင်္ဂါမစုံဘဲ မြေမြှုပ်ခံခဲ့ရတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲချူး..”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ငါက ဒီတုန်းက ကောင်းစီလျံရဲ့ဘယ်

ဘက်မျက်လုံးကို ရေခဲတိုက်မှာ ထုတ်ပေးခဲ့ရတယ်လေ၊ ငါက ငွေ

ပေါပေါရတာနဲ့မလုပ်သင့်တာကိုလုပ်ပေးခဲ့တယ်”

“ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“သူဌေးငမ္မဲဟောက်ရှိပိုင်”

“ဘာလို့သူ့ကို သူဌေးငွေ့လို့ခေါ်တာလဲ”

“ဒီကောင် မြင်းပွဲတွေ ရုံးထားတယ်၊ အကြွေးတွေက လည်ပင်းကိုရောက်နေပြီကွ၊ ဒါကြောင့် သူဌေးအမည်ခံ ငွေ့လို့ပြော တာ၊ ဒီကောင်မယားငယ်တောင် ပျောက်နေတာကြာပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဝီ...မင်းနဲ့ကွာ...တုံးပါပေ၊ ဟိုကျင်ဖုန်းစောလေ...”

“ဟင်..”

ရာဇာဒီပါအခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ် သည်။

“မင်းတို့က နောက်ဘာသိချင်သေးလဲ၊ ငါသိတာဆို အကုန် သိရမှာပဲ”

“ကျင်ဖုန်းစောကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်မှာ မိထားပါ တယ်၊ ကျင်ဖုန်းစောအမည်နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အစ်မခင်ဖုန်းစော အမည်နဲ့ဖြစ်နေပြီ၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ ခုတ် ခင်ဖုန်းစော အမည်နဲ့ပဲ ခေါင်းမာနေလို့ သက်သေရှာဖို့ထွက်လာတာပါ၊ ပြီးတော့ ခင်စောဖုန်း ကိုသူတို့ဖမ်းထားတယ်”

“ခင်ဖုန်းစောဆိုတဲ့နာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးတယ်၊ သူက တရုတ်ပြည်ရေကြီးတုန်းက ကယ်ဆယ်ရေးကိစ္စတွေနဲ့လာခဲ့ဖူးတယ်”

မင်းတို့ကိုကောင်းစီလုံရုံနောက်ကြောင်းရော၊ ကျင်ဖုန်းစောဆိုတာကို ခွဲထုတ်လို့ရတဲ့ သက်သေတွေကို ငါထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ခဏစောင့်ဦး၊ ဝီ...မင်းဆီမှာဖုန်းပါလား”

“ပါတယ်”

“ငါ့ကိုပေး”

သူကဝီလိုင်ဆီကဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး တစ်ယောက်ဆီကိုဖုန်း

စကားပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ

“မင်းတို့မှာ ငွေပါလား”

“ပါ..ပါတယ်..ချူ..”

“ငါ့ကိုဝမ်တစ်သောင်းလောက်ပေး..”

“ဟုတ်ကဲ့”

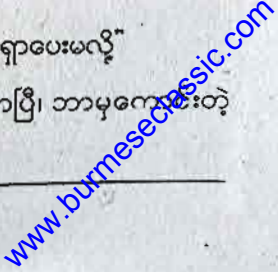
ကျော်စွာက တရုတ်ငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ တစ်နာရီ လောက်ကြာတော့ ကားတစ်စီးနှင့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။

“ချူ...ခေါ်တယ်ဆို”

“လာကွာ..ကွီ..မင်းကိုငါက ဘိန်းဖိုးရှာပေးမလို့”

“လုပ်စမ်းပါ၊ ငွေပြတ်နေတာကြာပြီ၊ ဘာမှကေ့မင်းတဲ့

အကွက်မရှိဘူး”

“ငါ့ဆီကိုရောက်ရင်မိုးနတ်မင်းဆီကိုရောက်တယ်လို့မှတ်
လိုက်၊ ရော့... ဒီမှာ ငွေ..”

“ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မင်းအတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်
ရေးရုံးထဲက လူ (၂) ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ခိုးထုတ်ပေးဖို့ပဲ
ဘယ်လိုလဲဖြစ်နိုင်မလား”

“ကွီး.. လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ မနက်ဖြန်ရ
စေရမယ်၊ ငွေတော့ကြိုပေး”

“ယူသွားပါကွာ”

“ဧည့်.. ကွီး..”

“ဘာလဲဝီ..”

“မင်းဟောက်ရှိပိုင်ကောင်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ဘာတွေ သိ
ထားလဲ”

“သိချင်ရင်ရတယ်လေ”

ကွီးဆိုတဲ့သူက ငွေတောင်းတဲ့သဘောကြောင့် ကျော်စွာက
ဝီလိုင်ဆီသို့ လက်ကျန်ငွေကို ပေးလိုက်သည်။

“ရော့.. မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ငွေတော်တော်မက်ဟာပဲ”

“ဝီ.. လူ့လောကကြီးမှာ ငွေမယက်တာဆိုလို့ ဘယ်သူရှိလို့လဲကွ”

“ကဲ.. ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ”

“ဟောက်ရှိပိုင်ဆိုတဲ့ ငွေသွေးက ဘာတွေမဟုတ်တာလုပ်
နေသလဲမသိဘူး၊ သူ့ကောင်တွေက မြန်မာပြည်က ကျင်ဖုန်းစော
အစ်မကို ပန်လောတိုက်မှာ ဖမ်းထားကြတယ်၊ စောင့်နေရတဲ့ခွေးသား
တွေတောင် ဘိန်းပြတ်လို့ သူတို့ငွေသွေးကို မျှော်နေကြ တယ်၊
အပြင်လည်း မထွက်ရ၊ ဘိန်းလည်း မဝယ်ရနဲ့၊ ဒုက္ခရောက်နေကြတာ၊
မနေ့ကတောင် ငါ့ကို ဘိန်းစယ်ခိုင်းတာ၊ ငါက ဒီကောင်တွေနဲ့
မပတ်သက်ချင်တာနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ”

“ပန်လောတိုက်မှာ ရှိတာသေချာလားကွီး..”

“ခက်နေပြန်ပြီ၊ ကွီးဆိုတဲ့ ငါက ဘယ်တော့မှ လိမ်မစားဘူး”

“ဒါတော့ ငါထောက်ခံတယ်ဟေ့”

“ကဲ.. ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ငါလစ်မယ်၊ ခုကတည်းက ဝင်ပြီး

လှုပ်ရှားဖို့အတွက် ပြင်ရမှာ၊ သွား... သွားပြီဟေ့”

ကွီးထွက်သွားပြီးနောက်

“ဝီ.. ကျုပ်တို့အတွက် မနက်ဖြန်ဟာ နောက်ဆုံးရော့နေ

ရောက်နေပြီ”

“ကိုဒီပါ...ပန်လောတိုက်ကိုဖောက်ဝင်ချင်လို့လား”

“ဖြစ်နိုင်ရင်ဝင်ချင်တယ်”

“ခိ..”

“ပြောပါ ချူး”

“ခုနေဝင်ရင် သိပ်ပြီးကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ ဘိန်း ပြတ်နေတာကို အသုံးချပြီးဝင်ကယ်ပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ပြီ..”

“မင်းဆိုရင်ဒီကောင်တွေက အဝင်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ လူးလူးကို ခေါ်သွားပြီးကွဲက ဘိန်းရောင်းခိုင်းတယ်ဆိုပြီး လှုပ်ရှားကြတော့”

“သွားကြမယ် ကိုဒီပါ”

တရုတ်ချာတိတ်ကလေး လူးလူးကိုခေါ်ပြီး ပန်လောတိုက် ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ပန်လောတိုက်ဆိုတာ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကတော် ကဝယ်ထားတာလေ၊ ဘယ်ဘုမ့မှ မဝင်ရဲဘူး၊ ဒါကြောင့် ဟောက်ရှိပိုင် တို့က ကောင်းကောင်းအသုံးချနေတာပဲ၊ လူးလူး၊ ငါပြောတာကို နားလည်တယ်နော်..”

“နားလည်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီကောင်တွေကို မင်းအထဲမှာ

ဘိန်းနဲ့များပြီးထား၊ ငါတို့ရအောင်ဝင်ပြီးကယ်မယ်”

“စိတ်သာချ၊ ဒီကောင်တွေက ဘိန်းသာရှုရရင် ဘာကိုမျှ ဂရုပြုတဲ့ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး”

ပန်လောတိုက်မှာ လူတန်းစားအမြင့်တွေနေထိုင်သော ရပ် ကွက်တစ်ခုဖြစ်တာကြောင့် ဘေးဘက်တွေတွင် ခြံစည်းရိုးကြီးများ နှင့် တစ်ဖက်တွင် ဖြစ်ပါနေမှုတွေကို မသိနိုင်ပေ။ ဝီလီဂံကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး

“လူးလူး...မင်းသွားတော့၊ ငါတို့နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

လူးလူးက ပန်လောတိုက်ရှေ့ခြံဝတွင်ရပ်ပြီး လူခေါ်ဘဲလ်ကို တီးလိုက်သည်နှင့် ခြံဝန်းထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး လူးလူးနှင့် စကားရပ်ပြောကာ အထဲသို့ခေါ်သွားသည်။ တံခါးကို ပြန်ပြီးပိတ်ဖို့ တောင်မသိမရပေ။ လူးလူးကိုချူးဆီမှပါလာသော ဘိန်းမည်းထုပ်ကို ပေးလိုက်တာကြောင့် ဘိန်းပြတ်နေသော ဟောက်ရှိပိုင်လူတွေ အငမ်း မရရှုကြတော့သည်။

“ကိုဒီပါ...ရပြီ...ဝင်ကြမယ်”

တရုတ်ပြည်ကို အင်္ဂလိပ်သိမ်းပိုက်ခဲ့သော ဘိန်းစစ်ပွဲကို

သတိရမိလိုက်တော့သည်။ ရာဇာဒီပိတို့ပန်လောတိုက်ထဲကိုအခက်အခဲမရှိ ဝင်နိုင်ခဲ့ပြီး ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောကို ရှာဖွေစဉ် အခန်းတစ်ခုထဲမှ အသံကိုကြားရတာကြောင့် တံခါးကိုဖွင့်ပြီးကြည့်တော့

“ဟင်..မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ မြန်မာတွေမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောကို လာပြီးကယ်တာပါ”

“တကယ်ပြောတာလား”

“သွားကြရအောင်”

“ဟိုအစောင့်ကောင်တွေရော”

“အပြင်မှာ သူရဲကွာနဲ့သူတို့ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့

ပါဘူး”

ရာဇာဒီပိတို့ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောကိုဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘဲ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ကြတော့သည်။

“မောင်ရင်တို့က မြန်မာပြည်ကနေတောင်လာပြီးကယ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ”

ရာဇာဒီပိအကြောင်းစုံကိုရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။

“မိုက်လုတဲ့ မိကျင်၊ အင်းလေ ခုတော့ သူမိုက်ပြစ်ကို သူခံ

ရတော့မှာပါ။ မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက်ကို အန်တီ အရမ်းချီးကျူးပါတယ်ကွယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်”

“အန်တီ မြန်မာပြည်ကို ဘယ်လိုထွက်မလဲ”

“ဘာမှမပူနဲ့ သံရုံးကနေ အန်တီပြန်မှာပါ”

“ကိုဒီပိတို့လည်း ဒီညတော့ ကျုပ်အိမ်မှာ လိုက်အိပ်ပြီး

မနက်ကျရင် ကွိုဆီက သက်သေခံနောက်ကြောင်းတွေကိုယူပြီး မြန်မာပြည်ကိုပြန်ကြပေါ့”

“ဝီလိုင်”

“ပြောပါကိုဒီပိ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ချူးတို့ ကျေးဇူးကို မှတ်တမ်းတင်ထားပါမယ်”

“မလိုအပ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လုပ်ဆောင်ကြတာကောင်း

တဲ့ ကိစ္စပဲလေ၊ ကျုပ်က မြန်မာပြည်အတွက် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တာပါ”

ရာဇာဒီပိ ကားမောင်းနေတဲ့ ဝီလိုင် ပရုံးလေးကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်လေတော့သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅

www.burmeseclassic.com

ထိုအပြင်သတင်းမီဒီယာတွေကိုလည်းဖိတ်ကြားလိုက်လေသည်။ ရဲချုပ်ကြီးနဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေက မကီပူရဘက်ကြီးကို သွားနှင့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ရာဇာဒီပါနှင့်ကျော်စွာတို့က နောက်မှပြင်ဆင်စရာတွေကိုပြင်ဆင်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ရာဇာဒီပါ ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်ခြင်းအပြည့်နှင့်လိုက်ပါလာလေသည်။

မကီပူရဘက်ပိုင်ရှင်ကြီး ဟောက်ရှိပိုင်ကို သူလက်စားပြန်ပြီးချေရတော့မှာဖြစ်သည်။

“ဒီပါ”

“ဘာလဲကွ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ပွဲကပြီးဆုံးပြီနဲ့တူပါတယ်”

“ပြီးဆုံးပါပြီကွာ”

“ဒါနဲ့ ဒီပါ...ဟောက်ရှိပိုင်က ပြည်တွင်းပြည်ပ သတင်းဌာနတွေကိုဖိတ်ကြားထားတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲကွ”

“ရှင်းပါတယ်၊ ငါတို့ထောက်လှမ်းရေးတပ်ကို သိက္ခာချဖို့ကြံစည်ထားတဲ့ သဘောပဲ၊ ပြီးတော့ သတင်းဌာနတွေရှေ့မှာ ကျင့်ဖို့စောလွက်မြောက်ဖို့အတွက် ကြိုးစားမှာလေ”

◀ ၏တ်သိမ်းပိုင်း ▶

မကီပူရဘက်ကြီးကို မြန်မာပြည်မှ ဖျက်သိမ်းပြီး ထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် ဘက်ပိုင်ရှင် ဟောက်ရှိပိုင်မှ နှုတ်ထက်ပွဲတစ်ခုကိုခမ်းနားစွာကျင်းပပြီး ရာဇာဒီပါတို့ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ တာဝန်ရှိသူတွေကို ဖိတ်ကြားထားလေသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

“ခုတော့ သိပ်ပြီး နောက်ကျသွားပြီဆိုတာကို သူမသိသေးဘူးနော်..”

“မသိလို့နေမှာပေါ့ကွာ”

“ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောလွတ်မြောက်သွားတာကိုသူမသိသေးဘူးလား”

“မသိနိုင်သေးဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကောင်တွေက သူ့ကိုသတင်းမပို့ဘဲကြိုက်ပြီးရှာနေကြမှာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဒီပါ၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိလဲ”

“သိတာမဟုတ်ဘူးငါနဲ့ ပီလိုင်က စီစဉ်ခဲ့တာကွ၊ သတင်းလွှင့်ပြီး ဟိုမှာရှိသလို ဒီမှာ ရှိသလို လုပ်ထားခိုင်းခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေ ဟောက်ရှိပိုင်ဆီကို သတင်းမပို့သေးဘဲ သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့ကြိုက်ပြီးရှာကြမှာ”

“မင်းက အကွက်ကိုစေ့နေတာပဲ”

“မစေ့လို့မရဘူးကျော်စွာ၊ တစ်ချက်လေးဟာသွားလို့မရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီကွ”

“ငါတို့ကို ရှန်ဟိုင်းပုလိပ်နဲ့ထောက်လှမ်းရေးတွေကတော့ နည်းနည်းလေးမှ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သေချာတာပေါ့ကျော်စွာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ငါတို့က သူတို့သိက္ခာကို ထိပါးစေတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ သူတို့လည်း သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော လွတ်သွားတာ သူနည်းသူဟန်နဲ့ လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်လို့ပဲထင်နေကြတာ”

“အင်းလေ... တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အမြင်မစောင်းရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ရာဇာဒီပီတို့ ကားလေးမှာ မင်္ဂလာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ကားများရပ်သည့်နေရာတွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်နှင့် ဦးလက်ျာခေါင်က အနားသို့လျှောက်လာပြီး

“အောင်မြင်ခဲ့ကြရဲ့လား မောင်ဒီပီ”

“အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ် အန်ကယ်”

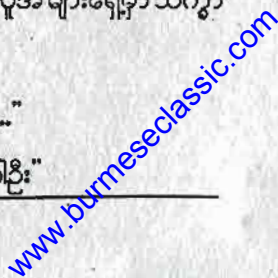
“အေးကွာ.. မင်းတို့စွန့်စားမှုကို ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“အန်ကယ် ကျေးဇူးတွေလည်း ပါပါတယ်”

“ဟောက်ရှိပိုင်ကတော့ မင်းတို့ဟို လူအများရှေ့မှာ သိက္ခာချဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားတယ်”

“သဘောပေါက်ပါတယ် အန်ကယ်...”

“ကဲ...ကဲ... သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ဟောက်ရှိပိုင် ရပ်နေတဲ့နေရာဆီသို့ လျှောက်သွားကြပြီး အနားသို့ရောက်သည်နှင့်

“မြန်မာပြည်ကြီးကထွက်ခွာသွားမယ်ဆိုတာစိတ်မကောင်းပါဘူးဟောက်ရှိပိုင်”

“ကျုပ်အတွက် မြန်မာပြည်ကရမယ့် အကျိုးအမြတ်ဟာ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ဘက်ကြီးကိုဆက်ပြီး ရပ်တည်လို့မရတော့လို့များနောက်ဆုတ်သွားတာလားလို့”

“ဘာ...ပြောတယ်...မင်းကငါ့ကိုစော်ကားတာလား”

“ကျုပ်စကားထဲမှာအမှားပါသွားရင်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဘက်က ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေမွေးထားလို့ မကောင်းခြင်းကိုတန်ပြန်ရတာပါ”

“သူဌေးသတင်းမီဒီယာသမားတွေအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

“ကောင်းပြီ ခုလားမယ်၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ စုံထောက်ကျော်ကြီးတွေရေး... သမားရင်းလင်းပွဲကကောင်းချီးပေးသံတွေကို နားစွင့်လိုက်ပါဦး”

“စိတ်ချ...နားစွင့်နေမှာပါ”

သတင်းဌာနများ၊ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ ထိုင်နေသော နေရာဆီသို့ဟောက်ရှိပိုင်လျှောက်သွားပြီးနောက်ရဲချုပ်ကြီးကိုမခိုးမခန့်တဲ့အပြုံးလေးနှင့်

“ရဲချုပ်ကြီးက မဏိပူရဘဏ်ကြီး အနကြမ်းစီးမှုကို အရင်ရှင်းပြစေချင်ပါတယ်”

“မင်းပြောမှာပေါ့ဗျာ”

ရဲချုပ်ကြီး ထိုင်နေရာမှ ထသွားပြီး မိုက်ခရိုဖုန်းရှေ့တွင် ရပ်ကာ မဏိပူရဘဏ်အနကြမ်းစီးမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်သူတွေကို ပရိဂျက်တာဖြင့်ပိတ်ကားတွင်ထိုးပြရှင်းလင်းလေသည်။

“ဟင်...”

ဟောက်ရှိပိုင်သည် ရဲချုပ်ကြီး ပရိဂျက်တာဖြင့် ရှင်းလင်းမည့်အစီအစဉ်ကို လုံးဝမသိလိုက်ပေ။ မြန်မာ့ပြည်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောနောက်ဆုံးအခြေအနေထိကိုရှင်းလင်းပြလိုက်ပြီး ဒေါ်ခင်ဖုန်းစော အမည်ခံ ဒေါ်ကျင်ဖုန်းစောရဲ့နောက်ကြောင်းတွေကို သက်သေခံပစ္စည်းတွေနဲ့ရှင်းလင်းပြလိုက်သည်။

“ဟင်...”

“ဒီထက်သေချာတဲ့သက်သေကဟိုမှာပါ”

“ဟာ..”

ဟောက်ရှိပိုင်မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ ကားထဲမှဆင်းလာသူက ဒေါ်ခင်ဖုန်းစောပင်...

“သူဟာ တရုတ်ပြည်ပန်လောအိမ်ကြီးမှာ အဖမ်းခံထားရာကနေ မကြာခင်က ပြန်ပြီးလွတ်မြောက်လာသူတစ်ဦးပဲ။ ပြီးတော့ မဏိပူရဘက်တိုက်ကြီး စိန်တွေထားရှိတဲ့ အခန်းကို ဖွင့်ခဲ့သူကောင်းဝီလျံမဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းဝီလျံရဲ့ညီချောင်ဝီလျံဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်းဝီလျံသေဆုံးစဉ်က ရေခဲတိုက်မှာ ကောင်းဝီလျံရဲ့မျက်လုံးကိုထုတ်ပြီး တံခါးမကြီးကိုဖွင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဟောက်ရှိပိုင် မျက်နှာတွင် ချွေးစေးများပင် ကျနေလေပြန်တော့မှ ဟောက်ရှိပိုင် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်နေရာမှ

“သိချင်တာများရှိရင် မေးနိုင်ပါတယ်”

ရဲချုပ်ကြီးမှ သတင်းထောက်တွေကို မေးခွန်းမေးခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် သတင်းထောက်တစ်ဦးမှ

“မဏိပူရဘက်ကြီးကို အနုကြမ်းစီးမှုကို အဓိကခေါင်းဆောင်ကိုဖမ်းမိပါပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့.. မကြာခင်ပဲ ဖမ်းဆီးတော့မှာပါ... မဏိပူရဘက်ကြီးကို အနုကြမ်းစီးဖို့ ဦးဆောင်ခဲ့သူဟာ မဏိပူရဘက်ကြီး ပိုင်ရှင်

ဟောက်ရှိပိုင်ပဲဖြစ်ပါတယ်”

“ဟာ...ဟင်..”

“သူဟာ မြင်းလောင်းကြေးတွေရှုံးပြီး နောက်ဆုံး ဘဏ်ကြီးကို ဒေဝါလီခံရတော့မယ့်အပြင် ငွေကြေးပေးဆွပ်နိုင်ခြင်းမရှိတာကြောင့် အရေးယူခံရတော့မယ့်အရေးက လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ နိုင်ငံတကာ စိန်ပြပွဲအတွက် အပ်နှံထားတဲ့ စိန်တွေကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အနုကြမ်းစီးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သူကြိုးကိုင်ဆောင်ရွက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေခံပစ္စည်းတွေရှိနေပါတယ်”

ရာဇာဒီပါတို့ ရရှိလာသော အချက်အလက်တွေကို ပြသထမည်အပြု

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဟောက်ရှိပိုင်၊ မြန်မာပြည်စုံထောက်တွေက ခပ်ညံ့ညံ့မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ခင်ဗျားသဘောပေါက်လောက် ပါပြီနော်..”

“ရှောက်..”

ဟောက်ရှိပိုင်ကို ကျော်စွာက လက်ထိတ်ခတ်သွားပြီး ကားဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၂၁၄ ❀ နိုင်းမဟာ

ရာဇာဒိပါကတော့ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်းနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ
တော့သည်။

ပရိသတ်ကြီးကို အစဉ်လေးစားလျက်

နိုင်းမဟာ

